

Het Boek van de Hemel

Deel 1

Oproep aan de mensen om terug te keren naar
de plaats, de rang en het doel
waarvoor zij door God geschapen werden.

Luisa Piccarreta

De Kleine Dochter van de Goddelijke Wil

**Deze tekst is een voorlopige
vertaling van het Italiaanse Manuscript,
in afwachting van de Officiële Tekst.**

Studie – uitgave

SG – De Goddelijke Wil

Deel 1

J.M.J.

1. Luisa begint te schrijven

In de naam van de Vader, de Zoon en de H. Geest.
Enkel uit gehoorzaamheid begin ik te schrijven.

U weet, O Heer, hoeveel offers het mij kost, dat ik liever duizend keer zou willen sterven dan één zin te schrijven over wat er zich heeft afgespeeld tussen U en mij.

O mijn God, mijn lichaam siddert, het voelt zich verpletterd en bijna tenietgedaan alleen al bij de gedachte eraan.
O alstublieft, geef mij kracht, o Leven van mijn leven, laat mij gehoorzaam zijn. Gij die mijn biechtvader hebt geïnspireerd, geef mij de genade om uit te kunnen voeren wat U mij hebt opgedragen.

O Jezus, o Bruidegom, o mijn sterkte! Tot U richt ik me, naar U kom ik, ik nestel mij in Uw armen, ik geef mij over, ik rust. O alstublieft ondersteun mij in mijn gekweldheid, laat mij niet alleen, verlaat mij niet! Zonder uw Hulp zal ik zeker niet de kracht hebben om te gehoorzamen, wat mij zoveel kost. Ik zal mij laten verslaan door de vijand en ik ben zo bang dat ik door U verpletterd wordt, juist vanwege mijn ongehoorzaamheid.

O alstublieft, kijk telkens weer naar mij in Uw armen,
o heilige bruidegom, zie hoeveel duisternis mij omgeeft. Die is zo dicht dat zelfs één sprankeltje licht niet kan binnendringen in mijn ziel.

O Jezus, mijn mystieke Zon!
Laat dit licht binnendringen in mijn geest, zodat ik mij zeer helder herinner welke genaden U aan mijn ziel geschonken hebt.

O eeuwige Zon, zend nog een Lichtstraal naar de intimiteit van mijn hart en zuiver het van het slijk waarin het ligt. Zet het in vuur en vlam

en verteer het in uw Liefde, zodat mijn hart, dat meer dan ooit de zoetheid van Uw liefde heeft ervaren, die zoetheid zeer helder mag laten zien aan degene aan wie ze het moet openbaren.

O Jezus, mijn Zon, nog één lichtstraal op mijn lippen, opdat ik niets dan de waarheid zal zeggen, met als enig doel te weten of U het werkelijk bent of een illusie van de vijand.

Maar, o Jezus hoe schamel is het licht waarin ik mijzelf nog zie in uw Armen. O alstublieft, stel mij tevreden, Gij die mij zo liefhebt, blijf mij licht zenden!

O mijn Zon, mijn Schoonheid, ik wil binnengaan in uw binnenste, zodat ik volkomen ondergedompeld blijf in dit zeer zuiver Licht.

O Goddelijke Zon, laat dit licht voor mij uit gaan, mij volgen, mij overal omgeven en binnendringen in iedere intieme schuilplaats van mijn binnenste, dat mijn aardse wezen verteerd mag worden en U mij volkomen mag omvormen in Uw goddelijk Wezen.

Allerheiligste Maagd, lieflijke Moeder, kom mij te hulp, verkrijg voor mij van Uw en mijn lieve Jezus, genade en kracht om te kunnen gehoorzamen.

St. Jozef, mijn lieve beschermer sta mij bij in deze omstandigheden.

Heilige aartsengel Michaël, verdedig mij tegen de helse vijand, die zo veel hindernissen opwerpt in mijn geest opdat ik te kort zal schieten in gehoorzaamheid.

Heilige Aartsengel Rafaël en gij mijn engelbewaarder, kom om mij te helpen en mij te begeleiden en leid mijn hand, dat ik niets anders mag neerschrijven dan de waarheid.

Moge alles zijn voor de eer en de glorie van God en voor mij als verdeemoediging .

O, heilige Brudegom, kom mij helpen!

Ondanks de vele genaden die U mijn ziel hebt geschonken, voel ik mij afschuwelijk en angstig, verward en vol schaamte, als ik zie hoe slecht ik nog steeds ben en niet beantwoordt aan Uw Genaden.

Mijn liefdevolle en zoete Jezus, vergeef me, trek U niet terug van mij, maar blijf Uw genade in mij uitstorten, zodat U van mij de triomf van Uw barmhartigheid kan maken.

2. Noveen als voorbereiding op Kerstmis

Ik begin.

Toen ik ongeveer zeventien was bereidde ik mij voor op Kerstmis

- met een Kerstnoveen,
- met verschillende daden van deugdzaamheid, versterving, vooral ter ere van de negen maanden, die Jezus doorbracht in de Moederschoot,
- met iedere dag negen uur meditatie over het geheim van de Menswording

2.1. Eerste exces van Liefde.

In het eerste uur, bijvoorbeeld, ging ik in gedachten naar het Paradijs. Ik stelde mij de Allerheiligste Drie-eenheid voor:
De Vader zendt de Zoon naar de aarde zond.
De Zoon gehoorzaamd onverwijd aan de Wil van de Vader.
De H. Geest stemde hiermee in.

Mijn geest was overweldigd bij het overwegen van zo'n groot Mysterie:

- die wederzijdse Liefde, zo gelijkwaardig en zo sterk ten opzichte van elkaar en de mensen, en dan
- de ondankbaarheid van de mens en vooral die van mij.

Ik wou daar blijven, niet voor één uur, maar de hele dag.
Een innerlijke stem zei me echter: *“Genoeg, kom andere grotere tekenen van mijn overmatige Liefde aanschouwen”*.

2.2. Tweede exces van Liefde

Toen ging ik in gedachten binnen in de Moederschoot.
Ik stond stomverbaasd bij het zien van een God die zo groot is in de Hemel en nu tot niets herleid is, gevangen en zo beperkt in Zijn bewegingen dat Hij zelfs bijna niet kan ademen.

De inwendige Stem zei me:
“Zie je hoeveel Ik je heb bemind?”

***O alstublieft, maak een beetje ruimte in je hart voor Mij.
Verwijder alles wat niet van Mij is, zodat je mij meer plaats geeft
om vrijer te bewegen en te ademen”.***

Mijn hart was totaal van streek. Ik vroeg vergeving.
Ik beloofde Hem helemaal toe te behoren.
Ik barstte in tranen uit, maar , ik schaam mij dood :
ik viel opnieuw terug in mijn gewone gebreken.

Dit berokkende mij veel pijn. En ik riep uit:
“O Jezus, hoe goed bent U geweest voor dit ellendige schepsel!
Heb altijd medelijden met mij!”

2.3 Einde van de Noveen

Op deze manier bracht ik het tweede uur en derde uur van de meditatie door. En ik ben zo doorgegaan tot het negende uur. Dat heb ik weggelaten, omwille van de spijtige verstrooiingen.

De Stem vroeg mij echter om door te gaan met de meditaties.
Indien ik het niet deed vond ik geen rust, geen vrede.

Ik probeerde uit te vinden hoe ik het beter kon doen.
Soms knielde ik en soms boog ik mij tot op de grond.
Soms deed ik het al werkend, als mijn familie het mij belemmerde.

Als ik niet deed wat de innerlijke Stem wilde,
gunde deze mij in feite geen uitstel en geen rust.
Daarom was werk geen probleem voor mij,
om te doen wat ik moest doen.

Zo bracht ik de dagen van de noveen door.
En als de avond viel, stond ik meer dan ooit in vuur en vlam.

Ik was alleen in de kamer en plotseling verscheen het Kindje Jezus,
zeer mooi maar rillend en Hij wilde mij omhelzen. Ik stond op en
snelde op Hem toe om Hem te omhelzen, maar toen ik Hem tegen
mij aan wilde drukken verdween Hij en dit gebeurde drie keer.
Ik was zo onder de indruk en stond in vuur en vlam .

Ik kan het niet beschrijven.

Maar na enige tijd hield ik er niet veel rekening meer mee.

Ik sprak er met niemand over en van tijd tot tijd viel ik terug in mijn oude gebreken.

De inwendige Stem heeft mij echter nooit meer verlaten.

Zij wees mij terecht in alles, corrigeerde me, bemoedigde mij.

Kortom de Heer ging te werk als een goede vader, wiens kind van het rechte pad probeert af te wijken.

Hij benut alle toewijding en zorg om het tegen te houden om het zo te maken tot Zijn Eer, Zijn Glorie, Zijn Kroon.

Maar *O Heer*, ik ben te ondankbaar geweest tegenover U!

3. Jezus werkt in de ziel van Luisa en maakt haar los van de buitenwereld.

Reeds vroeg begon de goddelijke Meester mijn hart los te maken van alle schepselen en via een innerlijke stem **zei Hij me**:

“Alles wat mooi is, ben Ik en dat verdient bemind te worden.

Kijk, als je dit wereldje rondom jou, je gedachten over schepselen, je voorstellingen – niet loslaat, kan Ik niet onbelemmerd in je hart binnen treden.

Dit geruis in je geest belemmert Mij om Mijn stem helder te laten horen, Mijn genaden uit te storten, je verliefdheid op Mij werkelijk te laten groeien.

Beloof mij dat je helemaal de Mijne bent en Ik zal het werk doen.

Je hebt gelijk dat jij niets kunt.

Wees niet bang, Ik zal alles doen. Geef mij je wil, dat is Mij genoeg”.

Dit gebeurde vooral tijdens de Communie. Dus ik beloofde Hem helemaal toe te behoren. Ik vroeg Hem vergeving voor de keren dat ik daarin tekort schoot. Ik zei Hem dat ik Hem echt lief wilde hebben en ik smeekte Hem mij nooit in de steek te laten.

Jezus liet mij inwendig zijn Stem horen en **Hij zei** : « nee ! nee!”

4. Jezus belooft Luisa dat Hij altijd bij haar zal zijn en aandacht schenken aan al haar daden. Hij wil alle begeerten van haar hart leiden en verenigen.

En de stem ging door:

“Ik zal bij je zijn en alle aandacht schenken aan al je handelingen , opwellingen en verlangens”.

Ik voelde Hem de hele dag bij mij. Hij wees mij in alles terecht. Als ik mij bijvoorbeeld een beetje te veel liet meeslepen in de gesprekken met mijn familie, zelfs over onnodige, neutrale dingen, **zei de inwendige stem me;**

“Dit vult je geest met dingen die Mij niet toebehoren.

Ze maken je hart stoffig en zijn de oorzaak dat je Mijn genade maar heel zwak en niet langer als levend ervaart.

O, alsjeblief, doe zoals Ik in het huisje in Nazareth!

Mijn geest was alleen bezig met de glorie van Mijn Vader en de redding van de zielen. Uit Mijn mond kwamen alleen heilige gesprekken.

Met Mijn woorden probeerde Ik de beledigingen van Mijn Vader goed te maken, de harten te raken en hen naar Mijn liefde toe te trekken.

Moet Ik je spreken over de spirituele gesprekken die ik had met mijn Mama en mijn stiefvader?

Alles wat gezegd werd, verwees naar God. Alles werd gedaan voor God en verwees naar Hem. Waarom kan jij niet hetzelfde doen?”

5. Alles wat gezegd werd, verwees naar God. Alles werd gedaan voor God en verwees naar Hem.

Ik was met stomheid geslagen, helemaal in de war. Ik bekende Hem mijn zwakheid en vroeg Zijn hulp en genade om te kunnen doen wat Hij wenste, omdat ik vanuit mijzelf niets kon doen dan kwaad. Als gedurende de dag mijn geest in beslag genomen werd door gedachten over mensen die ik graag zag, **verweet Hij mij**

onmiddellijk!

“Is dit de manier waarop je Mij liefhebt? Wie heeft jou ooit zo bemind als Ik? Kijk, als je hier niet mee ophoudt, zal Ik je verlaten”.

Soms kreeg ik zoveel bittere verwijten dat ik niet anders deed dan huilen.

Op een bijzondere morgen wierp Hij na de Communie zo’n helder licht op. Zijn grote liefde voor mij en op de wispelturigheid en labiliteit van de schepselen, dat mijn hart, vanaf dat moment vast overtuigd was van mijn onvermogen om iemand lief te hebben.

6. Jezus leert Luisa om de mensen lief te hebben zonder zich van Hem af te scheiden, door elke mens als een beeld van God te zien.

Hij leerde mij hoe mensen lief te hebben zonder mij van Hem los te maken, door schepselen te zien als het beeld van God
Zodanig dat , als ik iets goeds van een schepsel kreeg, moest denken dat alleen God de oorsprong was van dat goede en dat hij dit schepsel had gebruikt om mij dit te schenken. Zo werd ik meer met God verbonden.

Als ik dan vernederingen te verduren kreeg, moest ik deze zien als werktuigen in Gods hand voor mijn heiliging. Zo bleef mijn hart niet nijdig op mijn naaste. Op deze wijze keek ik naar alle schepselen in God. Wat voor gebrek ik ook in hen zag, ik zou mijn achting voor hen niet verliezen.

Als ze met mij spotten voelde ik mij genoodzaakt te denken dat ze mij de kans gaven om meer verdiensten voor mijn ziel te verzamelen.

Als ze mij prezen incasseerde ik deze lof misprijzend en ik zei:
“Vandaag dit, morgen haten ze me, dit met het oog op hun wisselvalligheid”. Samengevat; mijn hart kreeg zulk een vrijheid dat ik het zelf niet kan uitleggen.

7. Jezus zet zijn werk in de ziel van Luisa verder, bevrijdt haar van zichzelf en zuivert haar hart.

Toen de goddelijke Meester mij had bevrijd van de uitwendige wereld, nam Hij mijn innerlijk onder handen om het te zuiveren en middels een innerlijke stem **zei Hij me**:

“Nu we alleen zijn, is er niemand meer die ons stoort.

Ben je nu niet gelukkiger dan toen je zo velen tevreden moest stellen?

Begrijp je dat het eenvoudiger is één iemand tevreden te stellen. Je moet net doen alsof jij en Ik alleen op de wereld zijn.

Beloof mij om trouw te zijn en Ik zal zodanig en zo vele genaden in je storten dat jezelf verbaasd zal zijn”.

Dan vervolgde Hij:

“Ik heb grote plannen met je, zolang je maar contact met mij houdt.

Ik wil van jou een volmaakt evenbeeld van Mijzelf maken, vanaf het moment van Mijn geboorte tot Mijn dood.

Ikzelf zal je stapje voor stapje leren hoe je dat moet doen.”

En zo gebeurde het.

Iedere morgen na de Communie zei Hij mij wat ik die dag moest doen, zonder de grens van de vermoeidheid te overschrijden, om de Genaden die mij gegeven werden meer vruchten te laten opbrengen.

8. Jezus spreekt tot Luisa over de noodzaak om het binnenste van haar hart te zuiveren, het valse ego te vernietigen verkleinen en nederigheid te verwerven.

Ik zal alles beknopt vertellen, omdat het na zoveel tijd onmogelijk is om alles te zeggen. Ik herinner het mij niet helemaal, maar ik geloof dat Hij mij zei dat het eerste wat nodig was om het innerlijk van mijn hart te zuiveren, was :
mijn ego te laten verdwijnen, dat is nederigheid.

En Hij vervolgde:

“Kijk, om Mijn genade in je hart te storten, wil Ik absoluut dat je begrijpt dat je zelf niets kunt.

Ik ben erg op Mijn hoede voor zielen die wat zij doen toeschrijven aan zichzelf, die Mijn genaden van Mij stelen.

Bij wie zichzelf kent daarentegen, laat Ik Mijn genaden edelmoedig stromen. Omdat zij heel goed weten dat zij niets kunnen toeschrijven aan zichzelf, zijn ze Mij dankbaar. Zij beschouwen het zoals het hoort. Zij zijn altijd bang dat Ik, als ze geen contact met Mij houden, weer van hen weg neem wat Ik hun gegeven heb, omdat ze weten dat het hun niet toebehoort.

Het tegendeel geldt voor wie stinkt van de hoogmoed. Ik kan zelfs niet binnen in hun hart, omdat zij zo vol zijn van zichzelf dat er geen ruimte voor Mij is.

Deze ellendige stumpers houden geen rekening met Mijn genaden en zij vallen van de ene zonde in de andere, hun ongeluk tegemoet.

Daarom vraag Ik je vandaag voortdurende daden van nederigheid. Ik wil dat je lijkt op een in doeken gewonden baby die geen hand of voet kan bewegen maar alles verwacht van zijn moeder.

Zo moet jij dicht bij mij blijven als een baby, Mij altijd smeken om hulp, Mij altijd spreken van je nietigheid, kortom, alles van Mij verwachten”.

Ik probeerde Hem zoveel mogelijk tevreden te stellen.

Ik wilde meer mijn kleinheid zien, mijzelf terugbrengen tot niets en soms kwam ik op het punt dat ik mij bijna verloren voelde, zo erg dat ik niet kon werken of een stap verzetten, zelfs niet kon ademen zonder Zijn hulp.

Ik deed mijn best om Hem altijd plezier te doen door nederig en gehoorzaam te worden.

9. Jezus brengt Luisa tot het besef van haar nietigheid.

Toen ik het leven dat Jezus mij gaf vergeleek met dat van vroeger, had ik veel verdriet.

Ik vond mijzelf zo slecht dat ik mij schaamde als mensen mij zagen, omdat ik wist dat ik zeer lelijk was en in werkelijkheid ben ik dat nog altijd.

Dus zo veel ik kon meed ik de mensen en ik zei tegen mijzelf:
“O, als ze toch eens wisten hoe slecht ik ben en de genaden konden zien die de Heer mij geeft [want ik vertelde niemand iets] en dat ik nog steeds dezelfde ben, o, hoe zouden ze zich ergeren aan mij”.

Toen ik ‘s morgens opnieuw te Communie ging leek Hij, toen Hij in mij kwam, zeer blij te zijn.

Hij was zo tevreden toen Hij zag hoe nietig ik was.

Hij vertelde andere dingen over hoe mijzelf terug te brengen tot niets, maar via wegen die altijd anders waren dan de keer ervoor. Ik denk dat Hij niet één keer tot mij sprak, maar honderden keren.

En als Hij duizenden keren tegen mij gesproken had, zou Hij telkens anders gesproken hebben over dezelfde deugd.

O, mijn goddelijke Meester, wat ben U wijs.

Had ik tenminste maar beantwoord aan Uw Wil.

10. De ziel moet berouw hebben over haar zonden. Jezus wil niet dat zij bij het verleden blijft stilstaan.

Ik herinner mij dat Hij op een morgen toen Hij sprak over dezelfde deugd, zei dat ik vanwege gebrek aan nederigheid veel zonden had begaan en dat ik dichterbij Hem was gebleven en niet zoveel kwaad zou gedaan hebben als ik nederig was geweest.

Hij deed mij verstaan hoe lelijk de zonde is, hoe dit ellendig wormpje Jezus Christus had beledigd, de afschuwelijke ondankbaarheid, de enorme slechtheid, de schade veroorzaakt aan mijn ziel.

Ik was zo ontsteld dat ik niet wist wat te doen om het goed te maken. Ik deed wat verstervingen, ik vroeg er wat bij aan mijn biechtvader, maar die gaf mij maar weinig; die leken mij maar onbeduidend en ik deed niets dan denken aan mijn zonden, hoeveel ik mij meer en meer aan Hem ging hechten.

Ik was zo bang om van Hem verwijderd te raken en het nog slechter te doen dan eerst, dat ik het niet onder woorden kan brengen. Wanneer ik bij Hem was, sprak ik alleen maar over mijn pijn die ik voelde, doordat ik Hem beledigd had. Ik bleef Hem vragen om vergeving.

Ik dankte hem dat Hij zo goed voor mij was en vanuit het diepst van mijn hart zei ik Hem: “Kijk toch eens, Heer, hoeveel tijd ik verloren heb, waarin ik U had kunnen liefhebben”.

Ik kon alleen maar spreken over het ernstige kwaad dat ik had bedreven.

Tenslotte **gaf Hij mij op een dag een standje**:

“Ik wil niet dat je er nog aan denkt.

Als een ziel zich vernederd heeft, overtuigd dat ze fout geweest is en ze heeft haar ziel gezuiverd in het sacrament van de Biecht en ze zou liever sterven dan Mij beledigen, dan is het een belediging voor Mijn barmhartigheid.

En het verhindert Mij om haar meer op te nemen in Mijn Liefde.

Haar geest probeert zich immers steeds opnieuw te wentelen in het slijk van het verleden.

Zij voorkomt ook dat Ik haar hoger op laat stijgen naar de Hemel. Als zij hierover probeert te denken, gaat zij immers geheel op in zichzelf.

Kijk, Ik herinner mij niets meer. Ik ben het volledig vergeten. Zie je van Mijn kant enige rancune of schaduw?”

En ik zei: “Nee, Heer U bent zo goed” en ik voelde mijn hart breken van tederheid.

Hij zei : “Ben jij dan degene die deze dingen met zich mee wil blijven dragen?” En ik: “nee, nee, dat wil ik niet,”

En Hij: “Laat ons bezig zijn met elkaar lief te hebben en elkaar tevreden te stellen”.

11. De mens moet zijn blik op Jezus gericht houden, en enkel met Hem en enkel voor Hem handelen.

Vanaf die tijd dacht ik er niet zoveel meer over na.
Ik deed zoveel mogelijk om Hem tevreden te stellen en ik bad dat Hij zelf mij zou leren wat ik moest doen om het verleden goed te maken.

En Hij zei: “Ik ben bereid om te doen wat je wil.
Kijk, het eerste wat Ik van je wilde was de navolging van Mijn leven.
Dus laten we eens zien wat je tekort komt”.

Heer, zei ik, “ik kom alles tekort. Ik heb niets”.

En Hij zei: “Wees niet bang, stap voor stap zullen we alles doen. Ik weet heel goed hoe zwak je bent maar het is van Mij dat je de kracht naar je toe moet trekken”. (Ik weet de volgorde niet meer maar ik zal zeggen wat ik kan).

En Hij voegde er aan toe:

“Ik wil dat je altijd de juiste intentie hebt als je iets doet. Kijk met één oog naar Mij en met het andere naar wat je aan het doen bent. Ik wil dat de schepselen helemaal geen rol spelen voor jou.
Als je een opdracht krijgt, kijk dan niet naar de mensen.

Nee, je moet eerder denken dat Ikzelf wil dat je doet wat je wordt opgedragen. Dus met je oog gericht op Mij, zal je niemand oordelen. Je zal er niet op letten of iets pijnlijk of prettig is, of je het kan of niet.

Terwijl je je ogen sluit voor dit alles, zal je ze openen om alleen naar Mij te kijken. Je zal Mij bij jou hebben in het besef dat Mijn blik op jou gericht is en je zal zeggen:

'Heer, voor U alleen doe ik dit. Voor U alleen wil ik werken, niet langer als een slavin van de schepselen.'

Dus als je loopt, werkt of spreekt, bij alles wat je doet moet je enige doel zijn, Mij alleen te behagen. O, hoeveel tekortkomingen zal je vermijden als je dit doet”.

Op een andere moment **zei Hij:**

“Als mensen je vernederen, beledigen, tegenspreken wil Ik ook dat je je blik op Mij gericht houdt. Denk dan dat Ik met Mijn eigen lippen tegen je zeg:

‘Dochter, Ik persoonlijk wil dat je hiervan te lijden hebt, niet de schepselen. Wend je blik van hen af. **Altijd jij en Ik.**

Al de anderen moet je uitsluiten.

Kijk, Ik wil je mooi maken door dit lijden.

Ik wil je verrijken met verdiensten, je ziel bewerken, je op Mij doen lijken.

Je zal het Mij geven als een geschenk.

Je zal mij hartelijk danken en die mensen dankbaar zijn die je de gelegenheid geven om te lijden en hen iets terug geven.

Door dit te doen zal je in Mijn ogen met de juiste intentie verder gaan. Niets zal je nog ooit rusteloos maken en ***je zal genieten van een volkomen vrede***”.

12. De mens moet sterven aan zichzelf en alleen voor God leven. Daarvoor heeft hij een geest van naastenliefde en een geest van versterving nodig.

Ik probeerde deze dingen een tijdje in te oefenen, met vallen en opstaan.

Ik zie echter duidelijk dat de juiste intentie nog steeds ontbreekt en dat ik verward ben bij de gedachten aan mijn grote ondankbaarheid.

Hij sprak mij daarover.

En Hij liet mij verstaan hoe noodzakelijk de geest van versterving is.

Hoewel ik mij herinner dat Hij bij al deze dingen altijd zei

- dat alles moest gedaan worden uit liefde voor Hem en
- dat de mooiste deugden, de grootste offers, waardeloos worden als die niet hun oorsprong hebben in de Liefde.

De Liefde, zei Hij: is de deugd die leven en glans geeft aan de andere deugden zodat die zonder de Liefde alle dood zijn.

Mijn oog wordt er niet door aangetrokken en zij hebben geen macht over Mijn Hart. Zorg er dus voor dat jouw werken, zelfs de geringste, gehuld worden in de Liefde.

Dat betekent in Mij, met Mij en voor Mij.

Laten we opnieuw terugkomen op ‘versterving’.

Hij zei:

“Ik wil dat je alles doet in een geest van opoffering, zelfs de noodzakelijke dingen. Kijk, Ik kan jouw werken niet erkennen als de Mijne,

- als zij niet in het teken staan van opoffering.

Net zoals een munt niet erkend wordt door mensen,

- als die niet de beeltenis van hun koning draagt,

Nog meer ze wordt dan verwaarloosd en over het hoofd gezien.

Zo gaat het ook met jouw werken.

Als zij niet geënt zijn op mijn Kruis,

kunnen zij geen enkele waarde hebben.

Kijk, nu gaat het niet om het uitsluiten van de mensen, maar van jezelf.

Laat je “ik” sterven,

zodat je alleen in Mij leeft en van Mijn eigen Leven.

Het is waar, dat het je meer zal kosten,

dan wat je tot nu toe gedaan hebt.

Maar heb goede moed. Wees niet bang.

Jij doet het niet, maar Ikzelf zal in jou werken”.

Aldus gaf Hij meer inzichten in verband met het tot niets herleiden van mijzelf..

Hij zei: “Jij bent niets dan een schaduw.

Als je die probeert te grijpen, ontsnapt die je. ***Jij bent niets”.***

Ik voelde mij totaal niets, zodat ik mij had willen verbergen in de diepste afgrond, maar ik voelde mij er niet toe in staat. Ik schaamde mij zodat ik met stomheid was geslagen.

Terwijl ik verdronk in de verlorenheid mijn nietigheid, **zei Hij:**

“ Kom dicht bij Mij. Steun op mijn arm.

Ik wil je ondersteunen met Mijn handen en je zal kracht krijgen.

13. De ziel moet volledig sterven aan zichzelf. Zij moet haar wil versterven in al haar keuzes.

God, die oneindig volmaakt is, kan niet anders dan verlangen dat elk van Zijn werken Zijn specifieke volmaaktheid nastreeft

Als, dan, alles wat Hij geschapen heeft

- van nature naar perfectie neigt en
 - niet ophoudt met streven naar verbetering ervan,
- dan, des te meer, een schepsel
- aan wie God een persoonlijke intelligentie en wil heeft gegeven
 - kan niet stagneren maar steeds trachten te verbeteren,
- als hij echt wil dat God plezier in hem vindt.

Door God geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis,

kan de mens de hoogste perfectie bereiken als hij zich inzet

- om zich te voegen naar de Wil van God en om
- om overeen te stemmen met de genaden die God hem heeft geschonken.

De Heer is mij nabij en wil dat ik op zijn arm leun.

Hij trekt mij aan en spoort mij aan om mij in zijn vaderlijke armen te werpen, Hij geeft mij al de nodige kracht om alle dingen goed te doen.

Ben ik dan geen dwaas als ik deze genade weiger en mij niet onderwerp aan zijn Goddelijke Wil?

Daarom, ik, meer dan enig ander schepsel, geloof dat het mijn plicht is om mijn aanbiddelijke Jezus altijd te volgen,

Hij zei tegen mij :

"Je bent blind in jezelf, maar wees niet bang.

Mijn Licht zal, nu meer dan ooit, jouw gids zijn.

Ik zal in jou en met jou zijn om geweldige dingen te doen.

Volg Mij in alle dingen en je zult zien.

Gedurende een tijd zal ik als een spiegel voor jou staan.

En alles wat je hoeft te doen is

- naar Mij te kijken,
- Mij imiteren en
- Mij niet uit het oog te verliezen.

Je bent blind maar mijn Licht zal je tot gids dienen.

Kijk, Ik zal vóór jou uit gaan en je zult alleen naar Mij kijken om Mij na te volgen”.

14. Versterving van de wil en vernietiging van het ego.

Toen zei Hij:

“Het eerste waaraan je moet sterven is je wil.

Dat “ik” in jou moet vernietigd worden.

Ik wil dat je dat opoffert als zoenoffer voor Mij, zodat jouw wil en de Mijne één mogen worden. Ben je niet gelukkig?”

Ik zei “Ja Heer, maar geef mij genade, want ik zie dat ik niets kan uit mijzelf”.

En Hij vervolgde: “Ja, Ikzelf zal je in alles ontkennen en nu en dan door middel van de mensen”.

En zo gebeurde het.

Bijvoorbeeld als ik ‘s morgens wakker werd en niet onmiddellijk opstond,

zei de innerlijke stem:

“Jij blijft liggen terwijl Ik geen ander bed had dan het kruis.

Maak voort, maak voort. Niet zoveel genoegens”.

Als ik liep en wat verder voor mij uit keek, **berispte Hij mij direct:**

“Dit wil Ik niet. Kijk niet verder voor je uit dan één stap, zodat je niet afgeleid wordt”.

Als ik in de vrije natuur was en ik bloemen en bomen zag, **zei Hij:**

“Ik heb alles geschapen uit liefde voor jou, ontzeg jezelf nu dit genoeg en uit liefde voor Mij”.

Zelfs bij de onschuldigste en heiligste dingen zoals b.v. het altaar, de

processies, zei Hij:

“Je hebt te veel comfort. Herinner je je niet, dat Mijn leven voortdurend lijden was? En jij?”

Om Hem tevreden te stellen schoof ik direct op tot halverwege de stoel en liet dus de andere helft leeg.

En soms zei ik als grapje:

“Kijk Heer, de stoel is half leeg, komt U naast mij zitten”.

Soms leek het of Hij mij tevreden wilde stellen en ik was zo blij dat ik het niet kan verwoorden.

Soms als ik wat traag en onsystematisch werkte zei Hij:

“Werk verder . Help jezelf. De tijd die je wint door jezelf te helpen, kan je gebruiken voor gebed met Mij”.

Soms gaf Hijzelf mij op hoeveel werk ik zou moeten doen.

Dan vroeg ik Hem mij te komen helpen.

“Ja, ja,” antwoordde Hij dan, “we zullen het samen doen, zodat we,
als je klaar bent, meer tijd vrij hebben”.

En dan gebeurde het dat ik in één of twee uur deed wat ik in een hele dag had moeten doen.

15. Jezus trok Luisa naar het gebed en hield haar geheel verzonken in de beschouwing van de vele genaden die Hij aan de mensen verleende.

Dan ging ik bidden en dan gaf Hij mij veel Licht en vertelde mij heel veel, veel te veel om het allemaal te vermelden.

Ik herinner mij dat ik alleen aan het werk was en merkte dat ik te weinig draad had om dat werk af te maken en dat ik naar mijn familie moest om wat te gaan halen.

Toen wendde ik mij tot Hem en zei:

“Wat baat het dat U mij hebt geholpen, mijn geliefde?

Als ik zie dat ik naar mijn familie moet, zijn daar mensen die mij zullen verhinderen om hier terug te komen en dan zullen we deze

keer geen gesprek kunnen hebben.”

‘Wat, Wat?’ **zei Hij** “***Heb jij geen vertrouwen?***” ‘Jawel’

“Wel dan, wees niet bang, want Ik zal je alles laten afwerken.”

En zo gebeurde het ook en dan begon ik te bidden.

Als ik dan als lunch iets lekkers at, **gaf Hij mij innerlijk direct een standje**:

“Ben je misschien vergeten dat niets mij smaakte dan uit liefde voor jou te lijden? En dat jij alleen maar smaak moet hebben van verstervingen uit liefde voor Mij? Laat liggen en eet wat je het minst bevalt”.

En ik bracht het onmiddellijk naar het meisje, of ik zei dat ik niet meer wilde en dikwijls bleef mijn maag bijna leeg. Als ik echter wilde gaan bidden, kreeg ik zoveel kracht en voelde mij zo verzadigd dat alles mij tegenstond.

Op andere momenten **zei Hij**, in tegenspraak daarmee, als ik niet wilde eten:

“Ik wil dat je eet uit liefde voor Mij en als het voedsel opgenomen wordt door het lichaam, bid dan dat Mijn liefde wordt opgenomen door jouw ziel en dan zal alles geheiligd zijn”.

16. Jezus tracht de wil van Luisa te laten verdwijnen, zelfs in de kleinste dingen, opdat zij alleen in Hem leeft.

Kortom, zonder verder te gaan, zelfs in de kleinste dingen probeerde Hij mijn wil te doen sterven, zodat ik alleen voor Hem zou leven. Hij stond toe dat ik ook door mijn biechtvader werd tegengesproken.

Bijvoorbeeld: Ik had grote behoefte aan de Communie. De hele dag en nacht wilde ik niet anders doen dan mij voorbereiden. Ik kon gewoon niet gaan slapen vanwege het voortdurend bonzen van mijn hart

en ik zei Hem:

“Heer, haast U toch, want ik kan niet zonder U. Laat de uren sneller

gaan. Laat de zon snel opkomen want ik kan het niet meer tegen houden. Mijn hart geeft het op”.

Hij zelf nodigde mij zo vol liefde uit dat ik mijn hart voelde kreunen.

Hij zei me: “***Kijk, Ik ben alleen.*** Zit er niet mee in dat je niet kunt slapen.

Dit is je God gezelschap houden, je Bruidegom, je Alles die voortdurend wordt beledigd. O alsjeblieft, misgun Mij deze opluchting niet, zodat Ik jou in jouw kwellingen ook niet zal verlaten”.

In deze gezindheid ging ik 's morgens naar mijn biechtvader en zonder te weten waarom, was het eerste wat Hij zei:
“Ik wil niet dat je te Communie gaat”.

Eerlijk gezegd, dit was zo bitter voor mij dat ik soms niets deed dan huilen.

Ik durfde niets te zeggen tegen mijn biechtvader, omdat Hij dit zelf zo wilde, anders zou Hij mij een standje geven.

Maar ik ging naar Hem toe en sprak met Hem over mijn pijn;
“ach, mijn goede God, was daarom die avondwake gisteren.
Moest ik na zo lang wachten en verlangen naar U, van U verstoken blijven?

Ik weet wel dat ik moet gehoorzamen, maar zeg mij toch iets.

Kan ik zonder U? Wie zal mij kracht geven?

En wie zal de moed hebben om deze kerk uit te gaan zonder U mee te brengen?

Ik weet niet wat te doen, maar U kunt alles verhelpen. Toen ik zo m'n hart luchtte voelde ik een vuur vlak bij mij en een vlam kwam binnen in mijn hart.

Ik voelde Hem binnen in mij en vlak daarna zei Hij:

“Wees kalm, wees kalm. Hier ben Ik, binnen in je hart.

Waar ben je nu bang voor?

Kwel jezelf niet zo. Ikzelf zal je tranen drogen. Je hebt gelijk.

Je kunt niet zonder Mij, hè?

Toen voelde ik mij zo leeg van binnen en ik zei Hem dat Hij, als ik goed was, het niet op die manier geregeld had. En ik smeekte Hem mij nooit meer te verlaten, omdat ik niet zonder Hem wilde leven.

17. Het eerste visioen van Jezus die lijdt.

Na dit alles voelde ik Hem op een dag, na de Communie binnen in me,
één en al liefde. Hij had mij zo lief dat ikzelf stomverbaasd was, want ik voelde mij zo slecht en zo zonder wederliefde.

En ik zei bij mijzelf: “Als ik nu maar goed was en vol wederliefde. Ik ben bang dat Hij mij verlaat. (Ik ben altijd bang geweest dat Hij mij zou verlaten en dat ben ik nog.

En soms is de pijn die ik voel zo groot, dat ik geloof dat de pijn van de dood minder zal zijn. En als Hij zelf niet komt om mij te kalmeren, kan ikzelf niet tot vrede komen]. Terwijl Hij mij juist inniger naar zich toe wil trekken”.

Terwijl ik Hem zo binnen in mij voelde door een innerlijke stem, zei Hij: “Mijn geliefde, alles van het verleden is alleen een voorbereiding geweest.

Nu wil Ik beginnen aan waar het om gaat. Om je hart geschikt te maken voor wat Ik van je wil, dat is Mij navolgen, wil Ik dat je je dompelt in de onmetelijke zee van mijn lijden.

Als je de bitterheid van Mijn Pijnen en de Liefde waarmee Ik die verdragen heb, hebt verstaan, als je hebt verstaan wie Ik ben die zo veel leed en wie jij bent, een zeer miserabel schepsel, ach, dan zal je hart zich niet durven verzetten tegen de slagen, het kruis dat Ik alleen heb bereid voor je heil.

Integendeel, juist door te bedenken dat Ik, je Meester, zoveel heb geleden, zullen jouw pijnen voor jou nog maar een schaduw zijn van de Mijne. Het lijden zal zoet voor je worden en je zal op een punt komen dat je niet meer zonder lijden kan”.

Mijn natuur siddert alleen al bij de gedachte aan het lijden. Ik bad dat Hij zelf mij de kracht zou geven, omdat ik zonder Hem Zijn gaven zou gebruiken, om de gever te beledigen.

18. Jezus spreekt tot Luisa over de liefde die zij moet voelen als zij iets onderneemt

Maar **Jezus**, in al zijn liefde en zachtmoedigheid, ging door:
"Mijn liefste, dit spreekt voor zich.

Als een persoon die iets onderneemt
- geen liefde voelt voor wat hij doet
kan hij niet gemotiveerd worden om zijn werk te doen.

Aan de andere kant,
- zij die iets te kwader trouw ondernemen,
- zelfs als ze het voltooien, zullen mijn beloning niet ontvangen.

En voor jou, om verliefd te worden op mijn passie,
moet je eerst rustig en in meditatie overwegen
- alles wat Ik voor jou heb doorstaan,
zodat jouw liefde overeenkomt met de Mijne,
- die niets spaart voor de liefde van de geliefde.

19. Onderdompeling in de Passie van Jezus

Dus gaf ik mij helemaal om de Passie te overwegen en het deed mijn ziel zo goed, dat ik geloof dat al het goede voor mij uit die bron kwam.

Ik zag de Passie van Jezus Christus als een onmetelijke zee van licht die mijn hele lichaam verwondde met Zijn ontelbare stralen van geduld, nederigheid, gehoorzaamheid en veel andere deugden. Ik zag mijzelf helemaal omgeven door dit Licht en er bleef niets van mij over, toen ik zag hoeveel ik van Hem verschilde.

Deze stralen die mij omhulden waren even vele verwijten aan mij.

Ik hoorde:

"Zo'n geduldige God, en jij?

Zo'n nederige God, zelfs onderworpen aan Zijn vijanden, en jij?

Een God die zoveel lijdt uit liefde voor jou en waar blijft jouw lijden uit liefde voor Hem?"

Soms vertelde Hij zelf het verhaal van de pijnen die Hij leed, en ik werd zo geraakt dat ik bitter weende.

Op een dag overwoog ik, tijdens mijn werk, de meest bittere pijnen die mijn goede Jezus leed. Ik voelde mijn hart zo bezwaard door de pijn dat ik niet kon ademen. Omdat ik bang werd, wilde ik mij wat afleiden door het balkon op te gaan.

Maar wat zie ik midden op straat? Ik zie de straat vol mensen en te midden van hen mijn lieve Jezus met het kruis op Zijn schouder. Sommigen trekken Hem naar de ene kant, anderen naar de andere. Hijgend, Zijn gelaat druipend van het bloed, slaat Hij Zijn ogen op in mijn richting en vraag mij om hulp.

Wie kan het verdriet verwoorden dat ik voelde en de indruk die zo'n beklagenswaardige scène maakte op mijn ziel. Ik ging onmiddellijk naar binnen. Ik wist zelf niet waar ik was.

Ik voelde mijn hart breken van pijn. Roepend en huilend zei ik tegen Hem: Mijn Jezus, als ik U toch maar kon helpen. Als ik U toch maar kon bevrijden van die woeste wolven. Ach, ik wil minstens die pijnen lijden in Uw plaats om Uw smart te verlichten. Alstublieft, mijn Heiland, geef mij lijden, want het is niet eerlijk dat U zo veel lijdt, terwijl ik, zondaar, zonder lijden blijf.

20. Liefde voor het lijden

Ik herinner mij dat van toen af zulk een groot verlangen om te lijden in mij ontvlamde dat het nog steeds niet getemperd is. Ik herinner mij ook dat ik na de Communie vurig bad om toestemming om te lijden en om mij tevreden te stellen leek Hij soms doornen uit Zijn kroon te nemen om die in mijn hart te steken.

Op andere momenten voelde ik hoe Hij mijn hart in Zijn handen nam om het zo stevig samen te persen dat ik flauw viel van de pijn.

Uit schrik dat de mensen iets zouden kunnen merken als Hij mij deze pijnen gaf, zei ik onmiddellijk : Heer, wat doet U? Ik smeeek U mij te laten lijden, maar laat het voor iedereen verborgen blijven.

Tot een bepaald moment stelde Hij mij tevreden.
Maar omwille van mijn zonden hebben werd mijn lijden soms door de anderen opgemerkt.

21. Jezus berooft Luisa van voelbare troost, opdat zij berusting en nederigheid leert.

Ik herinner mij dat **Hij na de Communie vele malen zei:**
“Je kan alleen echt op Mij lijken door middel van het lijden.

Tot nu toe ben Ik bij je geweest. Nu wil Ik je een beetje alleen laten, zonder dat je mij voelt. Kijk, tot nu toe heb Ik je bij de hand geleid, je onderrichten je in alles gecorrigeerd en je hebt niets anders gedaan dan Mij gevolgd. Nu wil Ik dat je het zelf doet.

Let echter beter op dan vroeger. En weet dat Mijn blik op jou gericht is, hoewel Ik mij niet laat horen. Als Ik dat wel terug doe, zal Ik,
- ofwel komen om je te belonen als je mij trouw bent gebleven,
- ofwel om je te straffen, als je ondankbaar was”.

Ik was zo bang en ontsteld door zo’n ontmoediging **dat ik zei:**
“Heer, mijn alles en mijn leven, hoe kan ik overleven zonder U?
Wie geeft mij de kracht?

Hoe kunt U mij alleen laten en in de steek laten, nadat U mij van alles deed afstand doen , zodat ik het gevoel heb dat er voor mij niemand meer bestaat. Bent U misschien vergeten hoe slecht ik ben en dat ik zonder U niets kan?”

En vanwege deze woorden keek Hij wat ernstiger.

En Hij voegde er aan toe:

“De reden is dat Ik je wil laten inzien wie je bent.

Kijk, Ik doe dit voor je heil. Wees niet bedroefd. Ik wil je hart voorbereiden voor de genaden die Ik voor jou gepland heb.
Tot nu toe heb Ik je steeds voorzichtig bijgestaan.

Nu wil Ik het minder omzichtig doen. Ik wil dat je je nietigheid met je handen kan aanraken. Ik zal je innig met Mij verenigen in diepe nederigheid, om hoge muren op jou te kunnen bouwen.

Dus in plaats van te wanhopen, zou je vreugdevol moeten zijn en mij bedanken. Want hoe sneller Ik je de stormachtige zee laat oversteken, des te vlugger zal je de veilige haven bereiken.

Hoe moeilijker de beproevingen waaraan Ik je onderwerp, des te overvloediger de genaden die Ik je zal schenken.

Wees moedig. Ik kom je weldra troosten in je verdriet.

Hij zegende mij en trok zich terug.

Wie kan de pijn verwoorden die ik voelde, de leegte die Hij naliet in mijn binnenste, de bittere tranen die ik vergoot?
Maar ik beruste in Zijn heilige Wil.

Ik kuste de hand die mij zegende duizend malen vanop afstand en ik zei: "Tot ziens, heilige Bruidegom!

Herinner je belofte dat je weldra bij mij terugkomt !

Sta mij altijd bij en zorg ervoor dat ik volledig de uwe ben."

Ik zag mij volledig alleen. En het was alsof alles voorbij was voor mij.

22. De afwezigheid van troost

Omdat Jezus alles voor mij geweest was, was er nu geen enkele troost meer. Rondom mij veranderde alles zich in de bitterste pijnen.

Bovendien leken de schepselen (in de schepping) zelf met mij te spotten en mij zonder woorden te zeggen, .

- "Kijk, wij zijn de werken van jouw Geliefde en Hij, waar is Hij?"

Als ik naar het water keek, naar het vuur, naar de bloemen en zelfs naar de stenen in mijn *leek alles te zeggen*:

'Dit zijn de werken van je Bruidegom. Oh, zij mogen Hem zien en jij ziet Hem niet. '

En ik zei tegen hen:

"Oh, jullie schepselen van mijn Heer, geef mij nieuws van Hem!

Zeg mij waar ik Hem kan vinden!

Hij heeft mij gezegd dat Hij weldra zal terugkomen, maar wie van jullie kan mij zeggen wanneer Hij zal terugkomen, wanneer ik Hem zal terugzien?

In deze toestand leek elke dag wel een eeuwigheid.
De nachten waren eindeloze waken, de uren en minuten waren als eeuwen en brachten mij niets dan troosteloosheid.
Ik voelde mij op het randje van een instorting.

Mijn hart en ademhaling stopte
En soms had ik het gevoel dat mijn hele wezen bevroren was,
overmand door een gevoel van dood.
Mijn familieleden merkten dat er iets mis was.
Ze spraken er veel over onder elkaar en schreven mijn lijden toe aan een lichamelijke ziekte. Ze stonden erop dat ik de dokter ontmoette.
Dit werd gedaan, maar het deed mij geen goed.

Wat mij betreft, ik bleef mij herinneren
- wat de goede Jezus mij beloofd had,
- wat Hij in mij had gedaan,
- de zalving van Zijn genade.
Eén voor één herinnerde ik mij zijn lieve en tedere Woorden.
Ik herinnerde mij ook zijn vaderlijke Berispingen om mij te herinneren aan de plicht Hem lief te hebben.

Mijn ziel weet dat zij niets kan doen zonder Jezus en dat alles aan Hem te danken is. Hij is de ware geestelijke leidsman die mijn ziel leert nederig en vertrouwvol te blijven door gebed, H. Communie en bezoeken aan het Heilig Sacrament.

23. Uit zichzelf is de ziel tot niets in staat. Zij heeft alles aan Jezus te danken.

Niet erkennen dat alles wat in mij tot stand is gebracht, te danken is aan de overvloed van genaden van de Heer, zou zuiver bedrog van mijn kant zijn.

Zonder zijn Genade en zijn Licht, zou ik niets goeds gedaan hebben: alleen maar kwaad. ie anders dan mijn geliefde Jezus heeft mij weggehouden van de frivoliteiten van de wereld?
Wie gaf mij zo'n sterk verlangen om een noveen te doen voor Kerstmis, met negen meditaties per dag over de menswording van

Jezus, die mij zoveel genaden en bovennatuurlijke lichten uit de Hemel bracht?

Wie was die innerlijke stem

- die mij waarschuwde dat ik geen rust noch vrede zou hebben als ik niet deed wat Jezus mij vroeg,
- die mij verliefd op Hem deed worden door mij de mooie baby Jezus te laten zien?

Was het niet Jezus die met mij optrad als mijn Leraar,

- om mij te onderrichten, te verbeteren, te berispen, wanneer mijn hart afdwaalt van zijn Affecties,
- om mij de ware geest van versterving, liefde en gebed te geven!

Hij opende in mij de weg die mij leidde naar de onmetelijke zee van zijn Passie. Het was door Hem dat ik ervaarde

- de zoetheid van het lijden en
- de bitterheid als ik niet lijd.

Zijn al deze dingen niet door Zijn genade geschied!

Nu haalt Hij een grap uit met mij uit door zich aan mijn ogen te onttrekken. Ik ervaar ten volle dat ik zonder Hem die gevoelige liefde niet meer heb zoals vroeger.

Ik zie het licht niet meer in mijn meditatie. Ik ben niet langer in staat om twee of drie uur in meditatie verzonken te blijven.

Terwijl ik probeer te doen wat ik vroeger deed, hoor ik deze woorden zich in mij herhalen: "Indien jij Mij trouw blijft, zal Ik komen en je belonen. Als je ontrouw bent, zal ik je straffen." Ik heb echt het geluk niet meer dat ik had toen Hij zichtbaar en merkbaar bij mij was.

In deze staat van gemis, bracht ik al mijn dagen door in bijna totale bitterheid, in stilte en angst. Ik wachtte op Jezus die nog steeds niet gekomen was zoals Hij beloofd had: "Ik kom snel bij je terug."

24. De troost van het ontvangen van Jezus in het Heilig Sacrament.

Mijn enige troost was Hem te ontvangen in het H. Sacrament.

Oh. Ja, zeker, ik vond Hem daar, daar was geen twijfel over. Ik herinner mij dat Hij zich maar een paar keer niet liet horen, omdat ik maar bleef smeken en Hem dikwijls zo lastig viel dat Hij mij tevreden stelde. Hij was dan echter niet teder en lieflijk maar streng.

Na die dagen in de toestand zoals hiervoor beschreven, voelde ik Hem opnieuw terugkomen in mijn hart, vooral als ik Hem trouw was. Hij sprak duidelijker.

En omdat ik de afgelopen dagen geen woord kon begrijpen of iets kon voelen binnen in mij, begon ik te verstaan dat het géén fantasie was, zoals ik tot nu toe mijzelf zo dikwijls had voorgehouden.

Daarom wilde ik niets zeggen over wat tot nu toe gezegd was,
- noch tegen mijn biechtvader,
- noch tegen welke levende ziel dan ook.
Ik deed zoveel ik kon om aan Zijn verlangens te beantwoorden, anders zou Hij zoveel strijd voeren dat ik geen vrede had.
Och Heer, U bent zo goed voor mij geweest en ik nog altijd zo slecht.

Ik ga nu verder met wat ik was begonnen. Ik voelde Hem binnen in mij. Ik omhelsde Hem, drukte Hem tegen mij aan en ik zei:
“Mijn lieve Geliefde, hoe hard was onze scheiding”.

En toen zei Hij: “Waar je nu doorheen gegaan bent is nog niets. ***Bereid je voor op ergere beproevingen.*** Daarom ben Ik gekomen om je hart geschikt te maken en het te sterken.

Vertel mij nu alles wat je doorgemaakt hebt, je twijfels, je angsten, al je moeilijkheden, ***zodat Ik je kan leren hoe je te gedragen tijdens Mijn afwezigheid***”.

Dus vertelde ik Hem over mijn pijnen!

“Kijk, Heer, zonder U was ik niet in staat ook maar iets goeds te doen. De meditatie deed ik altijd zo afgeleid, zo slecht, zo erg dat ik niet de moed had U die aan te bieden na de Communie.
Ik kon er geen uren blijven, zoals ik kon toen ik U voelde.
Ik voelde mij zo alleen. Ik had niemand om mee te spreken.

Ik voelde mij totaal leeg.

Door de pijn van Uw afwezigheid voelde ik doodsangsten.
Mijn natuur wilde verder gaan om aan de pijn te ontkomen.
Het leek mij zelfs dat ik niets anders deed dan mijn tijd verkwisten.
En dan de angst dat U, als U terugkwam, mij zou straffen omdat ik niet trouw was geweest". Dus wist ik niet wat te doen.

Mijn innerlijk lijden nam toe als ik dacht dat U, mijn God, voortdurend beledigd werd. Ik kon geen eerherstel brengen zoals U mij vroeger geleerd had, noch bezoeken aan het Heilig Sacrament zonder U.
U had mij kunnen helpen, maar ik kon U niet vinden.
Nu U bij mij bent, zeg mij wat ik had moeten doen.

25. Jezus is de Geest van Vrede.

Hij legde mij zeer welwillend uit: ***"Het was fout om zo in de war te zijn.** Weet je niet dat Ik de Geest van vrede ben en het eerst wat Ik je aanraad is dat je de vrede in je hart niet verstoort.*

Wanneer je in het gebed je niet kunt concentreren, wil Ik niet dat je denkt over nu dit en dan weer dat, over hoe iets is of niet is, omdat je hierdoor de afleiding oproept.

In plaats daarvan moet je eerst jezelf vernederen en bekennen dat je die ellende verdient en je overgeven aan de beul, als een nederig lammetje dat zijn hand likt terwijl hij het doodt.

Zo ook voor jou: als je wordt geslagen ontmoedigd en alleen,
- zal je berusten in wat Ik beschik,
- mij van harte bedanken,
- Mijn hand die je slaat, kussen en
- erkennen dat je die pijnen niet waard bent.

26. Het aanbieden van teleurstellingen, moeilijkheden en leed

Dan zal je mij die bitterheid, angst en saaiheid aanbieden en mij vragen die te aanvaarden als een offer
- van lofprijzing,

- van genoegdoening voor je zonden
- en van eerherstel voor de beledigingen.

Als je dit doet, zal je gebed opstijgen tot bij mijn troon als de geurigste wierook. Het zal mijn Hart raken.

En je zult nieuwe genaden en charisma's naar je toetrekken.

Als de duivel ziet hoe nederig en berustend je bent,

- totaal ondergedompeld in je nietigheid,

zal hij de kracht niet hebben om dichterbij te komen.

En zo zie je hoe je grote winst boekt,

- terwijl je dacht dat je alles kwijt was."

Ik wil niet dat je bedroefd bent omdat je bij de Communie niet je gedachten erbij kan houden.

De magnetische kracht van mijn Liefde ontbreekt je.

Doe je best om Mij goed te ontvangen en dank Mij wanneer je Mij ontvangen hebt. Vraag mij om de genaden en de hulp die je nodig hebt, en maak je geen zorgen.

27. Lijden

Zoals bij de Communie moet je jezelf niet kwellen, omdat je het niet kan uithouden.

Weet dat dit maar een schaduw is van Mijn pijnen in Getsemane.

Wat zal er gebeuren als Ik je laat delen in de geseling, de doornen en de spijkers! De gedachte aan ergere pijnen zal je meer moed geven om de mindere pijnen te verdragen.

Dus wanneer je je tijdens de Communie alleen en angstig voelt, bedenk dan dat Ik wat gezelschap wil tijdens Mijn doodsangst in de Hof.

Kom daarom dichtbij Mij en vergelijk jouw pijnen met de Mijne:

Kijk, jij, alleen en zonder Mij en ook Ik alleen, in de steek gelaten door Mijn trouwste vrienden die daar liggen te slapen, zelfs alleen gelaten door Mijn goddelijke Vader.

En dan te midden van de bitterste pijnen, omgeven door slangen,

monsters en woeste honden, die de zonden van de mensen waren, waaronder ook de jouwe. Zij leken Mij levend te willen verslinden. Mijn Hart raakte zo bekneld dat het voelde alsof het onder een pers lag, zozeer dat Ik levend Bloed zweette.

Zeg mij eens, wanneer overkwam jou zo veel lijden?

Daarom, als je je door Mij verlaten voelt, gekweld, zonder enige troost, vol droefheid, afgetobd en vol pijn, kom dan dicht bij Mij, veeg het Bloed van Mijn lichaam, en bied Mij die pijnen aan om Mijn zeer bittere Doodangst te verlichten. Zo zal je de manier vinden om na de Communie bij Mij te kunnen blijven.

28. Jezus zegt Luisa dat de ontbering van Hem de hardste en bitterste pijn is die Hij aan de zielen die Hem dierbaar zijn kan geven.

Dit betekent niet dat je niet leed.

Want de bitterste pijn die Ik aan Mijn geliefde zielen kan bezorgen is hen te beroven van Mijn aanwezigheid.

Maar weet dat jouw lijden en je overeenstemming met mijn Wil Mij veel verlichting en troost geven.

"Wat betreft de bezoeken die je Mij brengt en de daden van eerherstel die je Mij geeft in het Sacrament van mijn Liefde dat Ik voor jou heb ingesteld:

Weet dat Ik steeds blijf opnieuw leven en lijden, alles wat ik geleden heb in de drieëndertig jaar van mijn sterfelijk Leven. Ik hou ervan om geboren te worden in de harten van mensen.

Zo gehoorzaam Ik aan Hem die Mij uit de Hemel roept
- om Mijzelf op het altaar te laten vereeuwigen.

Ik verneder Mijzelf door te wachten, door op te roepen, door te onderrichten, door te verlichten. “

29. Iedereen die dit wil, kan terugkeren naar Jezus via de Sacramenten.

"Wie dat wil, kan tot Mij terugkeren door middel van de sacramenten.

Aan sommigen zal ik troost geven, aan anderen kracht:

Ik zal bidden tot de Vader om hen te vergeven.

Ik verrijk een paar van hen.

Ik huw met anderen.

Ik blijf waakzaam voor iedereen.

Ik verdedig diegenen die verdedigd willen worden.

Ik verheerlijk iedereen die verheerlijkt wil worden.

Ik begeleid hen die gezelschap willen.

Ik ween voor de onvoorzichtige en de zorgeloze.

Ik onderhoud Mijzelf in eeuwige aanbidding

- opdat de universele harmonie naar de aarde kan teruggebracht worden

- opdat het hoogste Goddelijke Doel kan vervuld worden .

die de Absolute Verheerlijking van de Vader is

- in de volmaakte Hulde die Hem toekomt,

maar die Hem niet door alle schepselen gegeven wordt.

Om deze reden leef Ik mijn sacramenteel Leven.

30. Jezus wil dat Luisa Hem drieëndertig keer per dag bezoekt.

" Ik wil dat je mij drieëndertig keer per dag bezoekt

- om de oneindige Liefde die Ik voor de schepselen heb,
aan Mij terug te geven,

- om de jaren te eren die mijn Mensheid op aarde geleefd heeft,
voor jou en voor iedereen

Sluit je aan bij mijn Sacrament van Liefde.

Houd altijd in gedachten mijn intenties van:

- verzoening, eerherstel, aanbidding en opoffering.

Je moet deze drieëndertig bezoeken afleggen

- op elk moment, elke dag en waar je ook bent.

Ik zal ze ontvangen alsof ze in mijn Sacramentele Aanwezigheid gedaan zijn.

Elke morgen, zal je eerste gedachte voor Mij zijn, Gevangene van Liefde. Je gaat dan naar het tabernakel waar Ik aanwezig ben uit liefde voor jou en je brengt mij een bezoek.

Je zult mij dan je eerste Liefde-wens geven.
Dit zal onze eerste intieme ontmoeting zijn.
We zullen elkaar vragen hoe we de nacht hebben doorgebracht.
Dan zullen we elkaar aanmoedigen.

31. Jezus vraagt Luisa dat haar laatste gedachte en genegenheid van de avond zou zijn om Zijn Zegen te ontvangen, zodat zij in Hem, met Hem en voor Hem kan rusten.

Je laatste gedachte en genegenheid van de avond zal zijn
- *om mijn zegen te ontvangen*,
zodat je kan rusten in Mij, met Mij en voor Mij.

Je zal deze laatste Liefdeskus nemen met de belofte
- *om jezelf te verenigen met Mij in het Heilig Sacrament*.
Je zal zo goed als je kan andere bezoeken afleggen, afhankelijk van de gelegenheid, en je volledig concentreren op mijn Liefde.

Terwijl Jezus sprak, voelde ik zijn Genade in mijn hart stromen, alsof Hij mij in zijn Liefde wilde verteren. Mijn gedachten werden verward en verdronken in een immens Licht van Liefde.

Dit moedigde mij aan en ik bad tot Hem als volgt:

"Mijn goede Leraar, ik smeeek U om altijd dicht bij mij te blijven, zodat ik, onder uw leiding, altijd bereid zal zijn om goed te doen. Ik heb een bewijs gekregen dat ik alles goed kan doen met U en dat ik, zonder U, alles verkeerd doe.

Nog steeds teder, **voegde Jezus er aan toe**:

"Ik zal proberen u op dit punt tevreden te stellen, zoals Ik dit op vele andere gedaan heb. Ik wil alleen je goede wil.

Ik zal je overvloedig de hulp geven die je van Mij verwacht.

Oh, hoe zacht was Hij met mij, mijn goede Jezus. Hij heeft nooit verzuimd zijn Beloften na te komen. In werkelijkheid moet ik toegeven dat Hij altijd meer deed dan Hij mij beloofde. En ik, achteraf, slaagde erin om Hem plezier te doen.

Door in zijn nabijheid te zijn, werd elke twijfel of verbijstering uit mijn hart weggenomen, zelfs als mij werd verteld dat wat er met mij gebeurde inbeelding was.

De dagen die ik zonder Jezus had doorgebracht, had ik geen enkele goede gedachte. Ik was niet in staat om ook maar één goed woord te zeggen en ik had voor niemand goede gevoelens.

32. Jezus dringt erop aan dat de ziel innig met Hem verenigd is om de verschrikkelijke strijd tegen de demonen vol te houden.
--

Toen Jezus bij mij was, sprak Hij tot mij en liet mij Hem zien. En ik begreep dat als Hij tot een ziel kwam op een ongewone manier, Hij geen andere gedachte had dan die ziel voor te bereiden om nieuwe en zwaardere kruisen te ontvangen.

Zijn strategie is de ziel door genade aan te trekken om zich aan Zijn Liefde vast te klampen. Zijn doel is dat de ziel zich niet langer tegen Hem zal verzetten.

Op een dag, na de Heilige Communie, voelde ik mij aan Hem gehecht als met gouden veters. **Hij sprak tot mij** met liefdevolle woorden, zoals: "Ben je echt bereid te doen wat ik wil?"

Als Ik je zou vragen je leven op te offeren
- zou je bereid zijn, om het uit liefde voor Mij, vrijwillig te doen?
Weet dat als je klaar bent om te doen wat ik wil, dan,
- Ik zal doen wat je maar wil.

En **ik antwoordde Hem**: "Mijn Liefde en Mijn Al, is het mogelijk dat U mij iets schenkt dat mooier, heiliger, aanbiddelijker is dan Uzelf?
En waarom vraagt U mij of ik bereid ben te doen wat U verlangt?"

Ik gaf mijn Wil aan jou een lange tijd geleden: hij is van jou, zelfs als het je verlangen was om mij in stukken te scheuren.
Ja, ik ben bereid dat te doen, als het U behaagt.
Ik heb mijzelf overgegeven aan jou, heilige echtgenoot.
Doe in mij en met mij alles wat U behaagt.
Doe met mij alles wat U wil, maar geef mij steeds nieuwe genaden, want ik kan niets uit mijzelf doen. *(de duivel)*

33. Na uw overwinning, zal Ik mijn vaste en permanente woonplaats in jou vestigen.

Jezus zei mij:

"Ben je echt bereid om alles te doen wat ik van je vraag?
Bij deze vraag, die Hij mij voor de tweede keer stelde, voelde ik mij verpletterd en vernietigd.

En ik zei Hem: "Mijn eeuwig liefhebbende Jezus, in mijn nietigheid, ben ik nog steeds angstig en wankelend.
U schijnt mij te wantrouwen, terwijl ik U volledig vertrouw.
Ik voel dat mijn ziel klaar is om alle beproevingen te overwinnen waaraan U mij wil onderwerpen.

Jezus ging verder: "Zeer goed!

Ik wil je ziel zuiveren van elk gebrek dat een obstakel kan zijn voor mijn Liefde in jou. Ik wil weten of je echt trouw bent aan Mij, voldoende om helemaal van Mij te zijn.
En dat je Mij bewijst dat alles wat je Mij verteld hebt, waar is,

Ik zal je op de proef stellen in een zeer bittere strijd.
Je hebt niets te vrezen en je zult geen schade lijden.
Ik zal uw arm en uw kracht zijn, en ik zal aan uw zijde strijden.

De strijd is klaar. De vijanden zijn verborgen in de duisternis, klaar om je een bloedige strijd te geven.
Ik zal ze de vrijheid geven om je aan te vallen, je te kwellen, je op alle manieren te verleiden, zodat wanneer je bevrijd bent,
- met de wapens van jouw deugden,
die je zal inzetten tegen hun ondeugden,
je zal in staat zijn voor altijd over hen te zegevieren.

Dan zal je merken dat je in het bezit bent van grotere deugden.

Je zult zijn als een zegevierende koning, getooid met medailles, die glorievol terugkeert naar zijn koninkrijk en immense rijkdommen meebrengt. En Ik zal niet alleen je ziel verrijken met nieuwe verdiensten en geschenken. Ik zal Mijzelf ook aan jou geven. Om deze reden, heb moed!

Want na jouw overwinning, zal Ik mijn vaste en permanente woonplaats in jou vestigen. We zullen dan voor altijd verenigd zijn. Het is waar dat Ik je zal onderwerpen aan een zeer harde test. Want de demonen zullen je geen rust en geen pauze geven, - bij dag noch bij nacht.

Maar je moet dit altijd onthouden:

begin de strijd in mijn Naam.

Roep dit schild van veiligheid voortdurend aan.

Gebruik mijn Naam als het zegel van de overwinning van deze pijnlijke strijd.

Hij zal beginnen, doorgaan en zegevierend eindigen in mijn Wil.

Mijn Wil zal je volledig zoals Mij maken.

Er is geen andere manier om de overwinning te behalen.

Je zal later zeer goed beloond worden.

Ik kan niet beschrijven wat voor angst en ontzetting ik voelde toen ik mijn goede Jezus deze woeste strijd met de demonen hoorde voorspellen. Ik voelde mijn bloed bevroren in mijn aderen en mijn haren gingen rechtop staan.

Mijn verbeelding was gevuld met zwarte geesten die mij levend wilden verslinden. Ik voelde mij al aan alle kanten omringd door helse geesten.

In deze benauwde toestand, wendde ik mij tot Jezus en ik zei:

"Mijn Heer, heb medelijden met mij.

Laat mijn ziel, die zo ontmoedigd is, niet alleen.

Zie je niet dat de demonen mij onder druk zetten door hun woede.

Ze zullen zelfs mijn stof niet achterlaten.

Hoe kan ik ze weerstaan als U mij verlaat?

Je kent mijn kilheid, mijn wispelturige geest en mijn wisselvalligheid. Ik ben zo verdorven dat ik zonder U niets dan kwaad kan doen.

Mijn liefste, geef mij tenminste veel nieuwe gunsten zodat ik U niet nog meer beledig. Bent U niet op de hoogte van het lijden dat mijn ziel kwelt?

De gedachte alleen al dat U mij alleen zou kunnen laten in deze duivelse beproeving beangstigt mij.

Wie zal mij de kracht geven om zo'n strijd aan te gaan!

Tot wie zal ik mijn smeekbeden richten voor praktische instructies over hoe te zegevieren over de vijand!

En Hij herhaalde: “Ben je echt klaar voor alles wat Ik wil?”

Ik besepte dat ik nog meer verward werd en tot niets herleid en ik zei: Ja, ik ben klaar' maar ik beefde bijna.

En vol van medelijden **ging Hij verder:**

“Wees niet bang. Ik zal jouw kracht zijn.

Niet jij zal lijden, maar Ikzelf zal lijden en strijden binnenin jou.

Kijk, Ik wil je ziel zuiveren van de kleinste ongerechtigheid die Mijn liefde binnenin je zou kunnen hinderen. Ik wil jouw trouw testen.

Maar hoe kan Ik dat zonder je midden in de strijd te werpen?

Weet dat Ik je plaats in het midden van de duivels.

Ik zal hun de vrijheid geven om je te kwellen en je te beproeven, zodat je, na de ondeugden bestreden te hebben met de tegenovergestelde deugden, je zal merken dat je die deugden bezit die je dacht te verliezen.

En dan zal je ziel gezuiverd, versierd en verrijkt, lijken op een koning die triomfantelijk terugkeert van een hevige oorlog. Terwijl hij dacht dat hij zou verliezen wat hij bezat, komt hij roemrijker terug vol onmetelijke rijkdom.

Dan zal Ik komen. Ik zal verblijf nemen in jou en Wij zullen altijd samen zijn. Het is waar dat jouw toestand pijnlijk zal zijn.

De duivels zullen je geen vrede meer gunnen, dag noch nacht.

Zij zullen voortdurend bezig zijn met een zeer hevige strijd tegen jou.

Maar hou altijd je doel voor ogen.

Ik wil je gelijk maken aan Mij. En dat zal je enkel kunnen bereiken via vele en grote beproevingen.

Zo zal je meer moed hebben om de pijnen te doorstaan”.

Wat was ik bang bij zo’n aankondiging! Ik voelde mijn bloed ijskoud worden. Mijn haar stond recht overeind. In mijn verbeelding zag ik talloze zwarte geesten die me, naar het leek, levend wilden verslinden.

Het leek wel of de Heer, voor Hij mij in deze pijnlijke toestand bracht, aan alles de vrijheid gaf om mij te doen lijden en ik zag mijzelf door dit alles omgeven.

Daarom keerde ik mij naar Hem toe en ik zei:

“Heer, heb medelijden met mij! Alstublieft, laat mij niet in de steek. Ik zie dat de woede van de duivels zo groot is dat ze zelfs geen stofje van mij overlaten. Hoe zal ik hen kunnen weerstaan?

U kent mijn ellende zeer goed en U weet hoe slecht ik ben. Geef mij daarom nieuwe genade, dat ik U niet beledig. Mijn Heer wat mijn ziel het meeste kwelt is de pijn dat U mij zou verlaten. Ach, tegen wie zal ik dan nog iets kunnen zeggen? Wie zal mij onderrichten? “

34. Laat echter uw Wil altijd geschieden. Ik zegen uw heilige Wil.

“Laat echter uw Wil altijd geschieden. Ik zegen uw heilige Wil.”

Hij sprak welwillend verder: “Kwel jezelf niet zo.

Weet dat Ik hun nooit zal toestaan om je boven je krachten te beproeven. Als Ik dit toelaat, is het voor je welzijn.

Ik betrek zielen nooit zodanig in de strijd, dat ze omkomen.

Eerst beproef Ik hun kracht en geef hen genade.

En pas daarna werp Ik hen in de strijd.

Als sommige zielen omkomen, is het omdat zij niet met Mij verenigd blijven door het gebed. Als ze niet langer gevoelig zijn voor Mijn liefde, smeken zij om liefde bij de schepselen,

terwijl alleen Ik het menselijk hart kan bevredigen.

Zij laten zich niet leiden op het zekere pad van de gehoorzaamheid, omdat ze meer geloven in hun eigen oordeel dan in dat van degenen die hen in Mijn plaats begeleiden.

Is het zo verwonderlijk als zij vallen?

Wat Ik je daarom aanbeveel is het gebed.

Zelfs als je dodelijke pijnen moet lijden, mag je nooit verwaarlozen wat je gewoonlijk doet.

Meer nog, hoe meer je jezelf in de afgrond ziet, hoe meer moet je de Hulp inroepen van Hem die je kan bevrijden. Bovendien wil Ik dat je je blindelings overgeeft in de handen van je biechtvader, zonder te overwegen wat je gezegd wordt.

Je zal worden omgeven door duisternis en je zal lijken op een blinde die een hand nodig heeft om haar te leiden. Het oog voor jou zal de stem van de biechtvader zijn, die net zoals het licht, de duisternis zal verdrijven.

De hand zal de gehoorzaamheid zijn, die je gids zal zijn en je steun om een veilige haven te bereiken.

Het laatste wat Ik je aanbeveel is **moed**.

Ik wil dat je de strijd ingaat met moed. Wat een tegenstander het meest vreest is moed, kracht en de manier waarop je gevaarlijkste gevechten aangaat zonder enige schrik.

35. De duivels zijn zo: Zij vrezen niets meer dan een moedige ziel die zich vasthecht aan Mij...

De duivels zijn zo:

Zij vrezen niets meer dan een moedige ziel

- die zich vasthecht aan Mij,

- die met een sterke geest op hen afgaat, niet om gewond te raken,

maar vastbesloten is om hen te verwonden en uit te schakelen.

De duivels zijn bang, onthutst en zouden liever vluchten.
Maar dat kunnen ze niet, omdat zij gebonden zijn door Mijn Wil
en zij worden gedwongen te blijven.
Dit is een grote kwelling voor hen.

Wees daarom niet bang. Zij kunnen je immers niets doen zonder dat
mijn Wil het toelaat. En wanneer Ik zie dat het te moeilijk wordt voor
jou en je er bijna bij neervalt, en je Mij trouw blijft, dan zal Ik
onmiddellijk komen. Ik zal allen op de vlucht jagen en Ik zal je
genade en kracht schenken! Moed dus, moed”.

Wie kan nu de verandering verwoorden die in mijn binnenste plaats
vond. Alles was mij een gruwel. De liefde die ik voordien voelde zag
ik nu veranderd in verschrikkelijke haat. Wat een pijn Hem niet te
kunnen beminnen.

De gedachte, dat de Heer, die zo goed voor mij was geweest, nu
door mij verfoeid werd en vervloekt alsof Hij de ergste vijand was,
folterde mijn ziel.

Ik kon niet naar Hem kijken, zelfs niet naar een afbeelding.
Als ik er naar keek, de rozenkrans in mijn hand had, die kuste,
had ik zo’n aandrang om te haten en zo’n kracht om dat te doen.
Alles vernietigen leek hetzelfde te zijn.
En soms ontstond er zo’n weerstand dat ik beefde van top tot teen.

O God, wat een bittere pijn. Ik denk dat, als er in de hel geen andere
pijnen zijn, de pijn om God niet te kunnen beminnen,
een verschrikkelijkste hel is.

Dikwijls hield de duivel mij de genaden voor ogen die de Heer mij
gegeven had. Soms gebruikte hij als list een verbeelding: ik stelde
mij een vrijer en gemakkelijker leven voor.
Soms leek dit werkelijkheid.

36. Ik voelde zo’n vlagen van verontwaardiging tegenover de Heer...
--

Ze stuurden verwijten:

“Is dit de liefde die Hij voor je had!

Is dit de beloning, je overleveren in onze handen!
Je behoort ons toe, je behoort ons toe. Alles is voorbij voor jou.
Er is niets meer om op te hopen”.

En ik voelde zo’n vlagen van verontwaardiging tegenover de Heer
en van wanhoop, die mij innerlijk overviel,
dat de kracht van de verontwaardiging zo sterk was, dat ik, als ik
enkele afbeeldingen in mijn hand had, die dikwijls verscheurde.

En terwijl ik dit deed, huilde ik en ik kuste hen.
Ik weet echter niet hoe ik gedwongen werd om dit te doen.
Wie kan de marteling van mijn ziel verwoorden!
De duivels feestten en lachten.
Ze maakten lawaai, dan van de ene kant, dan van de andere.
Sommigen brulden en schreeuwden, anderen krijsten oorverdovend.

“Kijk, je behoort ons toe. Er rest ons niets dan je mee te nemen naar
de hel, met lichaam en ziel.
Dan zul je zien wat we met jou zullen doen.”

37. De arme demonen konden niet in haar ziel zien waar Luisa altijd met Jezus verenigd was.
--

Soms voelde ik dat er aan mij getrokken werd, nu eens aan mijn
kleren, dan weer aan de stoel waarop ik knielde.
Ze bewogen die en schreeuwden zodat ik niet kon bidden.

Soms was ik zo bang dat ik naar bed ging met de gedachte dat ik mij
kon bevrijden van hen (omdat dit lawaai meestal in de nacht was).
Maar zelfs daar volgden ze mij en ze trokken aan het kussen en de
deken. Wie kan de angst beschrijven, de vrees die ik voelde.
Ik wist niet eens waar ik was, op aarde of in de hel.

De angst dat ze mij echt mee zouden nemen, was zo groot,
dat ik mijn ogen niet durfde sluiten om te slapen.
Ik was als iemand met een vreemde vijand die gezworen heeft
dat hij tot elke prijs hem het leven zal benemen.

En ik geloofde dat dit zou gebeuren van zodra ik mijn ogen sloot. Daarom had ik het gevoel alsof iemand iets in mijn ogen deed, zodat ik gedwongen werd ze open te houden voor ingeval als ze mij gingen meenemen. Wie weet kon ik alle krachten verzamelen om mij te verzetten tegen datgene wat zij wilden doen.

Ik voelde mijn haren op mijn hoofd één voor één rechtop staan. Het koud zweet brak mij overal uit, en drong door tot in mijn botten. En ik voelde hoe mijn botten zich uit angst één voor één van hun plaats verwijderden.

38. Op andere momenten was de verleiding om te wanhopen en zelfmoord te plegen zeer groot.

Op andere momenten was de verleiding om te wanhopen en zelfmoord te plegen zo groot dat ik soms,
- als er een put of een mes in de buurt was, de neiging had om er in te springen of om het mes te nemen en mijzelf om te brengen.

De inspanning die ik moest leveren om weg te lopen, was zo groot, dat ik doodsangst voelde.

Toen ik weg rende, voelde ik hoe ze achter mij aan kwamen. En ze overtuigden mij dat het na zoveel zonden, voor mij zinloos was om te leven en dat God mij in de steek gelaten had, omdat ik niet trouw geweest was.

Nog erger, ik had het gevoel het gedaan te hebben, terwijl mijn ziel dit nooit in mijn leven gedaan had. Daarom kon ik niet meer hopen op barmhartigheid.

Diep in mijn ziel voelde ik telkens terugkomen:

“Hoe kan jij leven als een vijand van God!

Weet je wel wie God is, die jij beledigd, vervloekt en gehaat hebt !

Die oneindige God die je overal omgeeft en die jij hebt durven beledigen onder zijn eigen Ogen.

Oh, nu je de God van je ziel hebt verloren, wie zal je dan ooit opnieuw vrede schenken? Wie zal je bevrijden van zo veel vijanden?

De pijn was zo erg dat ik niets deed dan wenen. Soms begon ik te bidden en dan voelde ik de duivels op mij af komen om mij nog meer te kwellen. En sommigen sloegen of staken me, anderen knepen mijn keel dicht.

39. Luisa bleef vrij en ongedeerd door Jezus te aanroepen..

Ik herinner mij dat ik een keer tijdens het gebed voelde, hoe er van onder de aarde aan mijn voeten getrokken werd en de aarde opende zich. Er kwamen vlammen uit en ik zonk er in weg.

De angst en de pijn waren zo erg dat ik half dood was en om mij er weer bovenop te helpen kwam Jezus om mij te troosten.

Hij maakte mij duidelijk dat het niet waar was dat ik Hem bewust beledigd had en dat wat de zo bittere pijn betreft, ikzelf wel kon weten dat de duivel een leugenaar is en dat je geen aandacht aan hem moest besteden, dat ik nu die kwellingen geduldig moest verdragen en dat er dan vrede kwam.

Dit gebeurde van tijd tot tijd als het echt uit de hand liep en soms als ik nog ergere kwellingen moest ondergaan.

Tijdens die vertroosting is de ziel overtuigd. In dat Licht is het immers onmogelijk dat de ziel de waarheid niet ziet. Maar als ik opnieuw weer in de strijd gewikkeld werd, kwam ik opnieuw in dezelfde toestand als voorheen.

40. De vijandigheid van de demonen tegenover de heilige Eucharistie.

Hij verleidde mij ook om de Communie niet te ontvangen door mij er van te overtuigen dat het, na zoveel zonden, een brutaliteit was om te communiceren en dat, als ik het toch durfde, niet Jezus Christus, maar de duivel zou komen en mij zo hevig zou kwellen dat ik erdoor zou sterven.

41. Na de Heilige Communie ondergaat Luisa een onbeschrijflijk en dodelijk lijden.

De gehoorzaamheid won echter toch. Het is waar dat ik soms in doodsangst pijnen leed, zodat ik nauwelijks kon herstellen na de Communie. Maar als mijn biechtvader absoluut wilde dat ik communiceerde, kon ik niet anders. Ik herinner mij dat ik maar een paar keer niet communiceerde.

Ik weet ook nog dat ze, als ik 's avonds aan het bidden was, het licht uit deden. Soms brulden ze keihard om mij angst aan te jagen. Andere keren hoorde ik zwakke stemgeluiden alsof ze stervende waren.

Maar wie kan alles vertellen wat ze deden! Dat is onmogelijk. Deze harde beproeving duurde drie jaar lang, hoewel ik mij dit niet al te goed herinner. Toch werd het soms gedurende dagen of weken onderbroken. Niet dat dan alles ophield, maar het begon te verminderen.

42. De Heer leerde Luisa hoe zij deze helse geesten op de vlucht kon drijven.

Ik herinner mij dat de Heer mij na een Communie leerde hoe hen op de vlucht te jagen: door hen te verachten en door hen totaal te negeren alsof het mieren waren.

Ik voelde mij zo opgeladen met zo veel kracht dat ik niet langer die angst van vroeger voelde.

Ik ging dus zo te werk. En als ze riepen en lawaai maakten zei ik: “Het wordt duidelijk dat jullie niets te doen hebben en dat jullie zoveel dwaze dingen doen om de tijd door te komen. Vooruit, doe het maar, als jullie moe worden zullen jullie wel ophouden”.

Soms stopten ze. Een andere keer werden ze zo boos dat ze nog meer lawaai maakten.

Ik voelde hen dicht bij mij. Ze deden zich sterker voor en forceerden zichzelf om mij mee te nemen.

Ik werd een vreselijke stank gewaar en de hitte van vuur.

43. Wat de Almachtige God toestaat, is voor het welzijn van de ziel.

Het is waar dat ik binnenin huiverde. Maar ik raapte alle moed bij mekaar en ik zei: “Jullie zijn leugenaars!

Als dit waar was, zouden jullie het vanaf de eerste dag gedaan hebben. Maar het is bedrog en jullie hebben geen macht over mij door hetgeen er van boven op jullie afkomt. Vooruit, ga, doe maar verder. Als jullie moe worden, zullen jullie het onderspit delven.

Toen ze klaagden en riepen, zei ik: “Wat is dit?

Kunnen jullie het niet voor jullie rekening nemen vandaag? Zijn er zielen van jullie weggenomen dat jullie zoveel klagen? Sukkelaars, zij voelen zich niet goed. Maar ik wil jullie ook een beetje doen klagen”.

En ik begon te bidden voor de zondaars of bad gebeden van eerherstel.

Soms lachte ik als zij weer begonnen met de gebruikelijk dingen.

En ik zei hun: “Hoe kan ik bang zijn voor jullie, lafaards? Als jullie serieuze wezens waren, zouden jullie niet zo veel dwaze dingen doen. Schamen jullie je niet! Houden jullie jezelf niet voor de gek!”

44. Luisa veranderde het bittere lijden dat de demonen in haar veroorzaakten in gebed.

Als ze mij kwelden met godslasteringen of haat tegen God, bood ik Hem die zeer bittere pijn aan.

Ik moest mijzelf geweld aandoen, als ik zag dat ik,
- hoewel de Heer alle liefde en lofprijzingen waard was,
- gedwongen werd het tegenovergestelde te doen,
als eerherstel voor degenen

- die Hem voluit vervloeken,
- die zelfs niet meer weten dat er een God bestaat aan Wie zij wederliefde verschuldigd zijn.

Als zij mij tot wanhoop dreven, zei ik in mijzelf:

“Ik hou mij niet bezig met hel of paradijs.

Ik bekommer mij alleen om de Liefde voor mijn God.

Dit is niet de tijd om aan iets anders te denken

dan om mijn goede God te beminnen zoveel ik kan.

Paradijs en de hel laat ik aan Hem over.

Hij die zo goed is, zal mij geven wat het beste is voor mij. En Hij zal mij een plaats geven waar ik Hem het meest kan verheerlijken”.

Jezus Christus leerde mij dat het meest effectieve middel om de ziel te bevrijden van iedere nutteloze bezorgdheid, twijfel of angst is:

te verklaren voor Hemel, aarde en de duivels dat zij, zelfs al kost het haar leven,

- God niet wil beledigen en

- dat zij niet wil toegeven aan om het even welke bekoring van de duivel.

En dit

- onmiddellijk als de ziel de bekoring voelt aankomen,
- midden in de strijd als ze het kan,
- en zo snel zij zich opnieuw bevrijd begint te voelen
- en ook in de loop van de dag.

Door zo te doen, zal de ziel geen tijd verspillen aan de vraag

- of ze heeft toegegeven aan de bekoring of niet.

De herinnering aan haar belofte zal haar dan onmiddellijk vrede geven.

En als de duivel probeert haar in de war te brengen, zal zij kunnen antwoorden dat zij, als zij God wilde beledigen, niet het tegenovergestelde had gezegd.

Zij zal zich dan ook geen zorgen maken.

45. Als gevolg van hun verleidingen en valstrikken leek Luisa een vuriger liefde tot God en haar naaste te verwerven.

Wie kan de woede van de duivel beschrijven als, door zo te werk te gaan, al zijn listen hemzelf in verwarring brachten.

Waar hij dacht te winnen, verloor hij
En zijn listen en bekoringen werden door de ziel gebruikt
- om eerherstel te brengen en
- om haar God lief te hebben.

Hij leerde mij nog een andere manier om bekoringen te weerstaan:
Als ze mij verleidden om de hand aan mijzelf te slaan, moest ik antwoorden: *“Jullie hebben geen toestemming van God. Integendeel, tot jullie ergernis wil ik leven om mijn God meer te beminnen”*.

Als ze mij dan aanvielen en sloegen moest ik mijzelf vernederen, neerknielen en mijn God danken,
omdat dit gebeurde als boete voor mijn zonden.
En dat niet alleen, maar ook *om alles op te dragen als eerherstel voor alle beledigingen tegenover God* van de gehele wereld.

Tenslotte was er nog een vreselijke bekoring die een korte tijd duurde: na het vreselijke contact met de duivelen van ongeveer anderhalf jaar, werd ik zwanger en werd een duiveltje met horens geboren. Mijn verbeelding ging zo ver dat ik vreselijk in verwarring was over wat de mensen wel van mij zouden zeggen over zo'n verschrikkelijk gebeuren.

Na ongeveer anderhalf jaar van zulke strijd hielden de wreedheden van de demonen tenslotte op en begon er een nieuw leven.
Hoewel de demonen niet stopten met mij af en toe lastig te vallen. Het was echter niet zo dikwijls meer. De strijd was niet zo hevig en ik raakte eraan gewoon om hen te verachten.

46. Luisa ziet Jezus omringd door vele vijanden. De heilige Maagd Maria vraagt haar om een offerziel te zijn.

Het nieuwe leven begon op de boerderij die “Torre Disperata”

heette. Op een dag werd ik meer dan ooit gekweld door de duivel, zo erg dat ik het gevoel had dat mijn krachten mij begaven en ik flauw zou vallen.

Terwijl ik in deze toestand was, kreeg ik, tegen de avond, een vreselijke aanval en ik verloor het bewustzijn. ***In die toestand zag ik Jezus Christus omgeven door vele vijanden*** .

Sommige sloegen Hem, andere wierpen Hem op de grond,

- weer anderen sloegen doornen in Zijn hoofd,
- sommigen braken Zijn benen, anderen Zijn armen.

Nadat zij Hem bijna in stukken hadden gescheurd, legden zij Hem in de armen van de Madonna.
En dit gebeurde niet ver van mij vandaan.

Nadat de allerheiligste Maaqd Hem in Haar armen had genomen, kwam zij dichterbij mij en wenend zei zij:

*“Dochter, zie hoe Mijn Zoon door de mensen wordt behandeld
- de vreselijke beledigingen die ze Hem aandoen,
Zij gunnen Hem nooit rust. Kijk toch hoe Hij lijdt”.*

Ik probeerde naar Hem te kijken en ik zag Hem onder het bloed,
- één en al Wonde, bijna doorkliefd, bijna dood.
Ik voelde zo’n pijn dat ik liever duizend keer had willen sterven dan mijn Heer zo te zien lijden. Ik schaamde mij voor mijn schamel lijden.

Nog steeds wenend voegde de allerheiligste Maaqd er aan toe:

*“kom dichterbij om de Wonden van Mijn Zoon te kussen.
Hij koos jou als offerziel .
En als velen Hem beledigen en jij biedt je aan om te lijden wat Hij lijdt, dan verlicht jij Zijn vele Lijden. Wil je dat aanvaarden?”*

Ik voelde mij tot niets herleid.

Ik vond mijzelf zo slecht (en dat is nog steeds zo) en onwaardig, dat ik geen “ja” durfde zeggen. Ik beefde. Ik voelde mij zo zwak na die pijnen, dat ik meer dood dan levend was.

Ik weet niet hoe, maar toen zag ik in de verte demonen gillen en

schreeuwen. En ik zag dat ze met mij wilden doen wat ik de Heer had zien lijden, als ik zou aanvaarden. Ik voelde zo'n pijn, lijden, zenuwtrekkingen binnen in mij, dat ik dacht dat ik stierf.

Tenslotte kwam ik naderbij en kuste Zijn wonden. Nadat ik dit deed, leek het of deze zo verscheurde ledematen genazen en de Heer die ervoor bijna dood leek, opnieuw tot leven kwam.

47. Luisa ziet de beledigingen die Jezus aangedaan worden.

Innerlijk zag ik zeer duidelijk de beledigingen die Hem worden aangedaan en de drang om de staat van offerziel te aanvaarden. Alhoewel ik dan duizend maal de dood moet sterven. De Heer verdient natuurlijk alles en ik kon mij niet verzetten tegen wat Hij wilde.

Dit gebeurde in woordeloze stilte. Maar de blikken die we uitwisselden waren zovele uitnodigingen, zovele vurige pijlen die mijn hart doorboorden.

De allerheiligste Maagd spoorde mij vooral aan om dit te aanvaarden. Maar wie kan zeggen wat ik allemaal doormaakte!

Tenslotte keek de Heer mij welwillend aan en **Hij zei**:
“Je hebt gezien hoe dikwijls ze Mij beledigen en hoe velen de weg gaan van het kwaad en zonder het te beseffen, in de afgrond vallen.

48. Jezus vraagt aan Luisa om zich aan te bieden als offerziel om eerherstel te brengen.

Kom jezelf aanbieden aan de Goddelijk Gerechtigheid als offerziel
- om eerherstel te brengen voor de beledigingen die Mij aangedaan worden, en
- voor de bekering van de zondaars die, met gesloten ogen, drinken uit de vergiftigde bron van de zonde.

Een grote vlakte vol lijden strekt zich voor je uit, ja, maar ook vol genade. Ik zal je nooit alleen laten.

Ik wil binnenin jou alles ondergaan wat de mensen Mij aandoen en je zo laten delen in Mijn pijnen.

49. Jezus vertrouwt Luisa toe aan Zijn Allerheiligste Moeder

Als hulp en troost geef Ik je Mijn Mama.”

Hij leek mij aan Haar te overhandigen en Zij aanvaardde mij.
Ik van mijn kant bood alles van mijzelf aan Hem en aan de heilige Maagd aan. Ik was bereid om te doen wat Hij wilde.
Zo eindigde het de eerste keer.

Toen ik vanuit die toestand opnieuw tot mijzelf kwam,
voelde ik zo’n pijn, en ik zag mijzelf helemaal tot niets herleid,
zoanig dat ik mijzelf zag als een ellendig wormpje,
dat enkel in staat was om in het stof te kruipen.

Ik zei tot de Heer: “Help! – Uw almacht slaat mij neer.
Ik zie dat, als U mij niet opheft, mijn kleine niets zal vergaan en ontbonden worden. Geef mij lijden.
Ik smeeek U echter mij kracht te geven, want ik voel dat ik sterf”.

En zo begonnen afwisselend
- bezoeken van onze Heer en
- kwellingen van de kant van de duivels.
Hoe meer ik berustte hoe meer hun razernij toenam.

50. Luisa, als offerziel, zet haar zending verder door deel te nemen aan het lijden van Jezus, gekroond met doornen., als eerherstel voor de zonden van hoogmoed. Begin van het vasten van Luisa.

Een paar dagen na wat ik hierboven gezegd heb,
had ik het gevoel of ik opnieuw het bewustzijn verloor.
(Ik herinner mij dat ik in het begin, telkens als ik in zo’n toestand geraakte, dacht dat ik ging sterven).

Toen ik het bewustzijn verloor, toonde onze Heer zich opnieuw met de doornenkroon op het Hoofd, druipend van het bloed.

Hij wendde zich tot mij en Hij zei:

“Dochter, kijk wat de mensen Mij aandoen.

In deze droevige tijden is hun hoogmoed zo groot dat zij de lucht totaal vergiftigd hebben. En de stank die zich overal verspreidt is zodanig dat hij zelfs Mijn troon in de Hemel bereikt heeft.

Zij handelen zo, dat zij zelf de Hemel afsluiten.

De ellendelingen hebben geen ogen om de waarheid te herkennen, omdat zij verward zijn door de zonde van hoogmoed, met daarbij de andere ondeugden die dit meebrengt.

O alsjeblief! Verlicht Mijn zo vele bittere krampen en geef eerherstel voor het vele onrecht dat Mij aangedaan wordt.”

Terwijl Hij dit zei, nam Hij de kroon af.

Deze leek niet op een kroon en bestond uit één stuk,

Zo bleef zelfs niet één klein stukje van Zijn Hoofd gespaard.

Zijn Hoofd was volledig doorboord met doornen.

Terwijl Hij de kroon afnam, kwam Hij dichterbij. Hij vroeg mij of ik haar aanvaardde. Ik voelde mij volledig tot niets herleid.

En ik voelde zo’n pijn vanwege de beledigingen van de mensen, dat mijn hart brak.

Ik zei Hem: *Heer doe met mij wat U wil*”. Hij nam de kroon en Hij duwde haar op mijn hoofd. Dan verdween Hij.

Welnu, wie kan de krampen beschrijven die ik voelde, toen ik terug tot mijzelf kwam! Bij iedere beweging van mijn hoofd, dacht ik dat mijn laatste uur geslagen had.

Ik had zoveel pijn en ik voelde zoveel doornen in mijn hoofd, in mijn ogen, in mijn oren en achter in mijn nek.

Zelfs in mijn mond voelde ik deze doornen binnendringen.

Mijn mond zat zodanig dichtgeklemd, dat ik hem niet kon openen om te eten, zodat ik soms twee, drie dagen niets kon eten.

Als het soms wat minder erg was, voelde ik, goed waarneembaar, een hand op mijn hoofd drukken. Dit deed de pijnen terugkomen.

En soms waren de krampen opnieuw zo erg, dat ik door de hevige pijn het bewustzijn verloor.

In het begin gebeurde dit sommige dagen wel en andere niet. Als het opnieuw terugkwam, was het drie of vier keer per dag. Dan duurde het soms een kwartier, soms een half uur, soms een uur.

En dan was ik er opnieuw vrij van, alhoewel ik mij erg zwak voelde en pijn had. Ik bleef meer of minder pijn hebben, afhankelijk van hoe die pijnen, in die onbewuste toestand, tot mij doordrongen.

Ik herinner mij ook het volgende: zoals ik hiervoor zei, kon ik soms mijn mond niet openen om te eten, vanwege de pijn in mijn hoofd. Mijn familie dacht toen dat ik niet in hun gezelschap wilde zijn. Als zij zagen dat ik niet at, schreven ze dit toe aan mijn onnodig gezeur.

Natuurlijk raakten zij geïrriteerd en overstuur en zij spotten met mij. Mijn natuur wilde zich hiertegen verzetten omdat wat zij vertelden niet juist was. De Heer wenste echter dat ik me hiertegen niet verzette.

51. Luisa lijdt door haar familie. Zij wil niet dat iemand opmerkt wat met haar gebeurt. Jezus zorgt ervoor dat niets opgemerkt wordt.

Toen gebeurde het volgende: Op een avond toen wij aan tafel zaten en ik mijn mond niet kon openen, raakte mijn familie overstuur. Het raakte mij zodanig dat ik begon te wenen. Om niet gezien te worden stond ik op en ging nog steeds wenend, ergens anders heen.

Ik smeekte Jezus Christus en de allerheiligste Maagd om mij te helpen. En ik vroeg om kracht om deze beproeving te verdragen.

Terwijl ik dit deed, voelde ik dat ik het bewustzijn begon te verliezen. O, God! Wat een pijn, louter de gedachten dat mijn familie mij ging zien. Want tot dan toe hadden zij niets gemerkt.

Op dat moment zei ik: “Heer, laat niet toe dat zij mij zien”

Ik schaamde mij zozeer ingeval zij mij zouden zien. Ik kan zelf niet uitleggen waarom. Ik probeerde zoveel ik kon om mij te verbergen op plaatsen waar ik niet gezien kon worden. Als ik onverwacht betrappt werd, omdat ik geen tijd had van mij te verbergen, dan probeerde ik tenminste te knielen of in welke situatie dan ook. Ik bleef dan daar zodat zij konden denken dat ik aan het bidden was.

52. Jezus toont zich aan Luisa, omringd door vijanden.

Toen ik het bewustzijn verloor vertoonde onze Heer zich in het midden van vele vijanden die Hem op alle mogelijke manieren beledigden. Zij grepen Hem, vertrappelden Hem, bespotten Hem. Zij trokken aan Zijn haar.

Het leek mij dat mijn goede Jezus van onder die stinkende voetzolen wilde weggeraken en Hij bleef rondkijken of Hij misschien een vriendelijke hand kon vinden, die Hem kon bevrijden. Maar Hij vond er geen.

Toen ik dit zag deed ik niets dan wenen over de pijn van Mijn Heer. Ik wou tussen die vijanden gaan staan, - misschien kon ik Hem bevrijden -, maar ik durfde dit niet.

Ik zei Hem: “Heer, laat mij delen in Uw Pijn. O alstublieft, kon ik U maar een beetje kon ontlasten en U bevrijden.” Toen ik dit zei keerden die vijanden, alsof ze het hadden verstaan, zich tegen mij, zeer woedend! Zij begonnen mij te slaan, aan mijn haar te trekken, mij te vertrappelen.

Ik was zo bang. Ik leed, ja, maar binnenin was ik tevreden, omdat ik kon zien dat de Heer een beetje kon herademen. Nadien verdwenen die vijanden. En ik bleef alleen met mijn Jezus achter.

53. Jezus vraagt Luisa om zich geen zorgen te maken over de kwetsuren die van haar familie komen. Hij wil dat zij een imitatie van Zijn Leven wordt.

Ik probeerde medelijden met Hem te hebben, maar ik durfde niets te zeggen.

Hij verbrak de stilte en **Hij zei** mij: “Alles wat je hebt gezien is niets, vergeleken met de beledigingen die zij Mij voortdurend aandoen. Hun blindheid, het zichzelf overspoelen met de dingen van de aarde, doet hen zover gaan dat zij

- niet alleen Mijn wrede vijanden worden,
- maar ook de vijanden van zichzelf.

Hun ogen zijn gericht op slijk. Zo komen zij tot verachting van de Eeuwige. Wie zal zoveel ondankbaarheid herstellen?

Wie zal medelijden hebben met zovele mensen

- die Mijn Bloed hebben gekost en
- die als begraven leven onder de stank van aardse dingen?

O, alsjeblief, kom met Mij meebidden.

Smee samen met Mij voor zovele blinden die

- enkel oog hebben voor alles wat de aarde geeft
- mijn Genade verachten, onder hun vuile voeten vertrappen alsof het slijk is.

O, alsjeblief, verhef jezelf boven al het aardse.

Verafschuw en veracht alles wat Mij niet toebehoort.

Laat je niet meer in de war brengen door de beledigingen, die je familie je aandoet, nu je Mij zoveel hebt zien lijden.

Wees liever enkel bezorgd met

- mijn Eer,
- de beledigingen die zij Mij voortdurend geven
- de ondergang van zovele zielen.

O, alsjeblief!

Laat Mij niet alleen temidden van zovele pijnen die Mijn hart kwellen.

Alles wat jij nu lijdt is weinig, vergeleken bij de pijn die je zult lijden.

Heb Ik je niet altijd gezegd dat Ik van jou de imitatie van Mijn leven verlang! Kijk eens hoeveel je van Mij verschilt.

Schep daarom moed en vrees niet”

Hierna kwam ik opnieuw tot mijzelf.

Ik zag dat ik omgeven was door mijn familie.

Zij weenden en waren allen ongerust.

Zij waren zo bezorgd dat die toestand terug zou komen en

zij hadden vooral schrik dat ik zou sterven.
Zij wilden mij zo vlug mogelijk naar Corato terugbrengen,
zodat ik kon onderzocht worden door artsen.

54. Alles wat Jezus bij Luisa toelaat is het beste voor haar.

Ik weet niet waarom, maar ik voelde zo'n pijn bij de gedachte dat er artsen bij mij moesten komen.

Ik weende dan ook dikwijls en ik klaagde bij de Heer:

“O Heer, hoe dikwijls heb ik U gesmeekt
om mij in het verborgen te laten lijden.

Dit was mijn enige troost. En nu ben ik ook daarvan beroofd.

O alstublieft, zeg mij toch, hoe zal ik dit doorstaan!

U alleen kan mij helpen en mij bevrijden van deze ramp.

Ziet U niet wat ze allemaal zeggen?

De ene denkt zus, de ander zo.

De ene wil deze remedie, de ander die.

Zij houden mij steeds in het oog zodat ik niet meer in vrede kan zijn.

O alstublieft, help mij in zovele pijnen.

Ik voel het leven uit mij wegglijden”.

De Heer voegde er welwillend aan toe:

“Kwel jezelf hiermee niet.

Ik wil dat je jezelf overgeeft in Mijn armen alsof je dood bent.

Ik kan niet vrijuit met jou werken zolang jij je ogen richt

- op wat Ik doe en

- op wat de mensen doen en zeggen.

Wil je Mij niet vertrouwen?

Weet je niet hoezeer Ik je bemin en dat alles wat Ik toesta,

- of vanwege mensen, of vanwege demonen of rechtstreeks van Mij,
werkelijk voor je welzijn is? Het dient ervoor om je ziel te leiden naar
de staat die Ik voor haar gekozen heb.

Daarom wil Ik dat je in Mijn armen blijft met je ogen dicht,

- zonder het een noch het ander te bekijken of te onderzoeken.

Vertrouw Mij volledig en laat Mij in alle vrijheid tewerk gaan.

Als je dan toch het tegenovergestelde wil doen,

- zal je veel tijd verliezen en

- zal je het tegengestelde bereiken van wat Ik voor jou wil.

Tegenover de mensen, bewaar een diepe stilte, wees welwillend en ootmoedig tegenover iedereen.

Laat je leven, je adem, je gedachten en gevoelens

- voortdurende daden van eerherstel zijn,

- dienen als verzoening voor Mijn Gerechtigheid.

Bied Mij eerherstel aan voor de beledigingen van de mensen..

En dat zijn er niet weinig! ”

Hierna probeerde ik zo veel ik kon te berusten in God's Wil.

Aangezien ik zeer dikwijls gedwarsboemd werd door de mensen, weende ik bij momenten voortdurend.

Er kwam ook een moment voor een bezoek aan de dokter. Deze oordeelde dat het enkel te maken had met de zenuwen. Dus schreef hij medicijnen voor, afleiding, wandelen en koude baden.

Hij raadde mijn familie aan mij goed in de gaten te houden wanneer die toestand mij weer overkwam, “omdat”, zo zei hij, “als je haar forceert, kan ze iets breken.

Maak haar echter niet vast”, omdat wanneer die toestand mij weer overkomt, ik “versteend” zou kunnen blijven.

55. Het wordt voor Luisa zeer moeilijk om haar familie te verdragen.

Aldus ontstond er een conflict met een deel van mijn familie.

Zij beletten mij naar de kerk te gaan.

Zij gaven mij niet langer de kans om alleen te zijn.

Ik werd overal in de gaten gehouden, en dus merkten zij het meer.

Vele keren klaagde ik bij de Heer:

“Mijn goede Jezus, wat zijn mijn pijnen toegenomen:

ik ben beroofd van het dierbaarste, de sacramenten. Ik had nooit gedacht dat ik zover zou geraken. Wie weet waar ik zal eindigen.

O, alstublieft, geef mij hulp en kracht,

want mijn krachten laten mij in de steek.”

56. Jezus zegt aan Luisa dat ook Hij geleden heeft door alle soorten van mensen.

Hij was zeer welwillend om mij een paar woorden te zeggen.

Hij zei:

“Ik ben je hulp, wat vrees je?

Herinner je je niet dat ook Ik te lijden had van alle soorten mensen,

- dan met de ene mening over Mij, dan met een andere?

De heiligste dingen die Ik deed

werden beoordeeld als onjuist of zondig.

Zij gingen zelfs zover dat ze Mij zegden dat Ik bezeten was en zij

bekeken Mij met een nors gezicht. Zij hielden Mij in hun midden,

maar met tegenzin. En zij overlegden onder elkaar hoe ze Mij zo

spoedig mogelijk uit de weg konden ruimen.

Mijn aanwezigheid was immers voor hen onverdraaglijk geworden.

Mag Ik je dus gelijk maken aan Mij,

door je te laten lijden door de mensen?”

57. Gedurende zijn Leven op de aarde, was het voor Jezus ook zeer pijnlijk dat Zijn Lijden door anderen gekend was.

En zo bracht ik verschillende jaren door met lijden

- door mensen, demonen en rechtstreeks van God.

Bij tijden werd ik zo verbitterd door mensen en hun denkwijze,

dat ik mij schaamde als iemand mij zag.

Het was zo erg dat mijn grootste offer was om te midden van

mensen te verschijnen. De schaamte en de verwarring waren zo

groot dat ik verdwaasd was.

Er kwamen andere artsen maar zij stelden niets vast. Soms weende ik bittere tranen. En **ik zei Hem** uit het diepste van mijn hart:

“Heer, mijn lijden is openbaar geworden, niet alleen voor mijn

familie, maar ook voor mensen daarbuiten. Zie hoe verward ik ben.

Het lijkt of iedereen mij nawijst, alsof dit lijden zeer zondig is.

Ikzelf ben niet in staat te vertellen wat er met mij gebeurd is.
O, alstublieft, U alleen kunt mij verlossen van zulk gepraat en mij in het verborgene laten lijden. Ik bid U, ik smeeek U, verhoor mij.”

Soms toonde de Heer dat Hij niet naar mij wilde luisteren en dan namen mijn pijnen toe.

Op andere ogenblikken had Hij medelijden met mij en **Hij zei**:

“Arme dochter, kom bij Mij want Ik wil je troosten. Het is waar dat je lijdt. Weet je echter niet meer dat ook Ik leed ?

O, hoeveel meer leed Ik !

Tot op een zeker moment bleven Mijn pijnen verborgen.

Maar toen de Wil van de Vader Mij in het openbaar wilde laten lijden, ging Ik onmiddellijk in het openbaar leven.

Ik kwam Ik terecht in wanorde, smaad en spot.

ik werd zelfs ontkleed voor de ogen van een grote menigte.

Kun je je een grotere verwarring voorstellen!

Mijn natuur voelde dit soort lijden zeer diep.

Maar Ik had mijn blik gericht op de Wil van de Vader.

En Ik bood deze pijn aan als eerherstel voor de velen die in het openbaar de grootste zonden begaan, met open ogen,

- zich erop beroemend zonder enige schaamte.

Ik zei Hem: “Vader, neem Mijn verwarring en smaad aan als eerherstel voor de velen die de brutaliteit hebben
U zo vrijmoedig te beledigen, zonder de minste spijt.
Vergeef hen, geef hen Licht,
zodat zij de lelijkheid van de zonde mogen inzien en zich bekeren”.

58. De kracht en de liefde voor het lijden verwerven.

Ik wil dat ook jij deelt in dit soort lijden.

Weet je niet dat de mooiste geschenken die Ik de zielen, die Ik liefheb, kan geven, kruisen en pijn zijn!

Je bent nog steeds een klein meisje op de weg van het kruis.
Daarom voel je je te zwak.

Als je gegroeid zal zijn en je geleerd zal hebben hoe kostbaar het lijden is, zal je je sterker voelen. Steun daarom op Mij. Rust, want zo zal je kracht bekomen.”

59. Luisa moet lange tijd in bed blijven. Zij kan niet eten. Haar biechtvader wordt voor de eerste keer geroepen en bevrijdt haar van haar onbeweeglijkheid.

Na een tijd in bovengenoemde toestand doorgebracht te hebben - ongeveer zes of zeven maanden, werd het lijden steeds erger tot ik gedwongen was in bed te blijven.

Het verlies van bewustzijn kwam steeds meer voor, tot ik er bijna geen uur meer vrij van was. Ik werd buitengewoon zwak.

Mijn mond zat zo dicht geklemd dat ik hem helemaal niet meer kon openen. En in de zeldzame goede momenten kon ik maar net een paar slokjes drinken, als dat al lukte.

En dan kwam het weer naar boven, vanwege het voortdurende braken waar ik altijd last van had.

Na ongeveer achttien opeenvolgende dagen in deze toestand, riepen zij mijn biechtvader zodat ik kon biechten.

Toen mijn biechtvader kwam trof hij mij aan in die versufte toestand. Toen ik klaar was vroeg hij mij wat er aan de hand was.

Zwijgend over al het andere en omdat in die tijd de ellende van de duivels en de bezoeken van Ons Heer voortgingen, zei ik hem enkel dit: “Vader, het is de duivel”.

Toen zei hij: “Wees niet bang, het is niet de duivel. En als hij het is, zal je biechtvader je bevrijden”.

Dus na een oproep tot gehoorzaamheid en een kruisje, hielp hij mij om mijn armen los te maken. Ik had immers het gevoel dat mijn hele lichaam één blok steen was.

Hij herstelde de beweging in mijn armen. En hij opende mijn mond opnieuw, die ervoor niet in beweging te krijgen was.

Ik schreef dit toe aan de heiligheid van mijn biechtvader, - die echt een heilige priester was.

Ik beschouwde dit bijna als een wonder.

En ik zei tegen mijzelf:

“Kijk, ik was klaar om te sterven”, omdat ik mij echt ziek voelde. En als dat verder geduurd had, denk ik dat ik uit dit leven weggegaan was. Ik herinner mij echter dat ik erin berustte. En toen ik zag dat ik bevrijd was, had ik een beetje spijt dat ik niet gestorven was.

Toen mijn biechtvader weg was en ik vrij was, viel ik opnieuw in de vorige toestand. En zo gebeurde het dat ik soms een week, soms veertien dagen en zelfs maanden zo doorbracht. Ik was verbaasd over mijn eigen toestand. En nu en dan tijdens de dag, was ik in staat om mijzelf te bevrijden.

Als ik echter ontdekt werd, zeer dikwijls, zoals ik al zei, riep mijn familie mijn biechtvader. Des te meer omdat zij gezien hadden dat ik de eerste keer door hem bevrijd was, terwijl iedereen geloofde dat ik nooit meer zou herstellen.

Dan ging ik naar de kerk en ik herviel opnieuw in die toestand. Dus riepen zij mijn biechtvader opnieuw en dan werd ik terug bevrijd. Ik had mij echter nooit kunnen voorstellen dat de priester nodig was om mij te bevrijden of dat mijn ellende iets buitengewoons was.

Het is waar dat ik Jezus Christus kon zien wanneer ik het bewustzijn verloor maar ik schreef dat toe aan de goedheid van Onze Heer, en ik zei tot mijzelf:

“Zie, hoe goed de Heer voor mij is, dat Hij komt om mij kracht te geven in dit lijden. Hoe zou ik het anders kunnen doorstaan! Wie zou mij de kracht geven?

Wanneer zoiets opnieuw ging gebeuren, vertelde Hij mij dat 's morgens bij de Communie. Hij zei mij ook dat mijn lijden in die toestand van Hemzelf kwam.

Ik besteedde aan dit alles weinig aandacht. Alleen al bij de idee om aan mijn biechtvader

- over deze dingen te spreken en
- te vertellen dat ik Jezus Christus zag,
voelde ik mij de meest hoogmoedige zien op de gehele wereld.

En ik voelde mij zo rood worden van schaamte dat het onmogelijk was om iets tegen mijn biechtvader te zeggen,
- hij die zo goed en heilig was.

60. Een nieuw en zwaar kruis voor Luisa: zij moet zich, als offerziel, onderwerpen aan de priesters.
--

Ik dacht echt

- dat de priester nodig was om mij te bevrijden en
- dat dit gebeurde door de heiligheid van mijn biechtvader.

Toen het moment kwam dat hij naar het platteland moest gaan, liet de Heer mij, op een morgen na de Communie, verstaan dat die toestand mij zou overvallen.

Hij nodigde mij uit bij Hem te blijven om te delen in Zijn pijnen.

Ik zei Hem onmiddellijk:

“Heer, hoe zal ik dat doen – mijn biechtvader is niet hier.
Wie gaat mij bevrijden? Wilt U mij misschien laten sterven?”

De Heer zei mij enkel dit :

“Je moet alleen op Mij vertrouwen. Geef je over.
Want overgave doet de ziel stralen, en het houdt alle andere passies in bedwang. Ik wordt immers aangetrokken door die stralen van licht en Ik ga binnen in die ziel. Ik transformeer haar in Mijzelf.
En Ik doe haar leven van Mijn eigen Leven”.

Ik gaf mij over aan Zijn heilige Wil.

Ik droeg die Communie op als de laatste van mijn leven.

En ik zei voor de laatste keer vaarwel aan Jezus in het Sacrament.

Maar hoewel ik mij overgegeven had, voelde ik mijn natuur zo hevig,

- dat ik de hele dag weende en
- dat ik de Heer bad om mij kracht te schenken.

In werkelijkheid groeide die situatie uit tot zoiets bitters voor mij. Zonder iets te denken of te weten, werd ik beladen met een nieuw en zwaar kruis, waarvan ik geloof dat het het zwaarste is geweest van geheel mijn leven.

In die lijdenstoestand dacht ik aan niets anders dan aan
- sterven en de Wil van God doen.

Mijn familie leed omdat zij mij in die toestand zag.

Zij probeerde enige priesters te waarschuwen.

Maar om een of andere reden wilden zij niet komen.

Na tien dagen kwam de biechtvader bij wie ik gewoon was te biechten toen ik klein was. Toevallig was ook hij in staat mij uit die toestand te bevrijden. Toen besepte ik in welk net de Heer mij gewikkeld had.

61. Ik moest me onderwerpen aan het subjectieve oordeel van de priesters.
--

Vanaf dat moment ontstond er vanwege de priesters een oorlog tegen mij.

Sommigen zeiden dat ik pretentieus was,

- anderen dat ik een pak slaag nodig had,

- weer anderen vonden dat ik de indruk wilde maken een heilige te zijn,

- anderen vonden mij een bezetene,

en allerlei andere dingen, te veel om te vertellen.

Met zulke ideeën in hun hoofd hadden zij, als het lijden opnieuw opkwamen als mijn familie één van hen waarschuwde, zulke vreemde reacties, dat mijn arme familie er erg onder leed, vooral mijn arme mama.

Hoeveel tranen stortte zij om mij! O, Heer, beloon haar Zelf!

O, mijn goede Heer, hoeveel leed ik in dit opzicht.

U alleen weet alles.

Wie kan zeggen hoe bitter deze situatie was voor mij: dat een priester nodig was om mij te bevrijden uit die lijdenstoestand.

Hoe dikwijls heb ik onder bittere tranen erom gebeden

dat Hij mij zou bevrijden!

Hoe dikwijls heb ik bewust weerstand geboden aan de Heer, als Hij wou dat ik mij aanbood als slachtoffer en mijn pijnen aanvaardde.

Ik zei Hem dan: “Heer, beloof mij toch dat Uzelf mij zal bevrijden en dan zal ik alles aanvaarden.

Anders – nee, dan wil ik het niet aanvaarden”.

En ik bood weerstand, de eerste, tweede, derde dag.

62. Maar wie kan God weerstaan!

Maar wie kan God weerstaan! Hij zei mij zoveel, dat ik tenslotte gedwongen werd mij te onderwerpen aan het kruis.

Op een ander moment zei ik Hem vanuit mijn hart en vertrouwelijk: “Heer, hoe hebt U dit kunnen doen?

Wilt U nu tussen ons beiden een derde plaatsen?

En deze derde wil zich niet eens beschikbaar stellen.

Wij tweeën, wij zouden zo tevreden kunnen zijn.

Als U mij wil laten lijden, zou ik dat direct aanvaarden, omdat ik weet dat Uzelf mij zal bevrijden.

Dan is er niemand anders nodig.

Ik smEEK U, bevrijd mij, en wij zullen samen meer tevreden zijn”.

Soms deed Hij of Hij mij niet hoorde, en zei Hij mij niets.

Een andere keer, zei Hij dan:

“Wees niet bang, Ik ben degene die Licht en duisternis schenkt.

Het moment van het Licht zal komen. Mijn gebruikelijke manier van handelen is om mijn werken openbaar te maken via de priesters”.

63. Tegenkantingen en lijden vanwege de priesters.

Aldus onderging ik drie of vier jaar de tegenkantingen van de priesters. Dikwijls onderwierpen zij mij aan zeer harde beproevingen.

Het ging zover dat ze mij in die lijdenstoestand lieten blijven, tot zelfs gedurende ongeveer achttien dagen.
Dit betekent dat ik versteend was, niet in staat tot de minste beweging, zelfs niet tot het drinken van een druppel water.

Enkel de Heer weet wat ik in die toestand doormaakte.
En als zij dan kwamen moest ik zelfs van hen horen:
“Heb geduld, doe de Wil van God”.
Zij verweten mij eerder dat ik verwend en ongehoorzaam was.

O, God, wat een pijn! Hoevele tranen vergoot ik! Hoe dikwijls dacht ik dat ik ongehoorzaam was en dan zei ik tegen mijzelf:

“Hoe is dit mogelijk – die deugd die God het meest behaagt is zo ver van mij verwijderd! Wat voor goeds kan een ongehoorzame ziel ooit doen, en waarop kan zij hopen?”
Dikwijls klaagde ik bij Onze Heer. En bij lijden werd ik wrevelig.
Als Hij wilde dat ik het lijden aanvaardde, stribbelde ik zoveel ik kon tegen.

64. De Heer leidt alles volgens zijn Plannen voor de ziel.

Als de Heer echter zag, dat ik mij begon te verzetten, dan besteedde Hij geen aandacht aan mij en Hij zei niets meer.
En dan zeer plotseling kwam Hij mij verrassen.

De biechtvader zei dat dit kwam, omdat Hij niet wou dat ik in die toestand geraakte. Daar had ik echter geen macht over.

Toch is het waar dat ik ongehoorzaam geweest ben en dat ik altijd al nergens voor deugde. Maar ik herinner mij ook dat voor mij de meest kwellende pijn was: niet te kunnen gehoorzamen.

65. Tijdens de cholera - epidemie maakt Jezus Luisa als offerziel bekend.

Ik herinner mij dat er in deze periode cholera heerste.
Op een dag vroeg ik mijn goede Jezus om deze plaag te stoppen.

Hij zei mij : “Ik zal je tevreden stellen
als jij jezelf aanbiedt om te lijden wat Ik ook maar wil”.

Ik zei Hem: “Nee Heer, dat kan ik niet – U weet hoe zij denken.
Als dit alleen tussen U en mij bleef zou ik absoluut bereid zijn om
alles te aanvaarden”.

En Hij zei: “Mijn dochter, als Ik gedacht had aan wat de mensen
zouden denken en wat zij met Mij zouden doen, zou Ik de mensheid
niet verlost hebben.

Maar Mijn oog was gericht op hun redding. En de grote Liefde die
Mij verteerde deed Mij zo handelen. Als Ik mensen zag
- die slecht over Mij dachten en
- die de oorzaak waren dat ik meer moest lijden,
offerde Ik juist die pijnen op voor hun eigen redding.

66. De navolging van het Leven van Jezus.

Ben je vergeten

- dat Ik van jou de navolging van Mijn Leven wil en
- dat Ik jou wil laten delen in alles wat Ik leed?

Weet je niet dat

- het mooiste, het heldhaftigste,
- datgene wat Mij het meest behaagt, wat je Mij moet aanbieden is,
jezelf offeren juist voor degenen die tegen jou zijn?”

67. Jezus wil dat Luisa een offerziel is.

Ik was met stomheid geslagen. Ik wist niet wat te antwoorden.
Ik aanvaardde alles wat de Heer wilde en 's avonds was ik verbaasd
over die lijdenstoestand. Het duurde drie achtereenvolgende dagen.
Toen dit voorbij was hoorde ik niets meer over de cholera.

68. Verandering van biechtvader. Luisa moet toestemming vragen om te lijden;

Hierna kwam er nog een beproeving nl. ik moest veranderen van biechtvader, omdat hij, daar hij kloosterling was, teruggeroepen werd naar het klooster.

Ik was tevreden met hem. En de meeste van de bovengenoemde moeilijkheden vonden plaats toen hij op het platteland was, vooral het laatste jaar dat hij mijn biechtvader was.

Hij verbleef hier enkel zes maanden,
- vanwege de cholera die zich verspreidde in de stad.

Mijn biechtvader verweet mij niet veel.

Hij liet mij een dag in de lijdenstoestand en dan kwam hij.

Hij had zich iets minder dan een maand geleden teruggetrokken op het platteland, en het werd bekend dat hij wegging.

Het was pijnlijk voor mij, niet omdat ik aan hem gehecht was, maar omdat hij zo nodig was.

Dus ging ik naar de Heer en ik vertelde Hem van mijn pijn.

En **Hij zei mij:** “Ik wil niet dat je hierom bedroefd bent.

Ik ben de Meester van de harten

En Ik draai ze om en draai ze opnieuw terug zoals het Mij behaagt.

Als hij iets goeds voor je deed, is hij niets anders geweest,

- dan een instrument dat van Mij ontving en doorgaf aan jou.

Zo zal ik met de anderen ook doen. Wat vrees je dan?

69. Ik wil dat je alle aandacht schenkt aan Mij alleen!

Mijn lieveling,

zolang je je ogen dan naar rechts, dan weer naar links wendt

- en je laat ze rusten op nu het een, dan het andere,

- en je houdt je oog niet gevestigd op Mij,

zal je niet snel kunnen vooruitgaan op de weg naar de Hemel.

Integendeel je zult altijd mank lopen.

En je zal de Genade niet kunnen volgen.

***Daarom wil Ik dat je met heilige onverschilligheid kijkt
naar alles om je heen, en aan Mij alleen alle aandacht schenkt”.***

Na deze woorden kreeg mijn hart zoveel kracht
- dat ik weinig of niets te lijden had van zulk een groot verlies
van iemand die zoveel goeds aan mijn ziel gedaan had.

Zo gebeurde het dat ik veranderde van biechtvader.
Ik keerde terug naar de biechtvader van mijn jeugd.
Moge de Heer altijd gezegend zijn.

Hij gebruikt juist die paden waarvan wij denken
- dat ze ons in de verkeerde richting leiden
- dat ze onze ziel schade lijken toe te brengen,
voor een groter goed voor ons en voor Zijn glorie.

70. Bij de nieuwe biechtvader begon ik mijn innerlijk te openen.

Zo begon ik mijn ziel te openen,
terwijl ik tot dan toe nooit iets gezegd had tegen wie dan ook.
Hoezeer ik mij ook inspande, ik kreeg het niet voor elkaar

Integendeel, ik voelde mij steeds minder in staat om te spreken
over wat er binnenin gebeurde.
De schaamte die ik voelde, alleen al bij de idee over deze dingen te
spreken, was zo groot, dat ik het gevoel had dat het voor mij
gemakkelijker zou zijn om de afschuwelijkste zonden te belijden.

Waar dit vandaan kwam weet ik niet.
Ik denk niet dat het van de biechtvader kwam, omdat hij zo goed
was, zo vol vertrouwen, zacht, geduldig, luisterend.
Hij droeg zoveel zorg voor mijn ziel.
Hij hield alles in de gaten, opdat ik de juiste weg zou gaan.

Ik denk evenmin dat het van mij kwam.
Mijn ziel was immers geblokkeerd en ik wilde mij per se bevrijden
en ten minste horen wat de biechtvader ervan dacht.

Ik voelde echter dat het mij onmogelijk was.
Ik zelf denk dat het de tussenkomst van de Heer was.

Bij de nieuwe biechtvader begon ik mijn innerlijk te openen, stapje voor stapje. Dikwijls beval de Heer mij aan de biechtvader te vertellen wat Hij mij gezegd had.

Als ik dat niet deed, gaf de Heer mij een standje.
Hij berispte mij streng en soms ging Hij zo ver dat Hij zei dat Hij niet meer zou komen als ik dat niet deed. Dat is de bitterste pijn voor mij. Alle andere pijnen stellen hiermee vergeleken niets voor.

De angst dat Hij werkelijk niet zou komen was zo groot, dat ik daarom alle moeite deed om mijn innerlijk te openbaren.

Het is waar dat dit dikwijls zeer veel kostte. De angst om mijn lieve Jezus te verliezen, deed mij echter alles overwinnen.

Ik werd ook door de biechtvader gestimuleerd om te zeggen

- waar zo'n toestand vandaan kwam,
- wat er met mij gebeurt in zo'n versteende toestand,
- wat er de oorzaak van is.

Nu eens gebod hij mij om het duidelijk te maken. Dan weer

- dwong hij mij vanuit de gehoorzaamheid en
- confronteerde hij mij met de angst, dat ik wellicht in een illusie leefde of misleid werd als ik het binnen in mijzelf hield.

En hij zei dat ik zekerder en rustiger kon zijn als ik het aan de priester vertelde, omdat de Heer nooit toestaat, dat de priester misleid wordt als de ziel gehoorzaam is.

Zo drong Jezus Christus aan van de ene kant, de biechtvader van de andere. Soms leek het of zij samenspanden, allebei:

- de biechtvader en Jezus Christus.

En zo speelde ik het klaar om mijn ziel te openen.

De vorige biechtvader deed dat niet. Hij stelde geen vragen. Hij probeerde niet te weten te komen wat er in die half-bewuste toestand met mij gebeurde.

En zo wist ik zelf niet hoe hieruit te geraken en over deze dingen te spreken. Zijn grote zorg was dat ik

- er in zou berusten, overeenkomstig de Wil van God, en
- het kruis zou dragen dat de Heer mij had gegeven.

En als hij soms zag dat ik het wat moeilijk had, leed hij daar erg onder.

Zo verliep er nog een jaar met deze biechtvader, in dezelfde toestand als hierboven beschreven.

En omdat de biechtvader wist waar dat lijden vandaan kwam, zei hij mij dat ik hem moest vragen of ik mocht gehoorzamen, als Jezus Christus wou dat ik zou lijden.

71. Jezus vraagt Luisa om zich voortdurend als offerziel aan te bieden. Hij geeft haar nieuwe Genaden.

Ik herinner mij dat op een ochtend, na de Communie,
de Heer mij zei:

“Dochter, er is zoveel ongerechtigheid dat de schaal van Mijn Gerechtigheid bijna overloopt. Weet dat ik zware geselingen over de mensen zal uitstorten, vooral een zeer wrede oorlog waarin Ik een menselijk bloedbad zal aanrichten. “

O, ja”, bijna wenend **ging Hij verder:**

“Ik schonk de mens een lichaam, dat een heiligdom moet zijn, waarin Ik Mijn vreugde kan vinden.

Zij hebben er echter riolen van bederf van gemaakt, die zulk een stank verspreiden, dat Ik gedwongen wordt ver van hen vandaan te blijven.

Zie toch eens wat voor beloning Ik krijg voor zoveel liefde en voor zoveel Pijnen die Ik voor hen geleden heb.

Wie is er ooit zo behandeld als Ik! Niemand immers!

Maar wat is de oorzaak? Dat is Mijn overmatige Liefde voor hen. Daarom zal Ik het proberen met straffen”

Ik voelde mijn hart breken van pijn.
Het leek alsof de beledigingen die ze Hem aandeden zo talrijk waren
dat Hij, om er aan te ontsnappen,
zich in mij wilde verbergen, bijna om een schuilplaats te vinden.

Ook ik voelde zulke pijnen omdat de mensen moesten gestraft
worden, en het leek of ikzelf moest lijden – niet zij.
Nog sterker, het leek mij dragelijker voor mij om zelf al die
kastijdingen te ondergaan dan om anderen te zien lijden.

72. Luisa probeert met allerlei smeekbeden de Heer te bedaren

Ik probeerde zoveel ik kon met Hem mee te leven.
Met heel mijn hart zei ik Hem: “O, heilige Bruidegom,
weerhoud de kastijdingen die uw Gerechtigheid voorbereid heeft.

Als de ongerechtigheden van de mensen zo talrijk zijn,
dan is er toch de onmetelijke zee van Uw Bloed,
waarin U deze kan onderdompelen.
Zo zal aan Uw Gerechtigheid voldaan worden.

Als U nergens naar toe kunt om U te verheugen, kom dan in mij.
Ik schenk U mijn gehele hart,
zodat U wat rust en vreugde kan vinden.
Ik ben natuurlijk ook een vat vol ondeugden,
maar U kunt mij zuiveren en mij maken tot wat U wilt.
Maar, o alstublieft, wordt terug kalm.

Als het offer van mijn leven noodzakelijk is
- o, hoe graag zou ik het brengen voor U,
als ik kan zien dat Uw evenbeeld gespaard wordt”.

73. Vrijwillig voortdurend lijden om de mensen te sparen.

De Heer onderbrak mij en ging verder: “Hier precies wil Ik je
hebben. Als je jezelf aanbiedt om te lijden,
- niet langer zo nu en dan, zoals tot nu toe,
- maar ononderbroken, iedere dag, voor een bepaalde tijd,

zal Ik de mensen sparen.

Kijk hoe Ik dat wil doen: Ik plaats jou tussen

- Mijn Gerechtigheid en
- de ongerechtigheden van de mensen

Wanneer Mijn Gerechtigheid zo vol is van ongerechtigheden, dat Zij niets meer kan bevatten en Zij gedwongen wordt de bliksemstralen van de geselingen te sturen om de mensen te kastijden, dan zullen die jou treffen in plaats van hen, als jij er tussenin staat.

Alleen op deze wijze zal Ik jou tevreden stellen en de mensen sparen en door niets anders”.

Ik was volkomen in de war. Ik wist niet wat te zeggen.

Mijn natuur leverde haar aandeel in angst en beven.

Maar ik zag dat mijn goede Jezus wachtte op een antwoord:

- of ik het aanvaardde of niet.

Omdat ik mij bijna gedwongen voelde om te spreken zei ik Hem:

“O, mijn allergoddelijkste Bruidegom, aan de ene kant ben ik bereid het te aanvaarden, maar hoe gaat dat met mijn biechtvader: als hij niet iedere keer wil komen.

Hoe is het mogelijk dat hij iedere dag zal komen? Bevrijd mij van het kruis, dat mijn biechtvader nodig is om mij te bevrijden.

Dan zal alles geregeld zijn tussen U en mij”.

Toen zei de Heer mij: “Ga naar je biechtvader en vraag hem te mogen gehoorzamen. Als hij dat wil, vertel hem dan alles wat Ik je gezegd heb en dan zal je doen, wat hij ook zegt.

Begrijp dat Ik dit ononderbroken lijden wens

- niet enkel voor de redding van de mensen,
- maar ook voor jouw welzijn.

In deze lijdentoestand zal Ik je ziel grondig zuiveren

om je klaar te maken voor een mystiek huwelijk met Mij.

Hierna breng Ik de laatste transformatie teweeg:

wij worden beiden als twee kaarsen,
- die aangestoken worden in één vlam
- de één wordt omgevormd in de andere
en zij vormen samen één enkel vuur.

74. Jezus wil Luisa omvormen in Hemzelf en Hemzelf in Luisa.

Zo zal Ik Mijzelf omvormen in jou.
En jij zult gekruisigd blijven met Mij.
O, hoe blij zal je zijn als je kan zeggen:
“De bruidegom is gekruisigd, maar de bruid is ook gekruisigd!
O. ja er is niets waardoor ik niet gelijk ben aan Hem.”

Dus toen ik met mijn biechtvader kon spreken, vertelde ik hem alles
wat de Heer mij gezegd had.

Omdat de Heer mij had gezegd: “voor een bepaalde tijd”,
- zonder aan te geven hoe lang ik precies ononderbroken moest
lijden, dacht ik ongeveer veertig dagen...
En nu is het al ongeveer twaalf jaar dat het verder duurt.

Moge God altijd gezegend zijn.
Moge Zijn ondoorgrondelijk oordeel altijd aanbeden worden.
Ik denk dat, als de gezegende Heer mij duidelijk had gemaakt
- hoe lang ik in bed zou moeten blijven,
mijn natuur zeer veel schrik zou gehad hebben
en zich daaraan nauwelijks onderworpen zou hebben.

Hoewel ik mij herinner dat ik er altijd in berust heb,
kende ik in die tijd de kostbaarheid van het kruis niet,
die de Heer mij heeft leren kennen in de loop van deze twaalf jaar.
Mijn biechtvader zou zich niet aangepast hebben.
En hij zou mij niet laten gehoorzamen hebben.

75. Permanente offerziel. Luisa is voortdurend in bed.

Dus vertelde ik mijn biechtvader dat de Heer wou dat ik toestemming
kreeg om te gehoorzamen en om ongeveer veertig dagen in

ononderbroken lijden door te brengen.
Ik vertelde hem al het overige.

Tot mijn verrassing – ik dacht immers dat het onmogelijk was, zei mijn biechtvader dat hij mij liet gehoorzamen, als het werkelijk de Wil van God was. Het was immers niet juist dat hij niet kon komen. Het was veeleer uit een beetje menselijk opzicht.

Mijn ziel was zeer blij omdat ik de Heer tevreden kon stellen en ik daardoor mensen kon redden.

Mijn natuur protesteerde echter hevig tegen die gehoorzaamheid, zo erg dat ik een paar dagen zeer droevig was.

Mijn ziel was ook erg geraakt, omdat ik dacht dat ik zolang Jezus in het H. Sacrament moest missen, mijn enige troost.

Soms voelde ik zo'n hevige strijd in mij dat ik zelf niet wist wat er in mij gebeurde. Ook de duivel voegde er vele dingen aan toe. Mijn goede Jezus had echter overal een oplossing voor. En zo deed Hij het.

(hierop volgt appendix 1 – de 4 manieren waarop Jezus tot Luisa spreekt.)

's Morgens ontving ik de Communie en van zodra ik Jezus ontving, zei ik Hem onmiddellijk:

“Mijn Heer, zie in welke storm ik mij bevind. Ik moet U danken dat U mijn biechtvader voorlichtte om mij te laten gehoorzamen in het lijden. In plaats daarvan is mijn natuur zo erg aangeslagen dat ik helemaal in de war ben als ik zie hoe slecht ik ben.

Maar dit alles is niets. U wil het offer en U zal mij ook de kracht geven. Maar de diepste reden is dat ik het zo lang moet uithouden zonder U te kunnen ontvangen in het H. Sacrament.

Wie kan alles weerstaan zonder U? Wie zal mij kracht geven? Waar zal ik verkwikking vinden in mijn droefenis?”

Toen ik dit zei, voelde ik zo'n pijn in het hart vanwege het gescheiden zijn van Jezus in het H. Sacrament, dat ik in huilen uitbarstte.

Toen zei de Heer uit medelijden met mijn zwakheid:

“Wees niet bang, Ikzelf zal je zwakheid ondersteunen.

Je weet niet welke genaden Ik voor jou voorbereid heb en daarom ben je zo bang. Ben Ik niet almachtig? Zal Ik niet in staat zijn je te compenseren voor het gemis van Mij in het H. Sacrament?

Daarom, berust erin, kom als dood in Mijn armen.

Bied je aan als vrijwillig slachtoffer,

- om de beledigingen tegenover Mij goed te maken,
- voor de zondaars en
- om de mensen de verdiende kastijdingen te besparen.

76. Jezus belooft aan Luisa, als offerziel van liefde, uitboeting en eerherstel, zijn dagelijks bezoek.
--

En als een gelofte geef Ik je Mijn Woord dat er geen dag zal voorbijgaan zonder dat Ik je kom bezoeken.

Tot nu toe kwam jij naar Mij. Vanaf nu zal Ik naar jou komen. Ben je niet blij?"

Dus gaf ik mij over aan de H. Wil van God en ik was verbaasd over deze lijdenstoestand. Wel, wie kan de Genaden tellen die de Heer mij begon te geven. Het is onmogelijk alles duidelijk te vertellen. Wat ik kan zeggen is verward.

Maar zoveel ik kan, en uit heilige gehoorzaamheid die van mij gevraagd wordt, zal ik proberen zoveel mogelijk te vertellen. Ik herinner mij dat mijn geliefde Jezus Zich vanaf het begin van mijn voortdurende bedlegerigheid, zeer dikwijls liet zien, wat Hij voordien niet deed.

Vanaf het begin zei Hij mij dat Hij wou dat ik een ander leven ging leiden om mij voor te bereiden op het mystieke huwelijk dat Hij mij beloofd had.

77. Jezus wil Luisa vereenzelvigen met Zichzelf
--

Hij zei me: Geliefde van Mijn hart, Ik heb je in deze toestand gebracht zodat Ik vrijer met je kan komen spreken.

Kijk, ik heb je bevrijd van alle uitwendige bezigheden, zodat niet alleen je ziel, maar ook je lichaam tot Mijn beschikking staat en zodat je een voortdurend slachtoffer bent voor Mij.

Zie je, als Ik er niet voor gezorgd had dat je nu in dit bed ligt, dan had je aan familieverplichtingen moeten voldoen en andere offers moeten brengen.

Dan zou Ik niet zo dikwijls kunnen komen en je niet kunnen laten delen in de beledigingen die Ik moet incasseren. Ik zou telkens moeten wachten tot je je plichten vervuld had.

Maar nu zijn we vrij. Er is niemand meer die ons lastig kan vallen en ons gesprek onderbreekt. Van nu af aan zullen Mijn kwellingen de jouwe zijn en de jouwe deze van Mij;

Mijn lijden is van jou en het jouwe van Mij:
Mijn troost is ook voor jou en jouw troost voor Mij.

Wij zullen alles samen delen en jij zult belang stellen in Mijn zaken alsof die van jou zijn. en zo zal Ik doen met jouw zaken.
Tussen ons tweeën zal er geen sprake meer zijn van
'dit is van mij en dit is van jou'

78. Hoe Jezus zich gedraagt met Luisa.

Weet je hoe Ik met jou te werk ga?
Zoals een koning die wil spreken met zijn echtgenote,
die met andere dames met andere zaken bezig is.

Wat doet die koning?
Hij gaat naar haar toe en brengt haar binnen in zijn kamer:
zij doen de deur dicht, zodat niemand hun gesprek verstoort
en hun geheimen hoort. En als ze eenmaal alleen zijn, delen zij
elkaars vertroosting en problemen.

Welnu, als iemand onbedachtzaam komt aankloppen, van achter de deur gaat roepen en hun niet alleen laat om te genieten van hun gesprek, zou de koning zich niet beledigd voelen?

Zo ben Ik voor jou te werk gegaan. En op dezelfde manier zou Ik ontevreden zijn als iemand je uit die situatie weg zou willen halen.”

79. Jezus vraagt Luisa om haar wil met de Zijne te verenigen.

Hij vervolgde: “Van jou wil Ik

- *volkomen gehoorzaamheid* aan Mijn Wil,
zodanig dat jouw wil verenigd is met de Mijne.
- *een absolute onthechting van alles*,
zo radicaal dat Ik wil dat je al het aardse beschouwt als een
vuilhoop, die enkel om te zien reeds afschuwelijk is.

Zelfs al was je niet gehecht aan aardse dingen,
alleen al door ze om je heen te hebben en er naar te kijken,
werpen ze een schaduw op de hemelse dingen en belemmeren zij
de voltrekking van het mystieke huwelijk dat Ik je beloofd heb.

Bovendien wil Ik dat je, net zoals ik arm was, Mij ook navolgt in de
armoede.

Je moet jezelf in dit bed beschouwen als een arm klein kind.
De armen zijn tevreden met alles wat zij hebben en eerst danken ze
Mij en dan hun weldoeners. Hetzelfde geldt voor jou.

Ga verder met alles wat je gegeven wordt, zonder ergens om te
vragen. Dit vormt enkel een belemmering.

Willig de wil van anderen in met heilige onverschilligheid,
zonder je af te vragen of het goed of slecht uitvalt”.

80. Een nieuw kruis voor Luisa. Zij geeft haar voedsel over en heeft honger. De biechtvader verbiedt haar om nog een offerziel te zijn.

Dit kostte mij in het begin zeer veel, vooral vanwege de
gehoorzaamheid die mijn biechtvader mij oplegde.

Ik weet niet waarom, maar hij wilde dat ik kinine nam.

En hij legde mij op dat ik iedere keer als ik overgaf, telkens toch
opnieuw moest gaan eten.

Kinine nu, wekte mijn eetlust op en soms had ik wel een beetje honger. Ik at dan en onmiddellijk erna en soms terwijl ik at, kon ik niet anders dan overgeven, omdat ik voortdurend moest kokhalzen. En zo had ik net zo'n honger als voordien.

Het woord "arm" dat Jezus gebruikt had, belette mij om wat dan ook te durven vragen. En uit mijzelf schaamde ik mij om iets te vragen, omdat ik bij mijzelf dacht: Wat zal de familie zeggen: "ze heeft net overgegeven en nu wil ze eten?"

Dus was ik tevreden dat ik iets kon offeren aan mijn lieve Jezus.

Dit duurde echter niet lang, slechts vier maanden. Op een dag zei de Heer mij: Vraag hem nogmaals dat hij je oplegt om geen kinine te nemen en niet zo dikwijls te eten. Ik zal hem inspireren.

Dus de biechtvader kwam en ik zei het hem.

En hij zei me: "Om geen uitzondering te zijn, wil ik dat je van nu af aan maar één maal per dag eet." En hij stopte de kinine ook.

Op deze manier bleef ik rustiger en de honger ging voorbij.

Maar het overgeven hield niet op

Die éne keer dat ik voedsel nam, kon ik niet anders dan overgeven.

Soms zei de Heer mij te vragen om de opdracht niet te eten.

Maar de biechtvader heeft mij deze opdracht nooit gegeven.

Hij zei mij:

"Het geeft niet als je overgeeft. Dat is ook een versterving".

Ik zei dit aan Jezus en Hij zei me:

"Ik wil dat je die vraag stelt. Maar Ik wil dat je met heilige onverschilligheid verdergaat met wat de gehoorzaamheid je oplegt".

En dus ging ik zo verder. De veertig dagen waren ongeveer voorbij.

Dit had ik geconcludeerd uit de woorden die de Heer gezegd had :

"voor een bepaalde periode".

Ik had dit ook zo overgebracht aan de biechtvader.

Het lijden verraste mij echter iedere dag opnieuw.

En hij was genoodzaakt om iedere dag te komen.

De biechtvader begon mij op te dragen om niet langer meer in die toestand te geraken. Hij voegde eraan toe dat als ik opnieuw in die lijdenstoestand geraakte, hij niet meer kwam.

Ik was absoluut bereid om te gehoorzamen aan de biechtvader. Vooral mijn natuur wilde bevrijd worden van het voortdurend in bed te liggen. Hoe mooi het ook was, het was altijd maar het bed... van iedereen afhankelijk, zelfs bij de grootste weerzin en bij de noodzakelijke natuurlijke dingen en gedwongen zijn dat aan anderen te zeggen is een echt offer.

Dus de natuur deed haar werk. En ik voelde troost bij het krijgen van de opdracht tot gehoorzaamheid. Mijn ziel was bereid om te gehoorzamen en in bed te blijven als de Heer het wilde.

Ik begon immers te ondervinden hoe goed Hij voor mij geweest was en dat echte overgave de natuur van de dingen kan veranderen van bitter in zoet.

81. Luisa biedt weerstand aan Jezus omdat ze gehoorzaam wil zijn aan haar biechtvader. Jezus levert een bewijs dat de toestand van Luisa van Hem komt.
--

Toen de biechtvader mij de opdracht gaf niet langer in bed te blijven, begon ik tegen te strubbelen.

Ik zei tot de Heer: “wat kan ik doen? Ik kan dit niet langer doen, want de gehoorzaamheid vraagt dit niet. Als U het wil, verlicht dan de biechtvader, en dan ben ik bereid te doen wat U wil”
En ik bracht een hele nacht door in conflict met de Heer.

Toen Hij kwam *zei ik Hem:* “Mijn lieve Jezus, heb geduld, kom niet, de gehoorzaamheid laat niet toe dat U mij laat delen in Uw lijden”.

Tegen de morgen won ik. Ik voelde hoe ik binnenin mijzelf was en zonder lijden. Toen kwam de Heer plots en trok mij zo dicht tegen Zich aan dat ik Hem niet kon weerstaan.

Ik verloor het bewustzijn en ik was samen met Jezus, zo stevig omhelsd door Hem, dat ik, hoe veel weerstand ik ook bood, mij niet

van Hem kon losmaken.

Ik voelde mij bij Jezus totaal vernietigd en ik schaamde mij voor alles wat ik Hem verweten had die nacht.

Ik zei Hem: “Mijn heilige Bruidegom, vergeef mij.
Het is mijn biechtvader die het zo wil”.

En Hij zei me: “Wees niet bang. Als het door de gehoorzaamheid is, word Ik niet beledigd! Kom, kom bij Mij. Vandaag is het nieuwjaar, Ik wil je een geschenk geven”.

Die ochtend was het precies de eerste dag van het jaar.

Dus drukte Hij Zijn allerzuiverste Lippen op de mijne en Hij schonk mij een zeer zuivere melk. Hij kustte mij.

Hij nam een ring van onder Zijn kleed en **Hij zei mij**: “*Vandaag wil Ik je de ring laten zien die Ik voor jou bestemd heb voor als Ik je huw*”.

Dan zei Hij: “*Zeg de biechtvader dat het Mijn Wil is dat je in bed blijft.* Als teken dat Ik het ben, zeg hem dat er een oorlog gaande is tussen Italië en Afrika. Als hij jou de opdracht geeft om door te gaan met het lijden, zal Ik aan geen van beide zijden optreden . Zij zullen zich met elkaar verzoenen”.

Terwijl deze woorden gesproken werden, voelde ik mij gekleed worden met een kleed van lijden. En zelf was ik niet in staat mij daaruit te bevrijden.

Ik dacht bij mijzelf: “Wat zal mijn biechtvader zeggen?”

Het ging echter mijn krachten te boven. De melk die Jezus mij geschonken had, gaf mij zo’n grote liefde voor Hem, dat ik een smachtende tederheid voelde.

Ik voelde mij zo verzadigd en vol van zoetheid.

Toen mijn biechtvader kwam en ik opnieuw uit die toestand kwam, bracht de familie mij voedsel. Ik was nog zo verzadigd dat ik het eten niet door mijn keel kreeg. Het was wenselijk om te gehoorzamen. Dus nam ik een klein beetje. Ik kon niet anders dan het direct overgeven. Het was echter vermengd met die zoete melk, die Jezus mij gegeven had.

Jezus maakte een grapje en zei:

“Was het niet genoeg wat Ik je gaf? Ben je nog niet tevreden?”

Maar ik zei Hem onmiddellijk:

“Wat kan ik doen? Het is de gehoorzaamheid!”.

Toen de biechtvader kwam werd hij boos.

Hij zei dat ik ongehoorzaam was en hij zei me: “dit is een ziekte.

Als het iets van God was, zou Hij je hebben laten gehoorzamen.

Roep daarom de artsen in plaats van je biechtvader”.

Toen hij uitgesproken was, vertelde ik hem alles wat de Heer mij had gezegd, zoals ik hierboven vermeldde.

Hij zei mij dat het waar was dat er oorlog was tussen Afrika en Italië.

“We zullen zien of er niets gebeurt”.

En zo was hij overtuigd dat hij mij verder moest laten lijden.

Na ongeveer vier maanden kwam mijn biechtvader op een dag met het verhaal

- dat er nieuws was over de oorlog tussen Afrika en Italië,

- dat zij zich verzoend hadden,

zonder elkaar schade berokkend te hebben.

Dus de biechtvader was overtuigd en hij liet mij in vrede zo blijven.

82. Jezus bereidt Luisa voor op het Mystiek Huwelijk dat Hij haar beloofde.

Mijn lieve Jezus deed niets anders dan mij klaar maken voor dat mystieke Huwelijk dat Hij mij beloofd had. Als ik in die toestand was, liet Hij Zich soms drie maal per dag zien, soms viermaal als Hij dat graag deed. En soms was het een voortdurend komen en gaan.

Hij leek een geliefde te zijn, die niet zonder Zijn verloofde kan.

Zo ging Jezus met mij om. En soms ging Hij zover dat Hij zei:

“Zie je, Ik hou zoveel van jou dat Ik wel moet komen.

Ik voel Mij bijna rusteloos, bij de gedachte dat jij voor Mij Lijdt en alleen bent. Daarom ben Ik gekomen – om te zien of je iets nodig hebt”.

Terwijl Hij dit zei, tilde Hijzelf mijn hoofd op, deed Zijn arm om mijn

schouder en liefkoosde mij. In die houding kuste Hij mij.
Als het zomer was en heet, blies Hij Zijn verfrissende adem naar mij toe of Hij nam iets in Zijn hand en wuifde mij koelte toe.

En **dan vroeg Hij me**: “Hoe voel je je? Voel je je beter?”

Ik zei Hem: “Als ik bij U ben, voel ik mij hoe dan ook goed.

Op andere momenten, als Hij zag dat ik erg zwak was vanwege dat voortdurend lijden, vooral als de biechtvader pas ’s avonds kwam, dan kwam Jezus, mijn geliefde.

En als Hij mij zo extreem zwak zag, zo erg dat ik soms het gevoel had dat ik ging sterven – trok Hij mij naar zich toe. En vanuit Zijn mond gaf Hij melk in mijn mond of Hij zette mij dicht aan Zijn zijde en voedde mij met stromen vol zoetheid, vreugde en kracht.

Hij zei me: “Ik wil echt jouw alles zijn en ook jouw voedsel, voor je ziel en voor je lichaam”.

Wie kan zeggen wat ik ervaarde, zowel in de ziel als in het lichaam, vanwege deze Genade die Jezus mij gaf.

Als ik dat allemaal zou vertellen, zou het te lang duren.

Ik herinner mij dat ik soms, als Hij niet snel kwam, begon te klagen.

Ik zei Hem: “Alstublieft, o heilige Bruidegom, hoe kan U mij zo lang laten wachten. Ik kan het niet meer volhouden, ik voel mij sterven zonder U”.

Terwijl ik dit zei, was de pijn zo erg dat Ik weende.

Hij had medelijden met mij. Hij droogde mijn tranen, kuste me, omhelsde mij en **Hij zei**: “Ik wil niet dat je weentt.

Kijk, nu ben Ik bij jou – zeg mij wat je voelt”.

Ik zei Hem: “Ik wil niets dan alleen U, en alleen dan zal ik niet meer wenen als U mij belooft mij niet meer zo lang te laten wachten”.

Hij zei: “Ja, ja, Ik zal je tevreden stellen”. Op een dag was de pijn echter zo groot, dat ik niet kon ophouden met wenen.

Mijn goede Jezus zei mij:

“Ik wil je in alles tevreden stellen. Ik voel mij zo tot jou aangetrokken

dat Ik niet anders kan, dan doen wat je wil.

Tot nu toe heb Ik de uitwendige wereld van jou weggenomen en Mijzelf aan jou geopenbaard. Nu wil ik jouw ziel naar Mij toetrekken, zodat je samen met Mij gaat, waarheen Ik ook ga. Zo zal je Mij meer vreugde bezorgen. En je zal je meer intiem aan Mij hechten, dan je in het verleden deed”.

83. Jezus toont Luisa de Schoonheid van zijn Heilige Mensheid.

Ik herinner het mij niet zo goed. Maar ik denk dat ik ongeveer drie maanden ononderbroken in bed lag. Op een morgen, terwijl ik in mijn gebruikelijke toestand was, kwam mijn lieve Jezus als een jonge man van ongeveer achttien jaar met een zeer lieflijk uiterlijk.

O, hoe mooi was Hij, met zijn goudblond Haar! Ik kon mijn gedachten, mijn gevoelens en mijn hart niet van Hem afhouden. In Zijn Voorhoofd zo sereen en groot, kon je het inwendige van Zijn Geest bewonderen, als in een kristal. En daar kon je Zijn oneindige Wijsheid ontdekken, zijn onverstoorbare Vrede.

Hoe voelde ik mijn geest en hart ophelderen!
Bovendien smolten mijn hartstochten bij Jezus plotseling weg en zij gaven mij niet de minste last.

Ik weet niet of ik het verkeerd zie, maar ik geloof dat je Jezus niet zo mooi kan zien als je niet zeer kalm bent.
Het minste verwarde zuchtje belemmert je om zo iets moois te zien.

O ja, enkel het zien van de rustige klaarheid van Zijn aanbiddelijk Voorhoofd, laat de vrede die je ontvangt zo sterk in je innerlijk doordringen, zodanig dat ik geloof dat elke ramp of zeer wrede oorlog zich in tegenwoordigheid van Jezus bedaart.

O, mijn alles, mijn prachtige Jezus. In de schaarse momenten dat U Uzelf openbaart in dit leven, brengt U zoveel vrede over, dat de pijnlijkste martelingen, de meest vernederende pijnen met zeer volmaakte kalmte verdragen kunnen worden.

Het lijkt mij dat vrede en pijn samengaan.
Hoe zal dat zijn in het paradijs!

O, hoe mooi zijn Zijn allerzuiverste Ogen, stralend van Licht. Dit Licht is niet zoals het licht van de zon dat ons gezichtsvermogen schaadt als je er in wil kijken.

Nee, je kan op Jezus, die het Licht zeer goed je blik richten.
Enkel reeds bij het kijken in het binnenste van Zijn pupillen, donker hemelsblauw, o, hoeveel zeggen ze me!

De schoonheid van Zijn Ogen is zodanig dat één enkele blik genoeg is om mij buiten mijzelf te brengen en Hem achterna te gaan over paden en bergen langs hemel en aarde.

Eén enkele Blik

- is genoeg om mij te transformeren in Hem en
- geeft mij het gevoel dat iets Goddelijks in mij afdaalt.

Wie kan iets zeggen over de Schoonheid van Zijn aanbiddelijk Gelaat? Zijn witte gelaatskleur lijkt op sneeuw met een tint van rozen, de schitterendste die er bestaan.

Op Zijn roze Wangen zie je de Grootheid van Zijn Persoon met een majesteitelijke uitstraling, volledig Goddelijk,

Hij roept vrees en eerbied op en geeft tegelijkertijd zo'n vertrouwen.
Wat mij betreft heb ik nooit iemand ontmoet die mij ook maar een fractie van het vertrouwen inboezemt dat mijn lieve Jezus geeft,
- niet mijn ouders, noch mijn biechtvaders noch mijn zusjes.

O, ja dat heilig Gelaat, tegelijk zo majesteitelijk, is ook zo lieflijk.
Die lieflijkheid trekt zo aan, dat de ziel niet de minste twijfel heeft of zij welkom is bij Jezus, al ziet ze zich nog zo lelijk en zondig.

Mooi ook is Zijn Neus die uitloopt op een verfijnde punt,
- in harmonie met Zijn allerheiligste Gelaat!

Minzaam is Zijn Mond, klein maar buitengewoon mooi,
en Zijn zeer fijne Lippen, scharlaken rood.

Wanneer Hij spreekt is Hij zo minzaam dat het onmogelijk is om dit te beschrijven.

Zoet is de Stem van mijn Jezus, zachtaardig, harmonieus.

Wanneer Hij spreekt, komt er zeer fijne geur uit Zijn Mond.
Het is net of er niets zo fijn is op aarde. Hij dringt overal door.
Je voelt hem doordringen van het oor naar het hart.
En, oh, hoeveel gevoelens brengt dit teweeg!

Maar wie kan dit alles verwoorden!
Het is zo aangenaam, dat er ik denk dat er niets aangenamers kan
gevonden worden dan één enkel Woord van Jezus.

De Stem van mijn Jezus is onmetelijk krachtig, sterk.
En op hetzelfde moment dat Hij spreekt, voert Hij al uit wat Hij zegt.

Oh ja, mooi is Zijn Mond.
Hij toont zijn mooie bevalligheid nog beter als Hij spreekt.
Je ziet dan zijn Tanden, zo helder en regelmatig.
En Zijn Liefdesadem komt naar buiten.
Hij ontbrandt, dringt door en verteert het hart.
Mooi zijn Zijn Handen, zacht wit, zeer verfijnd,
met zo'n vaardige vingers.
En Hij beweegt hen zo meesterlijk, dat het verrukt.

Oh, hoe mooi bent U – totaal mooi, o mijn lieve Jezus!
Wat ik heb gezegd over Uw Schoonheid is niets.

Het lijkt mij eerder dat ik een hoop nonsens gezegd heb.
Maar wat kan ik doen? Vergeef me, het is de gehoorzaamheid die
het zo wil! Vanuit mijzelf zou ik geen woord durven zeggen,
omdat ik mijn beperktheid ken.

84. De ziel van Luisa verlaat haar lichaam voor de eerste keer. Jezus laat haar in deze toestand delen in Zijn Lijden.
--

Terwijl ik Jezus zag zoals ik Hem al beschreven heb,
kreeg ik een ademtocht van Zijn Mond die mijn hele ziel omvatte.

Het leek of Jezus via die ademtocht mij naar Zich toetrok.
En ik begon te voelen hoe mijn ziel mijn lichaam ging verlaten.
Ik voelde haar uit alle delen van mijn lichaam weggaan:

uit mijn hoofd, uit mijn handen en zelfs uit mijn voeten.

Omdat het de eerste keer was dat dit mij overkwam,
begon ik in mijzelf te zeggen:

“Nu sterf ik, de Heer is gekomen om mij mee te nemen.”

Toen ik mijzelf buiten het lichaam zag,
had de ziel hetzelfde gevoel van het lichaam.
Er is een verschil: het lichaam heeft vlees, zenuwen en beenderen,
maar de ziel niet. Zij is een lichaam van licht.

Ik voelde vrees binnen in mij,
maar Jezus bleef mij Zijn Adem toezenden.

Hij zei: “Mij te moeten ontberen geeft je zoveel pijn.
Kom nu mee met Mij. Want Ik wil je troosten”.
En zo begon Jezus Zijn vlucht en ik de mijne achter Jezus aan.
En we gingen rond doorheen het hele hemelgewelf.
O, hoe mooi was het samen met Jezus rond te dwalen.
Soms legde ik mijn hoofd op Zijn schouders,
met één arm om Zijn schouders en de andere hand in Zijn hand.
Dan weer leunde Jezus op mij, wanneer we op bepaalde plaatsen
kwamen die meer overspoeld waren met ongerechtigheid.

O, hoe leed mijn goede Jezus!
Ik kon duidelijker het lijden van Zijn aanbiddelijk Hart zien.
Ik kon Hem bijna zien flauwvallen, en ik zei:
“Leun op mij en laat mij delen in Uw Pijnen. Want mijn ziel kan het
niet verdragen dat U alleen bent in Uw Lijden”.

Jezus zei mij:

“Mijn beminde, help Mij, want Ik kan het niet meer dragen”.
Terwijl Hij dit zei bracht Hij Zijn Lippen dicht bij de mijne.
Er stroomde zoveel bitterheid in mij over en toen ik dat zo zeer
bittere vocht in mij binnen voelde stromen, voelde ik vreselijke pijnen.

Ik had het gevoel of vele messen, stekels en pijlen mij doorboorden.
Kortom, een gruwelijke kwelling ging doorheen al mijn ledematen.
Wanneer de ziel terug gaat in het lichaam, maakt zij het lichaam
deelgenoot van dit lijden.

Wie kan de pijnen beschrijven! Jezus zelf was er getuige van.
De anderen konden mijn pijn niet lenigen, omdat ik het bewustzijn verloren was.

Zij wachtten op de aanwezigheid van de biechtvader want dan konden deze ook gelenigd worden omwille van de gehoorzaamheid.

Dus Jezus alleen kon mij helpen wanneer Hij zag dat mijn natuur het niet meer aankon en aan het uiterste was en wanneer er niets meer over bleef dan mijn laatste adem uit te blazen.

O, hoeveel keer hield de dood mij voor de gek.
Maar er komt een dag dat ik de dood voor de gek zal houden.
Jezus kwam, nam mij in Zijn Armen, drukte mij dicht aan Zijn hart en oh, hoe voelde ik het leven opnieuw in mij terugkomen.
Toen stroomde er zeer zoete drank van Zijn Lippen.
En zo werd de pijn gelenigd.

85. Jezus deelt aan Luisa zijn enorm Lijden mee wegens de zonden van de mensen.
--

Op andere momenten nam Hij mij mee.
Als wij *zonden van godslastering*, zonden *tegen de liefde* of andere zagen, liet Hij dat giftige bittere vocht stromen.
Als we de *zonde van oneerlijkheid* tegen kwamen, stroomde er vieze rotheid.

Als ik opnieuw tot mijzelf kwam, kon ik die viezigheid zo goed voelen. De rotheid was zo doordringend dat mijn maag reageerde.
En ik voelde mij verzwakken.

Soms nadat ik iets gegeten had en ik overgaf voelde ik de rotheid uit mijn mond komen, vermengd met het voedsel.

Soms bracht Hij mij binnen in kerken en zelfs daar werd mijn goede Jezus beledigd. O, hoe verschrikkelijk raakten die werken Zijn Hart:

- heilige werken, ja maar slordig gedaan.
- die gebeden zonder innerlijke geestkracht,
- die valse schijn
- vroomheid die Jezus meer lijkt te beledigen dan eer te brengen.

Ach, ja, dat heilige, zuivere, oprechte Hart
kon die werken, zo slecht uitgevoerd, niet accepteren.

Oh, hoe dikwijls klaagde Hij:

“Dochter, kijk, hoe dikwijls Ik beledigd word,

- zelfs door mensen van wie men zegt dat ze toegewijd zijn,
- zelfs op zeer heilige plaatsen.

Na het ontvangen van de sacramenten is hun ziel meer besmeurd
- in plaats van gezuiverd”.

Ach, wat een pijn voor Jezus om te zien hoe

- mensen heiligschennend de Communie ontvangen,
- priesters in staat van doodzonde uit gewoonte
het H. Misoffer opdragen en
- sommigen, het is afschuwelijk om het te moeten zeggen
uit eigenbelang.

O, hoe dikwijls liet Jezus mij deze smartelijke taferelen zien.

Hoe dikwijls wordt Jezus, als de priester het hoogheilige Mysterie
voltrok, gedwongen om af te dalen in zijn handen,

- omdat Hij geroepen wordt op gezag van de priester.

Men kon die handen zien druipen van het bederf, bloed en vol slijk.

O, hoe meelijwekkend was die toestand van de heilige, zuivere
Jezus, in die handen die zo afschuwelijk waren om te zien.

Hij leek te willen ontsnappen uit die handen. Maar Hij moest wel
blijven tot de gedaanten van brood en wijn verdwenen waren.

Soms als Hij daar bij de priester was, kwam Hij haastig, klagend
naar mij toe en voor ik het kon zeggen, zei Hij zelf tegen mij:

“Dochter, laat Mij het aan jou geven, want Ik kan het niet meer
opnemen. Heb medelijden met Mijn toestand, die te smartelijk is.
Heb geduld, laten wij samen lijden”.

En toen Hij dit zei, bracht Hij het over van Zijn Mond in de mijne.
Maar wie kan zeggen wat dat was!

Het leek een bitter gif, rottende stank, vermengd met zo hard

voedsel, dat zo walgelijk en misselijk maakte en soms niet verder naar binnen ging.

Wie kan het lijden beschrijven dat dit Jezus gaf!
Als Hijzelf mij niet had bijgestaan zou ik zeker gestorven zijn.
Nochtans gaf Hij mij het kleinste deel.
Wat was het voor Jezus die er zoveel van binnenkreeg!

O, wat is de zonde afschuwelijk! Ach Heer, maak dit duidelijk aan iedereen, zodat allen voor dit vreselijk monster op de vlucht slaan.

86. Jezus toont Luisa prachtige taferelen van het H. Misoffer

Naast deze zo pijnlijke scenes, toonde Hij mij echter op andere momenten vertroostende en prachtige taferelen die mij in verrukking brachten:

goede en heilige priesters die de hoogheilige Mystериën vierden.

O, God, hoe verheven, groots en majestueus is hun ambt.
Hoe mooi was het, de priester de Mis te zien opdragen
en hen te zien veranderen in Jezus.
Het leek of niet de priester, maar Jezus Zelf het goddelijk Offer opdroeg en soms liet Hij de priester totaal verdwijnen
Dan droeg Jezus alleen de Mis op en ik luisterde naar Hem.

O hoe ontroerend dat Jezus die gebeden bad, al die plechtigheden en bewegingen die de priester doet.
Hoe onvoorstelbaar troostend was het voor mij
om deze Missen samen met Jezus te beleven!
Hoevele Genaden kreeg ik, hoeveel Licht!
Hoevele dingen begreep ik!
Het is echter al lang geleden en ik herinner mij alles niet meer zo precies. Dus zwijg ik.

Toen ik dit zei kwam Jezus in mijn binnenste in beweging.

Hij sprak mij aan. Hij wilde niet dat ik zweeg.
Ach, Heer, hoeveel geduld heb ik nodig bij U.
Maar ik zal U tevreden stellen.
Oh, lieflijke Liefde, ik zal een paar dingen zeggen.
Geef mij echter Uw Genade om ze duidelijk te kunnen maken.
Vanuit mijzelf durf ik immers geen woord zeggen
over zulke diepe en verheven Geheimen.

87. De H. Mis en de Verrijzenis van de lichamen.

Welnu, terwijl ik zie hoe Jezus of de priester het goddelijk Offer opdraagt, doet Jezus mij verstaan dat de H. Mis geheel de diepte van onze hoogheilige Godsdienst inhoudt.

O ja, de H.Mis drukt alles uit en spreekt tot ons over alles.
De H.Mis herinnert ons aan onze Verlossing.
Zij spreekt stap voor stap over de pijnen die Jezus voor ons leed.
Zij openbaart ons ook Zijn onmetelijke Liefde.
Hij vond het immers niet voldoende om te sterven aan het Kruis.
Hij wilde Zijn Slachtofferschap verder zetten in de Allerheiligste Eucharistie.

De H.Mis maakt ons ook duidelijk dat ons lichaam,
- vergaan tot stof door de dood,
op de dag van het Oordeel samen met Christus,
opnieuw zal verrijzen tot onsterfelijk en glorierijk Leven.

Jezus liet mij verstaan dat de grootste troost voor een christen
en het verhevenste en het meest sublieme Geheim van ons heilig Geloof is:

- *Jezus in het H. Sacrament en*
- *de Verrijzenis van ons lichaam in heerlijkheid.*

Dit zijn diepe Mysteries die wij alleen zullen verstaan in het hiernamaals.

Maar Jezus in het H. Sacrament doet ons deze Mysteries bijna met onze handen aanraken op verschillende manieren.

Ten eerste, Zijn Verrijzenis,
ten tweede, Zijn vernietiging onder die gedaanten, hoewel het zeker is dat Jezus daar tegenwoordig is, levend en werkelijk.

Als die gedaanten eenmaal verteerd zijn,
is Hij niet langer werkelijk tegenwoordig.
En als de gedaanten opnieuw geconsacreerd worden , komt Hij
terug onder ons om Zijn sacramentele toestand weer aan te nemen.

Dus Jezus in het H. Sacrament verwijst naar de verrijzenis van ons
lichaam in heerlijkheid. Wanneer Zijn sacramentele toestand
ophoudt, verblijft Jezus in de schoot van God, Zijn Vader.

Voor ons: wanneer ons leven ophoudt gaan onze zielen naar hun
verblijf in de Hemel, in de schoot van God, terwijl ons lichaam wordt
ontbonden. Je kan dus zeggen dat zij niet langer bestaan.
Maar door een wonder van de almacht van God,
- krijgt ons lichaam nieuw leven, en
- wordt terug verenigd met de ziel.
Zij zullen samen de eeuwige gelukzaligheid genieten.

Is er een grotere troost voor een mensenhart, dan het feit dat niet
alleen de ziel maar ook het lichaam zal worden verheerlijkt tot
eeuwige vrede!

Het komt mij voor dat er op die dag net zoiets zal gebeuren als
wanneer de hemel vol sterren is en de zon opkomt. Wat gebeurt er?
Met Zijn onmetelijk licht neemt de zon de sterren in zich op en doet
hen verdwijnen. Toch blijven de sterren bestaan.

De zon is God en al de gelukzalige zielen zijn de sterren.
Met Zijn immens Licht neemt God ons allen op in Zichzelf,
zodanig dat wij bestaan in God en zullen zwemmen in de
onmetelijke Zee, die God is.
O, hoeveel maakt Jezus ons duidelijk in het H.Sacrament.
Maar wie kan dat uitleggen? Het zou echt te ver voeren.

Als de Heer het toestaat zal ik bij andere gelegenheden
er opnieuw iets over vertellen.

88. Laatste voorbereidingen van het mystiek Huwelijk van Luisa

Welnu, tijdens deze reizen die de Heer mij liet maken herhaalde Hij soms de belofte van het Huwelijk dat ik reeds vernoemde.

Wie kan de vurige verlangens naar het moment van dit mystieke huwelijk die de Heer bij mij teweeg bracht beschrijven?

Vele keren vroeg ik er om met de woorden:

“Liefste Bruidegom, haast U, stel mijn innige vereniging met U niet langer uit. O, alstublieft laat sterkere banden van liefde ons met elkaar verbinden, zodat niemand ons ooit weer zal kunnen scheiden, zelfs niet voor enkele ogenblikken”.

Ik herinner mij hoe Hij op een dag zei:

*Al het aardse, alles moet je loslaten,
niet alleen van je hart maar ook van je lichaam.
Je kunt niet begrijpen hoe schadelijk de geringste aardse
schaduwen zijn en hoe zij de liefde in de weg staan”.*

Onmiddellijk zei ik Hem: “Als er nog iets anders is dat ik los moet laten, zegt U mij dat dan, want ik ben bereid om dat te doen.

Maar toen ik dit zei besepte ik dat ik een gouden ring droeg met Jezus aan het kruis en onmiddellijk zei ik Hem: “Heilige Bruidegom, wilt U dat ik die af doe?

Hij zei: “Omdat Ikzelf je een kostbaardere, mooiere ring zal geven met Mijn levend beeld er in gedrukt, waardoor je hart, iedere keer als je er naar kijkt nieuwe pijlen van liefde zal ontvangen daarom is deze niet nodig”. En direct deed ik die af.

89. Het Mystiek Huwelijk van Luisa.

Eindelijk kwam de lang verwachte dag, na heel wat lijden.
Ik herinner mij dat ik bijna een jaar lang voortdurend in bed lag.
Het was het Feest van de Onbevleete Ontvangenis van Maria .

De nacht ervoor verscheen mijn geliefde Jezus geheel feestelijk.

Hij kwam zeer dichtbij, nam mijn hart in Zijn Handen. Hij keek er telkens opnieuw naar. Hij verwijderde het stof en toen gaf Hij het mij terug.

Toen nam Hij een kleed van immense schoonheid waarvan de ondergrond van goud leek, met lagen in verschillende kleuren. Hij bekleedde mij hiermee.
Dan nam Hij twee juwelen die op oorbellen leken en Hij versierde mijn oren ermee.

Dan versierde Hij mijn hals en mijn armen en zette een kroon van onmetelijke waarde op mijn voorhoofd, helemaal verrijkt met kostbare stenen en juwelen, schitterend van licht.

Het kwam mij voor dat die Lichten weerklonken als vele stemmen, , in duidelijke bewoordingen sprekend van:
- Schoonheid, Macht, Kracht en
- alle andere Deugden van mijn bruidegom Jezus.

Wie kan verwoorden wat ik begreep, en in welke zee van vertroosting mijn ziel rond zwom!
Het is onmogelijk om dat te zeggen.
Welnu, terwijl Hij mijn voorhoofd kroonde, **zei Jezus me:**

“Liefste bruid, Ik zet je deze kroon op, opdat je niets zal ontbreken om je waardig te maken Mijn bruid te zijn.
Maar na onze bruilof, t zal Ik hem meenemen naar de Hemel, om hem te bewaren tot op het ogenblik van je dood”.
Tenslotte nam Hij een sluier en bedekte mij daar helemaal mee, van het hoofd tot de voeten. En dan verliet Hij mij.

O, het kwam mij voor dat die sluier veel betekende.
De demonen die mij helemaal bedekt zagen met die sluier, waren immers zo geschrokken.
Zij waren zo bang van mij en vluchtten verschrikt weg.
De engelen omringden mij met zo’n eerbied, dat ik zelf verlegen was en een rood hoofd kreeg.

Op de morgen van voornoemde dag verscheen Jezus opnieuw: geheel minzaam, lief en majestueus,

samen met Zijn allerheiligste Moeder en St. Catherina.

Eerst zongen de engelen een hymne.

Terwijl St. Catherina mij bijstond nam Maria mijn hand

en Jezus deed de ring aan mijn vinger.

Dan omhelsden wij elkaar Hij kustte mij en mijn Mama kustte mij ook.

Toen praatten we samen één en al Liefde. *Jezus* sprak over Zijn grote Liefde voor mij en ik verwoordde mijn liefde voor Hem.

90. Jezus geeft aan Luisa vijf nieuwe levensregels.

De allerheiligste Maagd legde mij uit welke een grote Genade ik ontvangen had en hoe ik de liefde van Jezus moest beantwoorden.

Mijn bruidegom Jezus gaf mij nieuwe regels om volmaakter te leven.

Maar omdat het lang geleden is herinner ik het mij niet zo goed;

daarom hou ik nu op. (zie Appendix 2)

En zo eindigde die dag.

91. Luisa's indrukken na het aanschouwen van de heerlijkheid van de engelen en de heiligen in de Hemel.

Wie kan de details verwoorden van de Liefde die Jezus aan mijn ziel schonk. Zij waren zo geweldig en zo talrijk dat het onmogelijk is om hen te beschrijven.

Ik zal proberen iets te zeggen over het weinige dat ik mij herinner.

Soms als Jezus mij met Zich meenam, leidde Hij mij binnen in het Paradijs. Daar kon ik luisteren naar de gezangen van de heiligen.

Ik kon de Godheid zien, de verschillende engelenkoren, de verschillende soorten heiligen.

Zij waren allen geheel ondergedompeld en opgenomen in de Godheid en ermee vereenzelvigd.

Het leek of er vele lichten rondom de Troon waren, schitterender dan de zon. Deze Lichten toonden zeer duidelijk al de wezenlijke Deugden en de Eigenschappen van God.

Wanneer de heiligen zich weerspiegeld zagen in één van deze Lichten, bleven zij verrukt. Zij konden niet doordringen in de hele onmetelijkheid van dat Licht.

Daarom gingen zij verder naar een tweede Licht zonder de gehele diepte van het eerste te verstaan.

Dus de heiligen in de Hemel kunnen God niet volkomen begrijpen De Onmetelijkheid, de Grootheid en de Heiligheid van God zijn immers enorm.

Een geschapen geest kan een ongeschapen Wezen niet begrijpen.

Welnu, ik denk dat de heiligen, door de weerspiegeling van zichzelf in deze Lichten, gaan deel hebben aan de Deugden van deze Lichten. Daarom lijkt de ziel in de Hemel op God.

Er is echter een verschil:

God is onmetelijke Zon is, en de ziel is een klein zonnetje.

Maar wie kan alles zeggen wat begrepen kan worden in deze gezegende Woning?

Dat is onmogelijk omdat de ziel gevangen zit in dit lichaam!

Je kan iets aanvoelen in de geest, maar de lippen vinden de woorden niet om dit uit te drukken. Het lijkt mij op een kind dat begint te brabbelen: het kind wil veel zeggen over vele dingen, maar het kan zelf geen enkel helder woord uitspreken.

Daarom stop ik hier zonder verder te gaan. Ik wil enkel nog zeggen dat ik, terwijl ik mij in dat gezegende Vaderland bevond, samen met Jezus rondwandelde te midden van de koren van engelen en heiligen.

Omdat ik pas gehuwd was, kwamen alle heiligen samen, om te delen in de vreugden van ons huwelijk.

Het leek mij dat zij hun eigen vreugde vergaten, om zich bezig te houden met de onze.

Soms stelde Jezus mij voor aan de heiligen en **Hij zei**:

“Kijk eens naar deze ziel! Zij is een triomf van Mijn Liefde. Mijn Liefde heeft in haar alles overtroffen.”

Een andere keer hield Hij mij tegen op de plaats, die de mijne zou worden. **Hij zei me:**

“Hier is jouw plaats – niemand kan haar van je af nemen”.

Soms begon ik te geloven dat ik niet meer terug zou komen op aarde. Maar dan, in één enkel ogenblik voelde ik mij opgesloten binnen de muren van dit lichaam.

92. Luisa's ondraaglijk lijden omdat zij nog steeds in de gevangenis van haar lichaam moet leven, verbannen uit haar hemelse Vaderland.

Wie kan verwoorden hoe bitter deze terugkeer voor mij was!
Terwijl ik van de Hemelse naar de aardse dingen ging,
leek alles, rot, smakeloos en vervelend.
De dingen die anderen zo vreugdevol vonden, waren bitter voor mij.

De meest geliefde mensen, de meest belangrijke, voor wie anderen alles zouden doen om bij hen te kunnen zijn, waren voor mij onverschillig en ook vervelend.

Ik kon hen enkel verdragen als ik hen zag als evenbeeld van God.
Mijn ziel vond nergens meer voldoening in. Niets bracht mij ook maar een sprankeltje vreugde. Ik had zo'n pijn dat ik niets deed dan wenen en klagen bij mijn geliefde Jezus. Ach, mijn hart was zo rusteloos, vol van voortdurend smachten en verlangen.

Ik voelde mijn hart meer aanwezig in de Hemel dan op aarde.
In mijn binnenste voelde ik iets dat mij voortdurend verteerde.
Het was voor mij zo bitter en pijnlijk om te moeten verder leven.

De Gehoorzaamheid remde deze pijnen.
Zij beval mij om niet naar de dood te verlangen.
Ik mocht immers enkel sterven als mijn biechtvader mij daarvoor de toestemming gaf vanuit de gehoorzaamheid.

Vanuit deze heilige gehoorzaamheid probeerde ik er zo weinig mogelijk aan te denken. In mijn binnenste liet zich immers voortdurend het verlangen horen om te sterven.

Mijn hart kalmeerde grotendeels, maar niet helemaal.
Ik beken de waarheid, ik schoot hierin tekort.
Maar wat kon ik doen? Ik kon mij niet bedwingen.
Het was een echt martelaarschap voor mij.

Mijn lieve Jezus zei mij:

“Kalmeer jezelf, waarom verlang je zo naar de Hemel?”

Ik zei Hem: “Omdat ik altijd bij U wil zijn. Mijn ziel kan het niet meer verdragen om van U gescheiden te zijn,
- niet voor één dag, zelfs niet voor één ogenblik.
Daarom wil ik komen ten koste van alles”.

“Welaan dan” **zei Hij:** “als het vanwege Mij is, wil Ik je tevreden stellen. Ik zal komen en bij jou blijven.”

Toen zei ik: “Maar dan verlaat U mij opnieuw, en zie ik U niet meer!
In de Hemel gebeurt dat niet.
Daar kan ik U nooit uit het oog verliezen”.

93. De heldhaftigheid van Luisa om naar haar lichaam terug te keren, na verschillende keren de Hemel bezocht te hebben.
--

Soms wilde Jezus ook grapjes maken. Wanneer deze verlangens hevig waren, kwam Hij haastig bij mij en **Hij zei:** “Wil je komen?”
En ik zei: “Waar?” **En Hij:** “Naar de Hemel”

En ik: “Meent U dat echt?” **En Hij:** “Maar schiet dan op, kom, treuzel niet!” **En ik:** “Welaan dan, laat ons gaan. Maar ik ben bang dat U mij voor de gek houdt”.

En Jezus: “Nee, nee, ik wil je echt met Mij meenemen.”
En terwijl Hij dit zei, voelde ik dat mijn ziel mijn lichaam verliet.
En samen met Jezus ging ik op weg naar de Hemel.
O, wat was ik gelukkig bij de idee dat ik de aarde ging verlaten.
Het leven leek mij een nachtje slapen en lijden leek een kleinigheid.

Toen we op bepaalde hoogte in de hemel naderden,
hoorde ik de heiligen zingen.

Ik vroeg Jezus mij snel binnen te leiden in die gezegende Woning.
Jezus begon echter te vertragen.
In mijn binnenste begon ik te vermoeden dat het niet waar was.
“Wie weet” zei ik “is het een spelletje dat Hij met mij speelt?”

Ik zei Hem telkens: “Mijn Jezus, Liefste, maak voort”.

En dan zei Hij: “Wacht eens even! Laten wij opnieuw terug gaan naar de aarde. Kijk, daar is een zondaar die verloren dreigt te gaan. Laten we er naar toe gaan – wie weet bekeert hij zich.

Laat ons samen bidden tot de Eeuwige Vader dat Hij hem barmhartig mag zijn. Zou je niet willen dat hij gered wordt?
Ben je niet bereid iedere pijn te lijden,
voor de redding van één enkele ziel”.

En ik:

Ja, ik ben bereid te lijden wat U maar wil, als U hem maar redt”.
We gingen naar die zondaar; we probeerden hem te overtuigen.
We gaven hem de sterkste argumenten in opdat hij zich zou overgeven, maar tevergeefs!

94. "Lijden is de krachtigste manier om de Goddelijke Gerechtigheid te bedaren en de zondaar de genade van bekering te doen aanvaarden."

Zeer bedroefd zei Jezus me:

Mijn bruidje, ga weer terug in je lichaam. Neem zelf de pijnen op jou die voor hem bestemd zijn. Dan zal de Goddelijke Gerechtigheid bedaren en hem barmhartig zijn. Je hebt het gezien: woorden raakten hem niet, zelfs argumenten niet.
Er blijft niets over dan pijnen. Zij zijn het krachtigste middel om de Gerechtigheid te kalmeren en de zondaar tot overgave te brengen”.

Hij bracht mij toen terug in mijn lichaam.
Wie kan spreken over het lijden dat mij overkwam!
Alleen de Heer weet wie er getuige van was.

Na een paar dagen toonde Hij mij die ziel, bekeerd en gered.
O, hoe gelukkig was Jezus, en ik niet minder!

Wie weet hoeveel keer Jezus deze grapjes uithaalde!
Wanneer we op het punt stonden binnen te gaan in de Hemel en soms zelfs erna, zei Hij dat Hij mij niet had laten gehoorzamen aan de biechtvader en dat ik daarom terug naar de aarde moest.

Ik zei Hem: “Zolang ik bij mijn biechtvader was, moest ik hem gehoorzamen. Nu ik bij U ben, word ik verondersteld U te gehoorzamen, omdat U de Eerste van allen zijt.

En Jezus zei me:

“Nee, nee; ik wil dat je je biechtvader gehoorzaamt”.
Om het niet te lang te maken: nu eens onder het ene voorwendsel, dan weer onder een ander, liet Hij mij teruggaan naar de aarde.

Deze grapjes waren voor mij zeer pijnlijk.
Het is voldoende van te zeggen dat ik zo onbeschaamd werd, dat de Heer om mijn onbeschaamdheden te bestraffen, deze grapjes niet zo dikwijls maakte.

**95. Jezus bereidt Luisa voor op de vernieuwing van haar Mystieke Huwelijk in de Hemel met de goedkeuring van de Heilige Drie-eenheid.
Hij spreekt haar over de theologische deugden.**

Ik had ongeveer drie jaar doorgebracht in deze toestand die ik net beschreef, nog steeds in bed.
Op een morgen liet Jezus mij verstaan dat Hij het huwelijk wilde hernieuwen, niet op aarde zoals de eerste keer maar in de Hemel, en in tegenwoordigheid van het gehele Hemels Hof, en dat ik op zo'n grote Genade voorbereid moest zijn.

Ik deed zoveel ik kon om mijzelf voor te bereiden. Maar omdat ik zo ellendig ben en niet in staat ook maar iets goeds te doen, was de hand van de Goddelijke Schepper nodig om mij geschikt te maken. Ik zelf had mijn ziel nooit kunnen zuiveren.

Op een ochtend, het was de dag voor de Feestdag van de Geboorte van Maria, kwam mijn altijd welwillende Jezus in alle haast. Hij deed niets dan voortdurend komen en gaan.

Eerst sprak Hij over **het Geloof** en dan verliet Hij mij. Ik voelde dan een leven van Geloof binnen stromen in mijn ziel. Ervoor voelde mijn ziel zwaar aan, maar na het spreken van Jezus voelde ik mijn ziel licht worden.

Het was alsof ze binnenging in God. Ik beschouwde
- Zijn Macht, Zijn Heiligheid, Zijn goedheid enz.

Mijn ziel was stomverbaasd. Op het toppunt van verbazing zei ik:
“Almachtige God, wat is er onmogelijk voor uw Almacht!
Onmetelijke Heiligheid van God, welke andere heiligheid, hoe verheven zij ook is, durft voor U te verschijnen?

Toen voelde ik mij weer afdalen in mijzelf. En kon ik mijn nietigheid zien, de onbeduidendheid van aardse dingen, hoe alles voor God niets is. Ik zag mijzelf als een wormpje, een stofje, zich omhoog werkend om een paar stapjes te doen.
Er was niets voor nodig om mij te vernietigen.
Het was gemakkelijk om mij onder een voet te verpletteren.

Omdat ik mijzelf zag als iets afschuwelijks, durfde ik niet naar God gaan. Zijn Goedheid manifesteerde zich echter in mijn geest.
En ik voelde mij als door een magneet naar Hem toegetrokken.

Ik zei tot mijzelf: “Hij is heilig is, en Hij is ook barmhartig.
Hij is almachtig maar Hij is ook de Goedheid zelf.”

Het kwam mij voor dat deze Goedheid Hem aan de buitenkant omgaf maar ook van binnenuit kwam.
Ik wilde dus de Goedheid van God beschouwen.
Het leek mij dat deze al de andere eigenschappen overtrof.

Maar toen ik naar de andere keek zag ik, dat ze allen niet te overtreffen waren:
- oneindig, onmetelijk en onbegrijpelijk voor de menselijke natuur.
Terwijl mijn ziel in deze toestand was, kwam Jezus terug.

Hij sprak over *de hoop*. Ik herinner het mij slechts vaag, omdat het na zo'n tijd onmogelijk is het mij helder te herinneren. Maar omwille van de gehoorzaamheid die van mij gevraagd wordt, zal ik zeggen wat ik kan.

96. De drie theologische deugden : Het Geloof.

Terugkomend op het geloof, zei Jezus:
“Om geloof te verkrijgen moet je geloven.

Bij het hoofd: zonder het licht van de ogen is alles duister en vaag. Als iemand wil lopen, strompelt hij van het ene punt naar het andere en valt tenslotte neer.

Zo is het ook voor de ziel zonder geloof:
zij gaat van de ene afgrond naar de andere.

Geloof dient als zicht voor de ziel.
Geloof is het Licht dat haar leidt naar het eeuwig leven.”

97. De drie theologische deugden (vervolg): de Hoop

“Welnu, waardoor wordt het licht van het geloof gevoed?

Door de hoop.

Wat is de substantie

- van dit licht van het Geloof en
- van dit voedsel van de Hoop?

Het is de Liefde.

Deze drie Deugden worden geënt op elkaar.

Dit betekent dat de ene niet kan bestaan zonder de andere.

In feite, waartoe dient het voor de mens

- om te geloven in de geweldige rijkdom van het Geloof
- als hij niet hoopt op het goede dat er voor zichzelf uit voortkomt?

Ja hij zal er naar kijken, maar met een onverschillig oog, omdat hij weet dat het hem niet toebehoort.

Maar hoop geeft het licht van het Geloof vleugels.

Hopend op de verdiensten van Jezus Christus,

beschouwt hij deze als de zijne en hij gaat ervan houden”.

“Hoop” zei Jezus,

“verschafft de ziel een kleed van sterkte, bijna van ijzer, zodat de vijand haar met al zijn pijlen niet kan verwonden. Niet enkel dat, hij kan haar zelfs niet in het minste in verwarring brengen.

Alles in haar is kalmte, alles is vrede.

O, het is prachtig om te zien hoe deze ziel,
- bekleed is met de schone hoop, trouw aan haar geliefde,
zichzelf wantrouwend en vol vertrouwen op God.

Zij daagt haar wreedste vijanden uit.
Zij is baas over haar hartstochten.
Zij ordent haar innerlijk, haar neigingen, verlangens, hartslag,
gedachten, met zo’n beheersing.
Jezus zelf blijft verliefd omdat Hij ziet dat deze ziel
met zoveel moed en kracht te werk gaat.

Zij neemt dat van Hem en stelt al haar hoop op Hem, zodanig dat
Jezus, omdat Hij zo veel hoop ziet, deze ziel niets kan weigeren”.

Toen Jezus over de hoop gesproken had,
trok Hij zich even terug en liet mijn verstand verlicht achter.
Wie kan zeggen wat ik begreep over de hoop?

Alle andere deugden dienen om de ziel te verfraaien. Zij kunnen ons
echter uit het evenwicht kunnen brengen en ons onstandvastig
kunnen maken.

De hoop maakt ons daarentegen sterk en stabiel als hoge bergen
die geen centimeter van hun plaats bewegen.

Zoiets lijkt er te gebeuren met een ziel die zo vol hoop is als met
zeer hoge bergen.

Allerlei weeromstandigheden kunnen deze bergen niet aantasten.
Sneeuw, wind noch hitte kunnen hen schade berokkenen.

Wat er ook op hun top wordt gemaakt, je kunt het zeker terugvinden
waar het werd geplaatst, zelfs na honderd jaar.

Zo is het ook voor de ziel die vervuld is met de Hoop:

niets kan haar overkomen.

Tegenspoed, armoede, allerlei wisselvalligheden van het leven, niets zal haar ook maar een ogenblik ontmoedigen.

Zij zegt tot zichzelf: “Ik kan alles, ik verdraag alles, ik lijd alles. Want ik hoop op Jezus op wie al mijn hoop is gesteld.”

Hoop maakt de ziel bijna almachtig, onoverwinnelijk. Het geeft haar doorzettingsvermogen tot het einde, zo sterk dat ze pas ophoudt met hopen en volharden als ze bezit genomen heeft van het Hemels Koninkrijk.

Dan heeft ze geen hoop meer nodig en dompelt zij zich helemaal onder in de onmetelijke oceaan van de Goddelijke Liefde.

98. De drie theologische deugden (vervolg): de Liefde

Terwijl mijn ziel onderdook in de oneindige zee van Hoop, kwam mijn geliefde Jezus terug en sprak over de Liefde:

“Geloof en hoop maken plaats voor de Liefde. De Liefde bindt de andere twee tezamen en maakt ze één alhoewel er toch drie zijn.

En zo, mijn bruid, is de Drie-Eenheid van de goddelijke Personen verborgen in de drie theologische deugden”.

Dan ging hij verder:

“**Geloof** doet geloven en Hoop doet hopen. Liefde doet liefhebben. Geloof is licht is en dient voor het zicht van de ziel.

Hoop is het voedsel voor het Geloof, geeft de ziel moed, vrede, volharding en al het andere.

Liefde is het wezen van het Licht en van dit Voedsel, die zeer zoete en geurige zelf

- die overal doordringt en

- de pijnen van het leven mildert en verzacht.

Liefde maakt het lijden zoet, en maakt zelfs dat je hiernaar verlangt.

De ziel die de Liefde bezit verspreidt haar geur overal.

Haar werken, uit liefde verricht, geven een zeer aangename geur.
En wat is deze geur? Het is de geur van God zelf.

De andere deugden maken de ziel op zichzelf gericht.
Zij heeft weinig contact met de medemensen.
Liefde daarentegen verenigt echt, maakt harten één.
Maar waar? In God.

Als zeer geurige zalf verspreidt de liefde zich overal en bij iedereen.
Liefde zorgt ervoor dat je de meest meedogenloze kwellingen met vreugde verdraagt.
Je geraakt zelfs zo ver dat je niet zonder het lijden kan.
En als de ziel zonder lijden is, zegt ze tot haar bruidegom Jezus:
“Steun mij met de vruchten van het lijden, want mijn liefde verflauwt.
Hoe kan ik U anders mijn liefde tonen, dan voor U te lijden?”

Liefde brandt, verteert al het andere, zelfs de deugden.
En zij valt terug op zichzelf. Kortom, zij lijkt op een koningin die overal wil regeren en aan niemand iets wil afstaan”.

99. Laatste voorbereiding op het Mystiek Huwelijk: “zelf-vernietiging” en de wens om meer en meer te lijden.

Wie kan zeggen wat er overbleef na deze Woorden van Jezus!
Ik wil wel zeggen dat zo’n verlangen naar lijden mij in vuur en vlam zette, en niet alleen een verlangen is.

Ik voel het als iets natuurlijks, als iets wat, van binnenuit komt, zodanig dat ik geloof dat het absoluut geen geschenk is, van niet te lijden.

Daarna sprak Jezus die ochtend om mijn hart meer voor te bereiden op de toestand van ‘nietigheid’ van mijzelf.
Hij sprak er ook over dat ik bij mijzelf een oneindige verlangen moest opwekken, om mij geschikt te maken om die Genade te ontvangen.

Hij zei dat het verlangen de leegten en onvolmaaktheden, die in de ziel aanwezig zijn, compenseert.

Het lijkt op een mantel die alles bedekt. Maar dit was niet zomaar een uitspraak. Hij stortte dat in mijn ziel in.

100. Hernieuwing van Luisa's Mystieke Huwelijk in de Hemel, in de aanwezigheid van de Allerheiligste Drievuldigheid.

Mijn ziel was zenuwachtig door het vurig verlangen naar de Genade die Jezus zelf mij wilde geven. Toen kwam Jezus terug.
En Hij bracht mij buiten mijzelf naar het Paradijs.
En daar, in tegenwoordigheid van de Allerheiligste Drie-eenheid en het gehele Hemelse Hof, hernieuwde Hij ons huwelijk.

Jezus nam de ring met de drie kostbare stenen, een witte, een rode en een groene. Hij gaf hem aan de Vader.
De Vader zegende hem en gaf hem terug aan de Zoon. De H. Geest nam mijn rechterhand en Jezus deed de ring aan mijn vinger.

Toen mocht ik een kus ontvangen van alle drie de goddelijke Personen en elk van Hen zegende me. Wie schetst mijn verwarring, toen ik mij voor de Allerheiligste Drie-Eenheid bevond?

Ik wil enkel zeggen dat ik, van zodra ik mij in Hun tegenwoordigheid bevond plat op de grond neerviel. Ik zou daar blijven liggen zijn, als Jezus mij niet aangemoedigd had om dichterbij te komen.
Het Licht, de heiligheid van God waren zo groots!
Het overige wil ik weglaten, omdat ik mij dat niet duidelijk herinner.

101. De drie Goddelijke Personen vestigen hun blijvende Verblijfplaats in de ziel van Luisa. Zij geven haar het Geschenk van de Goddelijke Wil.

Ik weet nog dat er hierna een paar dagen voorbijgingen en ik ontving de H. Communie.

Ik verloor het bewustzijn en ik zag vlak voor mij de Allerheiligste Drie-Eenheid zoals ik Hen in de Hemel gezien had.
In hun tegenwoordigheid wierp ik mij onmiddellijk neer.
Ik aanbad Hen en ik beleed mijn nietigheid.

Ik weet nog dat ik zo in mijzelf verzonken was dat ik geen woord durfde te zeggen. Toen weerklonk er een stem uit Hun midden.

De Stem zei: “Wees niet bang, vat moed! Wij zijn gekomen om je te erkennen als de Onze en om jouw hart in bezit te nemen”.

Terwijl deze Stem dit zei, zag ik de Allerheiligste Drie-Eenheid afdalen in mijn hart en het in bezit nemen.

En Zij namen daar hun verblijf.

Wie beschrijft de verandering die er in mij plaats vond! Ik voelde mij vergoddelijkt. Ikzelf leefde niet meer, maar Zij leefden in mij.

Het kwam mij voor dat mijn lichaam als een woning was en dat de levende God daarin verbleef. In mijn binnenste kon ik immers

- hun werkelijke Aanwezigheid echt voelen.
- hun Stem duidelijk horen, met de oren van mijn lichaam.

Het was precies zoals wanneer

- mensen binnen in een kamer spreken en
- hun stemmen ook buiten de kamer helder en duidelijk te horen zijn.

Vanaf dat ogenblik moest ik hem nergens anders gaan zoeken. Ik vond Hem daar, binnen in mijn hart.

Soms verborg Jezus zich en ging ik Hem zoeken. Ik dwaalde dan langs Hemel en aarde, op zoek naar mijn hoogste en enige God, volledig in tranen, vol intens verlangen, in onbeschrijflijke pijnen omdat ik Hem verloren was.

En dan kwam Hij uit mijn binnenste en **Hij zei:**

“Ik ben bij jou, zoek mij niet ergens anders”.

Bij de verrassing en de vreugde dat ik Hem gevonden had, **zei ik:**

“Mijn Jezus, hoe kan dat nu. De hele morgen liet U mij overal zoeken om U te vinden. En nu bent U hier?

U had het mij tenminste kunnen zeggen, dan was ik niet zo zenuwachtig geworden.

Mijn lieve Goedheid mijn lief Leven, zie toch hoe moe ik ben!

Ik heb geen kracht meer. Ik voel mij zo zwak.

O, alstublieft, neem mij in Uw Armen want ik sterf bijna.”

Jezus nam mij in Zijn armen en bracht mij tot rust.

Intussen voelde ik mijn krachten opnieuw terugkomen.

Een andere keer, verborg Jezus zich en ik toen Hem aan het zoeken was, liet Hij zich binnenin mij t voelen en kwam dan naar buiten.

Ik vond dan alleen Jezus maar alle drie de Goddelijke Personen:

- nu eens in de gedaante van drie kinderen,
vol gratie en oneindig mooi,
- dan weer met één enkel Lichaam en drie verschillende Hoofden,
maar op elkaar lijkend en alle drie aantrekkelijk.

Wie kan mijn vreugde beschrijven?

Vooraf toen ik de drie kinderen zag.

Ik mocht Hen alle drie in mijn armen houden.

Ik kuste dan het ene, dan het andere en ik kreeg kussen van Hen.

Het ene leunde op mijn schouder, het andere op mijn andere schouder en het derde bleef voor mij staan.

Vol vreugde over Hen liep ik rond en ik keek naar Hen.

Tot mijn verbazing zag ik er één in plaats van drie.

Iets anders verbazingwekkends, toen ik bij deze drie Kinderen was, was dat ieder van Hen net zo veel woog als alle drie samen.

Ik voelde even veel liefde voor één van deze Kinderen als voor alle drie samen: Elk van Hen trok mij evenveel aan.

102. Een tweede Huwelijk voor Luisa: haar huwelijk met het Kruis.
--

Bij het bespreken van deze Huwelijken moest ik een paar dingen overslaan omdat ik de grote lijn wilde volgen.

Nu wil ik dat vertellen.

Terug naar het begin:

Toen Jezus Zich verwaardigde te komen, sprak Hij zeer dikwijls over Zijn Lijden. Hij droeg er zorg voor mijn ziel geschikt te maken om Zijn leven en Zijn Lijden na te volgen.

Hij zei dat er behalve het bovengenoemde Huwelijk, nog iets overbleef nl. *het huwelijk met het Kruis*.

Ik herinner mij dat Hij zei:

“Mijn bruid, deugden verzwakken als ze niet getraind en versterkt worden doordat ze geënt worden op het kruis.

Voor mijn komst op aarde werden pijnen, verwarring, ongenade, lijden, armoede, ziekte en vooral het kruis, gezien als oneervol.

Maar vanaf het moment dat ze door Mij gedragen werden waren die door het contact met Mij alle geheiligd en vergoddelijkt.

Zij zagen er anders uit, werden lieflijk en vriendelijk

En de ziel die iets van dat alles overkwam, viel eer te beurt, en wel omdat ze bekleed werd met Mij, de Zoon van God.

Enkel degenen die alleen kijken naar het kruis en bij de buitenkant blijven stilstaan ondervinden het tegendeel.

Zij walgen van de bitterheid.

Zij klagen alsof iemand hen iets aangedaan heeft.

Maar wie erin doordringt, en er de vreugde van proeft, voor hen maakt het hun geluk uit. Mijn geliefde dochter, Ik verlang niets anders dan je te kruisigen, zowel je lichaam als je ziel”.

En terwijl Hij dit zei voelde ik zo’n verlangen in mij opkomen om met Jezus Christus gekruisigd te worden dat ik alsmaar herhaalde:

“Mijn Jezus, mijn Liefde, haast U – kruisig mij samen met U”.

En toen Hij terug kwam, was het eerste wat ik Hem vroeg, wat mij het belangrijkste leek:

- droefheid omwille van mijn zonden en
- de genade om met Hem gekruisigd te worden.

Het leek mij dat als ik dat kreeg, ik alles kreeg.

Dan op een morgen verscheen Jezus voor mij als de Gekruisigde.

Hij zei dat Hij mij samen met Hem wilde kruisigen.

Toen Hij dit zei zag ik dat er stralen Licht uit Zijn allerheiligste Wonden kwamen. Met die stralen kwamen spijkers in mijn richting.

Ofschoon ik heel erg verlangde door Hem gekruisigd te worden en te worden verteerd, werd ik op dat moment, ik weet niet waarom, bevangen door een grote vrees die mij van top tot teen deed beven.

Ik voelde mij zo totaal niets.

Ik vond mijzelf zo onwaardig om die Genade te ontvangen, dat ik niet durfde zeggen: “Heer, kruisig mij samen met U”.

Jezus leek het uit te stellen en Hij wachtte op mijn wil. Wie kan verwoorden hoe vurig ik, in de intimiteit van mijn ziel, naar Hem verlangde, alhoewel ik mij tegelijkertijd zo onwaardig voelde.

Mijn natuur was angstig en beefde. In deze toestand vroeg mijn geliefde Jezus mij, doorheen mijn intellect, om het te aanvaarden.

Toen zei ik uit heel mijn hart: “Heilige Bruidegom, voor mij gekruisigd, ik bid U mij de Genade te schenken om gekruisigd te worden. Tegelijkertijd, sta niet toe dat ook maar iets van buiten zichtbaar zal zijn. Ja, geef mij lijden, geef mij wonden, maar laat alles tussen mij en U verborgen blijven”.

Dan doorboorden die Lichtstralen, samen met de nagels, mijn handen en voeten. Mijn hart werd doorboord door een Lichtstraal samen met een lans.

Wie kan iets zeggen over de pijn en de tevredenheid? Net zoals tevoren mijn ziel bevangen werd door angst, zo zwom mijn ziel nu in een zee van vrede, tevredenheid en naderhand van pijn.

De pijn in mijn handen, voeten en mijn hart was zo groot dat het voelde alsof ik stierf.

Ik voelde hoe de beenderen van mijn handen en voeten werden versplinterd. Het voelde aan of er binnenin nagels zaten.

Maar tegelijkertijd brachten die zo’n tevredenheid teweeg dat ik het niet kan vertellen. Het gaf mij zo’n kracht.

Ik dacht dat ik vanwege de pijn zou sterven. En diezelfde pijn ondersteunde mij zodat ik niet stierf.

Hoewel ik lichamelijke pijnen had, was er echter niets te zien aan de buitenkant van mijn lichaam,.

Deze pijnen waren zo hevig, dat ik, als mijn biechtvader mij opriep tot gehoorzaamheid en mijn handen bevrijdde die samengetrokken waren, vreselijke pijnen voelde.

En dit, telkens als hij mijn handen daar aanraakte waar die Lichtstraal samen met de spijker doorheen gegaan was.

Als mijn biechtvader vanuit de gehoorzaamheid echter gebod dat die pijnen zouden ophouden, milderden ze zeer sterk. In feite waren die pijnen zo fel dat zij mij het bewustzijn deden verliezen.

En als zij niet waren gemilderd vanuit die gehoorzaamheid, had ik nauwelijks kunnen gehoorzamen.

O, wonder van heilige gehoorzaamheid:
jij bent alles voor mij geweest.

Hoe dikwijls heb ik met de dood gevochten, zo intens waren de pijnen. En de gehoorzaamheid heeft mij het leven teruggegeven.

***Moge de Heer altijd gezegend zijn.
Moge alles voor Zijn Glorie zijn.***

Toen ik binnen mijzelf was, kon ik niets zien. Maar toen ik het bewustzijn verloor, kon ik de plaatsen van de Wonden van Jezus zien. Het leek of de Wonden van Jezus zelf waren overgegaan in mijn handen. En dat was ook zo voor de andere wonden.

En dit was de eerste keer dat Jezus mij kruisigde.
Er zijn zovele van deze kruisigingen geweest dat het onmogelijk is om hen te tellen. Ik wil alleen de belangrijkste dingen hierover zeggen.

103. Jezus legt aan Luisa de echte betekenis uit van het lijden, dat zij voor haar zonden ondergaat.

Toen Jezus terugkwam zei ik Hem:

“Mijn liefste Geliefde, geef mij verdriet om mijn zonden, zodat

- mijn ziel gereinigd mag worden van mijn zonden en
- mijn zonden ook uit uw herinnering mogen gewist worden.

Ik wordt immers verteerd door verdriet en spijt dat ik U beledigd heb. Ja, geef mij verdriet in de mate dat ik U heb durven beledigen.

Nog sterker, laat het verdriet dit overtreffen zodat ik nog inniger dicht naar U toe getrokken wordt”.

Ik herinner mij dat **mijn altijd welwillende Jezus** op een keer, terwijl ik het voorgaande zei, **sprak**:

“Omdat je zo’n spijt hebt dat je Mij beledigd hebt, wil Ik je geschikt maken om spijt te voelen van je zonden. Dan zal je zien hoe verschrikkelijk de zonde is en wat een bittere Hartepijn Ik leed.

Zeg daarom samen met Mij:

“Als ik de zee oversteek, zijt Gij in de zee, ofschoon ik U niet zie. Ik loop over de aarde en U bent onder mijn voeten. En ik zondigde”.

Dan **voegde Jezus er** met een lage Stem, bijna wenend, **aan toe**:
“Toch had Ik je lief, en juist op dat moment beschermde Ik je.”

Toen Jezus dit zei, en ik samen met Hem, overviel mij zo’n verdriet om de beledigingen die ik Hem aangedaan had, dat ik plat op de grond viel. Jezus verdween.

Het zijn maar weinig woorden.

Maar ik begreep zoveel dat het onmogelijk is, om alles te zeggen wat ik begreep.

Door de eerste woorden begreep ik:

- de Onmetelijkheid, de Grootheid,
- de Tegenwoordigheid van God in alles wat bestaat, zodat zelfs geen schaduw van onze gedachte Hem kan ontgaan.

Ik begreep ook mijn nietigheid vergeleken bij Zijn zo grote en heilige Majesteit. Bij “en ik zondigde” besepte ik de lelijkheid van de zonde, de boosheid, hoe ik Hem had durven beledigen.

Welnu, terwijl mijn ziel dit overwoog en toen ik **Jezus Christus hoorde zeggen**:

“Toch had Ik je lief en juist opdat moment beschermde Ik je”, overviel mij zo’n verdriet dat ik voelde dat ik ging sterven.

Ik besepte immers de onmetelijke Liefde die de Heer voor mij had, juist in de daad waarin ik hem probeerde te beledigen en zelfs Hem te doen sterven.

Ach Heer, wat bent U goed geweest voor mij
en ik altijd ondankbaar en nog steeds zo slecht.

104. Luisa's lijden redt een man van de dood en van de hel.

Ik herinner mij dat het afwisselde.

Elke keer dat Hij zo goed was om te komen, vroeg ik Hem

- de ene keer om spijt over mijn zonden en
- dan weer om de kruisiging en ook andere dingen.

Bij voorbeeld op een morgen, zoals gewoonlijk was ik aan het lijden,
bracht mijn lieve Jezus mij buiten mijzelf.

Hij toonde mij een man die vermoord was door revolverschoten.

Hij stierf en ging naar de hel.

O, wat een pijn was het verlies van deze ziel voor Jezus!

Indien de gehele wereld wist hoeveel Jezus lijdt bij het verlies van
zielen, zouden ze alle mogelijke middelen aanwenden om niet
eeuwig verloren te gaan.

Ik zeg dit nog niet eens om zichzelf, maar tenminste om onze Heer
die pijn te besparen. Welnu, terwijl Jezus en mij de kogels om de
oren vlogen, bracht Jezus zijn lippen vlak bij mijn oor en **Hij zei**:

“Mijn dochter, wil jij jezelf aanbieden als slachtoffer voor de redding
van deze ziel en de pijnen op jou nemen die hij verdient vanwege
zijn zeer zware zonden?

En **ik antwoordde**:

“Heer ik ben bereid, als U hem maar redt en zijn leven teruggeeft”.

Wie kan het lijden verwoorden dat mij overkwam?

Die pijnen waren zo erg en het waren er zoveel,
dat ik niet begreep dat ik er niet van stierf.

In die lijdenstoestand, kwam mijn biechtvader meer dan een uur
vroeger om mij weer te laten gehoorzamen. Omdat ik zo'n groot
lijden moest doorstaan, kon ik nauwelijks gehoorzamen.

Dus vroeg hij mij de reden voor die toestand.

Ik vertelde hem wat ik hier beschreven heb. En ik beschreef de
plaats in de stad waar ik dacht dat het gebeurd was.

Mijn biechtvader zei dat dit juist was. Maar hij dacht dat de man dood was. Toen werd echter bekend dat hij er slecht aan toe was, maar dat hij langzaamaan herstelde en dat hij nog steeds leefde. Moge de Heer altijd gezegend zijn.

105. De kostbare waarde van het kruis. Jezus herhaalt voor Luisa de kruisiging verschillende keren.
--

Ik herinner mij dat Hij, toen ik bleef vragen om de kruisiging, Jezus mij buiten mijzelf bracht. Hij nam mij mee naar de heilige plaatsen in Jeruzalem, waar onze Heer Zijn smartvol Lijden doorgemaakt had. Daar zagen wij veel kruisen.

Mijn geliefde Jezus zei: “Als je eens wist
- wat voor Goeds het kruis in zichzelf bevat,
- hoe kostbaar het de ziel maakt en
- wat een juweel van onschatbare waarde je krijgt
als je het geschenk van het lijden bezit.

Het is al genoeg om je te zeggen: toen Ik op aarde kwam
- koos Ik niet voor rijkdom en plezier,
- beminde Ik als dierbare en intieme zusters:
het kruis, de armoede het lijden en de schande”.

Toen Hij dit zei zag ik zo’n voorkeur, zo’n blijdschap om het lijden, dat deze woorden mijn hart doorboorden als brandende pijlen
Het ging zover dat ik het leven uit mij voelde wegglijden
indien de Heer mij niet zou toestaan om te lijden.

Met alle kracht die in mij was zei ik niets anders dan:
“Heilige Bruidegom, geef mij lijden, geef mij kruisen.
Alleen hierdoor zal ik weten dat U mij bemint:
wanneer U mij tevreden stelt met kruisen en lijden”.
Toen nam ik één van de grootste kruisen die ik zag.
Ik legde mij erop en ik smeekte Jezus om mij te komen kruisigen.

Hij was zo goed om mijn hand te nemen en Hij begon er een spijker in te slaan. Af en toe **vroeg de gezegende Jezus me:**
“Doet het veel pijn? Wil je dat Ik ophoud?”

En ik: “Nee, nee, mijn Geliefde, gaat U door. Het doet pijn, ja maar ik ben gelukkig. Ik was zo bang dat Hij de kruisiging niet zou afmaken, dat ik bleef zeggen: “Haast U, Jezus, haast U, trek het niet zo lang”.

Toen echter het moment kwam om de andere hand vast te spijkeren, waren de armen van het kruis te kort, terwijl zij ervoor lang genoeg leken.

Wie kan zeggen hoe lang die kastijding voortduurde!
Dit gebeurde enige keren en soms, als de armen goed zaten, was de lengte van het kruis onvoldoende om mijn voeten uit te kunnen strekken.

Kortom, er ging veel iets fout zodat de kruisiging niet voltooid kon worden, Wie kan de bitterheid van mijn ziel verwoorden en het klagen bij onze Heer, die mij niet toestond echt te lijden.

Ik zei Hem: “Mijn Geliefde, alles loopt uit op een grap.
U vertelde mij dikwijls dat U mij mee ging nemen naar de Hemel en dan liet U mij weer terug komen op aarde.
Nu zegt U dat U mij moet kruisigen en we geraken nooit bij de volledige kruisiging.”
Jezus beloofde mij opnieuw dat Hij mij zou kruisigen.

106. 14 september 1899 - De dag van de Kruisverheffing. De verdiensten van het kruis. Luisa krijgt een groter kruis.

Op een morgen – het was de dag van de Kruisverheffing – bracht mijn lieve Jezus mij naar de heilige plaatsen.
Maar eerst vertelde Hij mij veel over de verdienste van het kruis.
Ik herinner mij niet alles, maar wel een paar dingen: “

Mijn geliefde, wil je mooi zijn? Het kruis zal je de mooiste gelaatstrekken geven die mogelijk zijn, zowel in de Hemel als op aarde: Zo zal je God behagen die alle Schoonheid in Zich bevat.”

Jezus vervolgde:

Wil je vervuld worden van onmetelijke rijkdommen,

niet voor een korte tijd maar voor de hele eeuwigheid?

Welaan dan, het kruis zal je alle soorten rijkdom verschaffen,

- vanaf kleine centjes, dat zijn de kleine kruisjes,
- tot de grootste bedragen, dat zijn de zwaardere kruisen.

Maar mensen zijn zo belust op het verdienen van aardse munt,

- die ze terug snel moeten achterlaten,
- en schenken geen aandacht aan het verdienen van eeuwige Munt.

Als Ik medelijden met hen heb, vanwege hun onverschilligheid voor alles wat de Eeuwigheid aangaat, en als Ik hen vriendelijk de gelegenheid geef, worden zij boos en beledigen zij Mij in plaats van het kruis te koesteren.

Wat een menselijke waanzin.

Het lijkt of zij het net omgekeerd begrijpen.

Mijn geliefde, het Kruis betekent:

- alle triomfen,
- alle overwinningen, en
- de grootste verdiensten.

Je moet geen ander doel hebben dan het Kruis.

En het zal je genoeg zijn, voor alles.

Vandaag wil Ik je tevreden stellen.

Dat kruis, dat tot nu toe onvoldoende was om je totaal te kruisigen, is het kruis dat je tot nu toe gedragen hebt.

Maar omdat Ik je totaal wil kruisigen,

heb je een nieuw kruis nodig dat Ik op je wil laten neerdalen.

Dus het kruis dat je nu tot toe had, zal Ik naar de Hemel brengen, om het te tonen aan het gehele hemels hof als onderpand van jouw liefde. Ik zal een ander uit de Hemel doen neerdalen, een groter, om te voldoen aan mijn vurige verlangens omtrent jou”.

Terwijl Jezus dit zei, verscheen het kruis dat ik de vorige keer had gezien. Ik nam het en legde mij erop.

Toen ging de Hemel open en *de heilige Johannes de Evangelist* daalde neer met het kruis dat Jezus mij had vermeld.

De koningin Moeder en vele engelen kwamen dicht bij mij. Zij tilden mij op van het kruis en legden mij op het kruis dat ze hadden gebracht en dat veel groter was.

Toen nam een engel het eerste kruis en nam het mee naar de Hemel. Hierna begon Jezus met eigen Handen mij op dat nieuwe kruis te nagelen.

De koningin Moeder stond mij bij, terwijl de engelen en Johannes de spijkers aangaven. Toen mijn lieve Jezus mij kruisigde, zag Hij er zo tevreden uit, zo vreugdevol, dat ik, alleen al om Jezus tevreden te stellen niet alleen het lijden van het kruis wilde dragen maar nog meer pijn.

Ach, het leek mij dat de Hemel mij een nieuw feest bereidde, toen ze de tevredenheid van Jezus zagen.

Vele zielen werden bevrijd uit het vagevuur en stegen op naar de Hemel. Zeer vele zondaars bekeerden zich omdat mijn Goddelijke Bruidegom iedereen liet delen in het heil dat mijn lijden teweeg bracht.

Wie kan dan de intense pijnen verwoorden die ik voelde toen ik zo op het kruis uitgestrekt was en doorboord door de spijkers in handen en voeten!

Voor al de voeten – die pijnen waren zo gruwelijk, dat is niet te beschrijven. Toen zij klaar waren met de kruisiging en ik mij ondergedompeld voelde in een zee van pijn en lijden,

zei de koningin Moeder tot Jezus:

“Mijn Zoon, vandaag is een dag van Genade.

Ik wil dat U haar laat delen in al Uw Pijnen.

Er blijft enkel nog :

- het doorboren van haar hart met de lans en
- het hernieuwen van haar doornenkroon”.

Dus nam Jezus zelf de lans en doorboorde mijn hart.

De engelen namen een doornenkroon met veel doornen.

Zij reikten die over aan de allerheiligste Maagd .
Zij zelf duwde deze kroon in mijn hoofd.

Wat een gedenkwaardige dag was dat voor mij:

- van lijden inderdaad, maar ook van tevredenheid,
- van onuitsprekelijke pijnen, maar ook van vreugde.

Het enige wat ik kan zeggen is dat de pijnen zo intens waren,
dat Jezus die gehele dag niet van mijn zijde week.

Hij bleef dicht bij mij bleef om mijn natuur te ondersteunen ,
die onder de hevigheid van de pijnen bezweek.

De zielen uit het vagevuur die naar de Hemel waren opgestegen,
daalden samen met de engelen af en stonden rondom mijn bed.

Zij juichten mij toe met hun gezangen.

En zij dankten mij hartelijk omdat ik hen door mijn lijden
van hun pijnen bevrijd had.

107. Luisa's nieuwe deelname aan de Passie van Jezus.

Na vijf tot zes dagen van die intense pijnen, begonnen zij,
tot mijn grote spijt, te minderen.

Dus vroeg ik mijn geliefde Jezus om de kruisiging te herhalen.

Hij bracht mij graag naar de heilige plaatsen, nu eens vlug en dan
weer na een beetje talmen.

Hij liet mij dan delen in de pijnen van Zijn smartvol Lijden:

- eerst de doornenkroon,
- dan de geseling,
- dan het dragen van het kruis naar Calvarië
- dan de kruisiging,

soms één mysterie per dag

en soms alles op één dag, zoals het Hem behaagde.

Dit bezorgde mij de felste pijn en tevredenheid voor mijn ziel.

Maar het werd erg bitter voor mij, toen het scenario veranderde.

In plaats van degene die leed, werd ik toeschouwer: ik zag hoe mijn
zeer geliefde Jezus de pijnen van Zijn smartvol Lijden doorstond.

Ach, hoe dikwijls bevond ik mij, tezamen met de koningin Moeder in het midden van de Joden.

En daar zag ik mijn geliefde Jezus lijden.

Inderdaad, het is waar dat het gemakkelijker is om zelf te lijden dan om de geliefde te zien lijden.

108. De Wijsheid van het Kruis

Ik herinner me dat een andere keer, bij de herhaling van deze kruisigingen, **mijn lieve Jezus mij zei:**

“Mijn geliefde, het kruis maakt het mogelijk om de verdoemden en de voorbestemden te onderscheiden.

Net als op de dag van het oordeel, is iemand van goede wil blij bij het zien van het Kruis.

Dus zelfs nu is het te zien of

- iemand gered zal worden of
- verloren gaat.

Als het Kruis zich bij een ziel meldt en

- zij omarmt het, draagt het met berusting en geduld en
- zij kust en dankt de hand die het haar aanreikt, dat is een teken dat ze gered wordt.

Als daarentegen het kruis haar wordt aangeboden en

- ze geraakt geïrriteerd,
- ze veracht het en
- ze staat zelfs op het punt Mij te beledigen, dan kan je zeggen dat dit een teken is dat de ziel op weg is naar de hel.

Wat zullen de verdoemden doen op de dag van het oordeel als ze het kruis zien, zullen ze treuren en vloeken.

109. Het Kruis is het teken van de ware christen. Als een open boek, vertelt het alles.

Het Kruis zegt alles.

Het Kruis is een boek dat, zonder misleiding en in heldere taal, vertelt hoe je de heilige en de zondaar kunt onderscheiden,

- de volmaakte en de onvolmaakte,
- de vurige en de lauwe.

Het Kruis schenkt zoveel licht aan de ziel dat het zelfs nu?
je in staat stelt om

- niet alleen goed en kwaad te onderscheiden,
- maar ook wie meer of minder glorie bezitten in de Hemel,
- wie een hogere of lagere plaats innemen.

Alle andere deugden zijn

- onbelangrijk en
- ondergeschikt aan de deugd van het Kruis.

Als zij erop geënt zijn krijgen ze een grotere glorie en pracht”.

Wie kan verwoorden hoe deze woorden van Jezus vlammen van
vurig verlangen teweeg brachten in mijn hart!

Ik werd verteerd door honger naar lijden.

En om mijn verlangens te bevredigen, of beter gezegd,
om te bevredigen wat Hij zelf bij mij binnen liet stromen,
hernieuwde Hij de kruisiging.

Ik herinner mij dat **Hij**, na de hernieuwing van deze kruisigingen,
soms zei:

“Geliefde van mijn Hart, ik verlang vurig

- niet alleen je ziel te kruisigen en
- je lichaam te laten delen in de pijnen van het Kruis
- maar ook je lichaam te tekenen met het merkteken van Mijn Wonden.

Ik wil je het gebed leren om deze Genade te verkrijgen.

Dit is **het Gebed**:

**“Ik bied mijzelf aan voor de verheven troon van God,
ondergedompeld in het Bloed van Jezus Christus.**

Ik smee Hem, door de verdiensten

- van Zijn zeer stralende Deugden en
- van Zijn Godheid,

mij de Genade te verlenen om gekruisigd te worden.”

Ik heb echter altijd een tegenzin gehad voor iets dat uiterlijk zichtbaar is, en dat heb ik nog steeds.

Maar toen Jezus dit zei voelde ik zo'n verlangen in mij binnen stromen. En om het verlangen in te willigen dat Hij zelf uitdrukte, durfde ik Jezus toch vragen om mij te kruisigen in mijn ziel en in mijn lichaam.

Soms zei ik Hem: "Heilige Bruidegom, ik heb liever geen uitwendige tekenen. Als ik er soms om durf vragen, is het

- omdat U zelf het mij vroeg en ook
- om mijn biechtvader een teken te geven dat U het bent die in mij werkt.

Overigens wil ik niets dan die pijnen die U mij laat lijden als U de kruisiging hernieuwt.

Waren ze maar permanent!

Ik heb liever geen vermindering na verloop van tijd.

Dit alleen is genoeg voor mij. Wat betreft de zichtbaarheid, hoe meer U mij verborgen kan houden, des te meer stelt U mij tevreden".

110. Luisa bekent haar zonden aan Jezus.

Ik herinner mij vaag dat ik, wanneer ik bij Jezus was, treurde over mijn zonden en vroeg om de genade van vergiffenis voor al het kwaad dat ik gedaan had.

Soms kwam ik zover dat ik zei dat ik alleen tevreden was wanneer **ik Hem zelf hoorde zeggen**: "Ik vergeef al jouw zonden".

De gezegende Jezus laat niets achterwege wat goed is voor ons. n Op een morgen verscheen Hij en **Hij zei**:

"Deze keer wil Ik zelf de biechtvader zijn. Je belijdt al je zonden aan Mij. Terwijl je dit doet, zal Ik je bij iedere zonde het verdriet laten beseffen dat je Mijn Hart hebt aangedaan door mij te beledigen.

In het besef wat zonde is, in zover dat voor een schepsel mogelijk is, zal je besluiten dat je liever sterft dan mij te beledigen. Intussen, ga jij binnen in je niets-zijn en bidt het confiteor".

Toen ik in mijzelf keerde zag ik al mijn ellende en mijn slechte daden. Ik beefde als een blad aan een boom voor Zijn Aanschijn. Ik had geen kracht om de woorden van het Confiteor uit te spreken.

De Heer gaf mij echter nieuwe kracht door te zeggen:

“Wees niet bang. Ik ben de Rechter maar Ik ben ook je Vader. Heb moed, laat ons verder gaan.”
Zonder dit zou ik geen woord over mijn lippen gekregen hebben.

Dus bad ik, zeer beschaamd en vernederd, het Confiteor,.
Ik zag mijzelf overdekt met zonden.
Toen zag ik in een flits dat de grootste zonde, waarmee ik onze Heer beledigd had, de hoogmoed was.
Dus zei ik: “Heer, in Uw Tegenwoordigheid beschuldig ik mijzelf van de zonde van hoogmoed”.

Toen zei Hij: “Kom aan Mijn Hart en leg je oor erop. Je zal de wrede pijn horen die je Mijn Hart met deze zonde aangedaan hebt”.

Bevend legde ik mijn oor op Zijn aanbiddenswaardig Hart.
Wie kan zeggen wat ik hoorde en begreep op dat moment?
Vooral nu, zo lang geleden, ben ik te verlegen om iets te zeggen.
Ik weet nog dat Zijn Hart zo hevig klopte, dat het leek of Zijn borst zou openbarsten. Het leek aan flarden gescheurd te worden.
Hij stierf bijna door de pijn.
O, als het mogelijk geweest was, zou ik met mijn hoogmoed het goddelijk Wezen vernietigd hebben.

Ik zal een vergelijking maken om het uit te leggen.
Anders heb ik geen woorden om mij uit te drukken.

Stel je een koning voor
en aan de voeten van deze koning een worm.
Deze richt zich op, blaast zich op en begint te geloven dat hij iets is.
Hij wordt zo brutaal dat hij langzaam steeds hoger omhoog kruipt.
Hij bereikt het hoofd van de koning. Daar wil hij zijn kroon afnemen en deze op zijn eigen hoofd zetten.

Dan berooft hij hem van zijn koninklijke kleding,

Hij trekt hem van zijn troon en probeert hem tenslotte te doden.
Maar wat er nog meer aan de hand is met die worm:
Hij kent zichzelf niet.

Hij houdt zichzelf behoorlijk voor de gek!

Om zich van hem te ontdoen, kan de koning hem gemakkelijk onder zijn voet verpletteren. Dan is zijn leven beëindigd.

Als het mogelijk was zou er verontwaardiging, medelijden en ook spot ontstaan vanwege de hoogmoed van deze worm.

Zo zag ik mijzelf tegenover God!

Dit vervulde mij met zoveel schaamte en verdriet,
dat ik de pijnen die de gezegende Jezus onderging,
- opnieuw voelde opkomen in mijn hart.

Hierna verliet Hij mij.

Ik voelde zo'n pijn bij het besef hoe afschuwelijk de zonde van hoogmoed is, dat het onmogelijk is om dat te beschrijven.

Nadat ik dit verwerkt had in mijzelf, kwam mijn goede Jezus terug.
Hij vroeg mij om verder te gaan met de belijdenis van mijn zonden.

Ik ging bevend verder om mij te beschuldigen van:

- mijn gedachten, woorden,
- werken, redeneringen en nalatigheid.

Hij zag dat ik niet in staat was de belijdenis verder te zetten
vanwege de pijn die ik voelde omdat ik Hem zo beledigd had.

Ik zag immers voor die Goddelijk Zon alles zo levendig en helder.

Ik kon vooral mijn kleinheid zien,

- de onbeduidendheid van mijn wezen. had

Ik was verbluft en verwonderd

- hoe ik gedurfd had,
- waar ik de moed vandaan gehaald had,

om een zo goede God te beledigen,

Hij, die mij, terwijl ik Hem beledigde, hielp, beschermde en voedde.

Als Hij kwaadheid voelde,

dan was het omdat Hij de zonde die ik beging zo verfoeide

Intussen had Hij mij oneindig lief.

Hij verontschuldigde mij bij de Goddelijke Gerechtigheid.

En Hij was druk bezig om de scheidingsmuur, die de zonde tussen de ziel en God aangebracht had, te verwijderen.

O, indien iedereen toch kon zien

- wie God is en

- wie de ziel is als zij zondigt,

zij zouden allen sterven van verdriet.

En ik geloof dat de zonde van de aarde zou verbannen worden.

Toen de gezegende Jezus zag dat ik niet meer verder kon vanwege de pijn, trok Hij zich terug. Hij verliet me, om mij goed te laten begrijpen welk kwaad ik gedaan had.

Toen opnieuw terugkwam, ging ik verder met de belijdenis van mijn zonden. Maar wie kan verwoorden wat ik begreep en stuk voor stuk de verschillende beledigingen en het bijzondere verdriet uitleggen dat ik onze Heer met mijn zonden aangedaan had!

Ik voel dat het bijna onmogelijk is om mij nader te verklaren, ook omdat ik het niet meer zo goed weet.

Toen ik klaar was met mijn zelfbeschuldigingen, die ongeveer zeven uur duurden, nam mijn beminnenswaardige Jezus de positie in van de zeer liefdevolle Vader.

Ik was uitgeput vanwege het verdriet, vooral omdat ik zag dat dit verdriet niet genoeg was om mijn spijt uit drukken, in verhouding tot de grootte van mijn zonden.

Om mij te bemoedigen, zei Jezus mij:

“Ik zelf wil het goed maken voor jou. Ik pas dus op jouw ziel de verdienste toe van de Pijn die Ik had in de Hof van Olijven

Dit alleen kan de Goddelijke Gerechtigheid tevreden stellen”.

Hierna paste Hij Zijn Pijn toe op mijn ziel.

Toen was ik voorbereid om de absolutie te ontvangen.

Ik was zo vernederd en beschaamd, vol pijn, aan de voeten van Jezus, mijn goede Vader. Met de hulp van Zijn Straling in mijn geest, probeerde ik meer verdriet op te wekken.

En ik zei (ik weet niet alles meer) : “Groot, onmetelijk is het kwaad dat ik tegenover U bedreven heb. Mijn vermogens en de zintuigen van mijn lichaam zijn geschapen, als tongen om U te prijzen.

Ach, in plaats daarvan waren het vele giftige slangen

- die U beten en die U zelfs probeerden te doden.

Maar vergeef me, heilige Vader! Wil mij niet verstoten vanwege het grote kwaad dat ik U door te zondigen aangedaan heb.”

Jezus: “En jij, beloof je niet meer te zondigen, en uit je hart iedere schaduw van kwaad te verbannen dat je Schepper zou kunnen beledigen?”

En ik: O, ja dat beloof ik U uit geheel mijn hart. Ik sterf liever duizend keer dan opnieuw te zondigen. Nooit meer, nooit meer !”

Jezus sprak: “Ik vergeef je. Ik pas de verdiensten van Mijn Lijden toe op jouw ziel. Ik wil haar wassen in Mijn Bloed”.

Toen Hij dit zei, verhief Hij Zijn gezegende Rechterhand.

Hij sprak de woorden van de absolutie, juist dezelfde woorden die de priester uitspreekt als hij de absolutie geeft.

Op het moment dat Hij dit deed, kwam er een stroom Bloed uit Zijn Hand en mijn ziel werd er totaal in ondergedompeld.

Hierna **zei Hij me**: “Kom, O dochter, doe boete voor je zonden door Mijn Wonden te kussen.”

Bevend stond ik op en ik kuste Zijn zeer heilige Wonden.

Toen zei Hij me: “Mijn dochter, wees meer waakzaam en aandachtig omdat Ik je vandaag de Genade geef om niet, om nooit meer te vallen in vrijwillige dagelijkse zonde”.

111. De effecten van de biecht bij Jezus. Deze ervaring herhaalde zich verschillende keren.
--

Dan gaf Hij mij andere vermaningen die ik niet meer zo goed weet. Toen verdween Hij.

Wie kan de uitwerking verwoorden van deze biecht bij onze Heer!

Ik voelde mij gedrenkt in Genade en het maakte zo'n indruk op me, dat ik het niet kan vergeten. En elke keer dat het mij terug te binnen schiet, voel ik de rillingen over mijn rug lopen. Ook bekruipt mij angst als ik bedenk wat mijn antwoord is op de vele Genaden die ik van onze Heer ontvangen heb.

De Heer was zo goed om mij op nog andere momenten Zelf de absolutie te geven. Soms nam Hij de gestalte aan van een priester. Ik biechtte dan alsof Hij een priester was. Ik voelde echter dat de uitwerking anders was. En als het dan voorbij was, openbaarde Hij Zichzelf als Jezus.

Soms kwam Hij niet vermomd. Hij maakte zich dan vanaf het begin herkenbaar als Jezus. Soms nam Hij de gestalte aan van mijn biechtvader, zodat ik dacht dat ik met de biechtvader sprak. Ik vertelde hem dan al mijn angsten, mijn twijfels.

Maar uit het antwoord dat ik kreeg,

- uit de zachtheid van die stem,
- afwisselend die van mijn biechtvader en die van Jezus,
- uit Zijn lieflijke gebaren en de innerlijke uitwerking,

maakte ik op dat Hij het was.

Ach, als ik hierover alles zou willen zeggen zou het te lang worden. Dus ik eindig en ik stop hier”.

112. Einde van het verhaal. Een nieuwe oorlog tussen Italië en Afrika.

Ik herinner mij dat er terug een oorlog was tussen Afrika en Italië. Op een dag, ongeveer negen maanden eerder, nam de gezegende Jezus mij mee buiten mijzelf.

Hij toonde mij een heel lange weg, vol met menselijke lichamen badend in het bloed, dat als rivieren over die weg stroomde.

Het was afschuwelijk om die lijken in de open lucht te zien, en niemand die hen begroef.

Geschrokken zei ik tegen onze Heer: “Wat is dit?

Hij zei: “Volgend jaar zal daar een oorlog zijn.
Zij gebruiken hun lichaam om Mij te beledigen
en Ik wil hen straffen in hun eigen lichaam”.

Hij zei nog andere dingen, maar het is zo lang geleden dat ik het mij niet meer herinner. Na een tijdje begon het nieuws zich te verspreiden over een oorlog tussen Afrika en Italië.

Ik bad de goede Jezus om veel slachtoffers te sparen en medelijden te hebben met de vele zielen die naar de hel zouden gaan.

Zoals gewoonlijk, bracht Hij mij op een morgen buiten mijzelf.
Ik zag dat bijna iedereen ervan overtuigd was dat Italië ging winnen.
Het leek of ik mij in Rome bevond.
Ik kon zien hoe de afgevaardigden vergaderden over hoe zij de oorlog moesten verderzetten zodat Italië zeker zou winnen.
Zij waren zo vol van zichzelf dat het medelijden opwekte.
Maar wat het meeste indruk op mij maakte was, dat bijna al deze mensen sekte-leden waren, zielen verkocht aan de duivel.

Wat een droevige tijden! Het leek echt of een satanische regering aan de macht was. In plaats van hun vertrouwen op God te stellen, vertrouwden zij op de duivel.

Omdat zij vergaderden **zei mijn gezegende Jezus:**
“Laat ons eens gaan horen wat zij zeggen”. Het kwam mij voor dat ik samen met Jezus in hun midden was. Jezus bewoog zich tussen hen door, wenend om hun ellendige toestand.

Toen zij hun vergadering over de toekomstige procedure afsloten, bluffend over de zekere overwinning,
richtte Jezus zich tot hen met het dreigement;

“Jullie vertrouwen op jullie zelf en daarom zal Ik jullie vernederen.
Deze keer zal Italië verliezen”.

113. NOVEEN VOOR KERTMIS

(Luisa keert terug naar de Kerstnoveen,
waar zij mee begonnen is in het begin van dit boek.)

Toen ik ongeveer 17 jaar was, bereidde ik mij voor op het Kerstfeest met verschillende daden van deugdzaamheid en versterving. Ik mediteerde voortdurend over het mysterie van de Menswording, Ik deed dit vooral ter ere van de negen maanden die Jezus doorbracht in de moederschoot, dagelijks negen uur,

113.1. Eerste exces van Liefde

1. In gedachten verplaatste ik mij naar het Paradijs.
Ik stelde mij de Allerheiligste Drie-Eenheid voor:
- de Vader zendt Zijn Zoon naar de aarde,
 - de Zoon gehoorzaamt onmiddellijk aan de Wil van de Vader,
 - de H. Geest stemt hiermee in.

Mijn geest was verward bij het overwegen

- van zo'n groot Mysterie,
 - van zo'n wederzijdse Liefde,
- zo gelijkwaardig, zo sterk
- ten opzichte van elkaar en
 - ten opzichte van de mensen.

Ik zag de ondankbaarheid van de mensen en vooral van mijzelf.
Ik zou daar niet alleen één uur lang, maar de hele dag mee bezig gebleven zijn; maar **een Stem** in mijn binnenste **zei me**: “Genoeg – kom zien naar andere grotere blijken van mijn overmatige liefde”.

113.2. Tweede exces van Liefde

2. Dan ging ik in gedachten, binnen in de schoot van de Moeder.
Ik was stomverbaasd een God te zien,
- zo groot in de Hemel, en nu zo tot niets herleid,
 - zo beperkt, opgesloten, niet in staat om te bewegen,
- zelfs bijna niet in staat om adem te halen.

De Stem in mijn binnenste zei:

“Zie je hoezeer Ik je bemind heb!
O, alsjeblief, geef mij wat ruimte in jouw hart;
Verwijder alles wat niet van Mij is.
Dan zul je mij meer ruimte geven om te bewegen en te ademen”.

Mijn hart was verpletterd en ik vroeg Hem vergiffenis.
Ik beloofde Hem volkomen toe te behoren.
Ik bleef maar wenen. Maar tot mijn grote teleurstelling, verviel ik
terug in mijn gebruikelijke tekortkomingen.
O Jezus, wat bent U goed geweest voor dit ellendig schepseltje.

113.3. Derde exces van Liefde

3. Ik ging van de tweede naar de derde overweging.
Toen **zei me een Stem in mijn binnenste**:

“Mijn dochter, leg je hoofd op de schoot van Mijn Mama.
Kijk er binnenin naar Mijn kleine Mensheid.
Mijn liefde verteerde Me.
Het vuur, de oceanen, de onmetelijke zeeën van de Liefde van Mijn
Godheid overspoelden Mij.
Zij verbrandden mij tot as.
Zij joegen hun vlammen zo hoog op dat die alles bereikten:
– alle generaties, van de eerste tot de laatste mens.

Mijn kleine Mensheid werd verslonden in het midden van zulke
vlammen. Maar weet je wat Mijn eeuwige Liefde eigenlijk wilde
verslinden? De zielen.

Dan pas kan Ik tevreden zijn, als Ik ze allen veroverd heb,
zodat ze in Mij verwekt worden.
Ik ben God en Ik moest te werk gaan als God;
Ik moest ze allen in Mij opnemen.

Mijn Liefde kon mij geen rust gunnen
als één van hen buitengesloten zou worden.
Ach, Mijn dochter,
kijk aandachtig binnen in de schoot van Mijn Mama.

Richt je ogen op Mijn Mensheid, ontvangen in Haar schoot.
Je zal jouw ziel aantreffen die samen met Mij in Haar schoot
ontvangen is en het Liefdesvuur dat je verteert.

O, hoe had Ik je lief en hoe bemin Ik je nog steeds!”.

Ik smolt weg te midden van zoveel Liefde.
Ik kon er niet aan ontkomen: maar **een Stem riep mij toe**:
“Mijn dochter, dit is nog niets. Klamp je nog vaster aan Mij.
Steek je handen uit naar Mijn lieve Mama, zodat ze je ingesloten
houdt in Haar Moederschoot.

Aanschouw nog eens Mijn kleine Mensheid, ontvangen in Haar.
Kijk nu naar de vierde blik van mijn overmatige Liefde.

113.4. Vierde exces van Liefde

4. Mijn dochter, richt jouw blik
- van de verterende Liefde naar Mijn werkzame Liefde.

Iedere verwekte ziel bezorgde mij de last
- van haar zonden, haar zwakheden en begeerten.
Mijn Liefde droeg Mij op,
- de lasten van elk van hen op Mij te nemen.

Die Liefde verwekte
- niet alleen de zielen,
- maar ook de pijnen van elk van hen
- en ook de voldoening die elk van hen
aan Mijn hemelse Vader moest geven.

Dus Mijn Passie werd samen met Mij verwekt!
Kijk goed naar Mij in de Schoot van Mijn hemelse Mama.

O, hoe werd Mijn kleine Mensheid gepijnigd!
Kijk naar Mijn Hoofdje,
- met een doornenkroon die vast op Mijn slapen drukte,
wat Mij stromen Tranen deed storten.

Ik was niet in staat Mij te bewegen om die te af te drogen.

O, alsjeblief! Heb medelijden met Mij!
Droog Mijn tranen van zoveel te wenen.
Jij hebt je handen vrij en je kan dit doen,

Deze doornen bekronen de vele slechte gedachten waar de
menselijke geest vol van is.
O, hoe pijnigen ze Mij,
meer dan doornen die opschieten uit de aarde!

Maar, kijk nog eens: wat een langdurige kruisiging, negen maanden
lang! Ik kon geen vinger, hand of voet bewegen. Ik kon mij niet
bewegen. Er was geen ruimte om zelfs maar een klein beetje te
bewegen. Wat een lange en moeilijke kruisiging!

En daar kwam nog bij dat alle slechte werken, in de vorm van
nagels, Mijn Handen en Voeten voortdurend doorboorden”.

Zo bleef Hij mij over al Zijn Pijnen vertellen:
- geheel het martelaarschap van Zijn kleine Mensheid.
Het zou te lang duren als ik dit alles zou willen vertellen.
Ik wilde ophouden met wenen en **ik hoorde in mijn binnenste**:

“Mijn dochter, Ik wil je graag omhelzen, maar Ik kan het niet.
Er is geen ruimte, Ik kan niet bewegen, het gaat niet.
Ik wil graag naar jou toekomen, maar Ik kan niet lopen.
Op dit moment, omhels jij Mij en kom jij naar Mij toe.
Als Ik uit de Moederschoot, dan zal ik naar jou toekomen”.

Toen ik Hem in gedachten omhelsde en Hem vast aan mijn hart
drukte, **zei een innerlijke Stem me**:
“Op dit moment is het genoeg, Mijn dochter
Ga verder met de vijfde Blijk van mijn overmatige Liefde”.

113.5. Vijfde exces van Liefde

5. De innerlijke Stem vervolgde:

“Mijn dochter, ga niet bij Mij weg, laat Mij niet alleen.

Mijn Liefde verlangt naar jouw gezelschap. Dit is ook nog een blijk van mijn overmatige Liefde: Zij wil niet alleen zijn.
Weet je welk gezelschap Zij wil? Dat van de mens.

Kijk, in de Schoot van Mijn Mama zijn alle schepselen samen met Mij, samen met Mij verwekt. Ik ben met hen, één en al Liefde.
Ik wil hen vertellen hoeveel Ik van hen hou.

Ik wil met hen spreken om hen te vertellen

- over Mijn vreugden en smarten,
- dat Ik in hun midden gekomen ben om hen gelukkig te maken en hen te troosten,
- dat Ik in hun midden wil verblijven als een klein broertje, dat Zijn rijkdommen, Zijn koninkrijk aan elk van hen wil geven
- ten koste van Zijn leven.

Ik wil hen Mijn kussen en liefkozingen geven.

Ik wil met hen spelen. Maar ze geven Mij zovele zorgen:

- sommigen rennen van Mij weg,
- sommigen doen alsof ze doof zijn en leggen Mij het zwijgen op,
- sommigen verachten Mijn eigendommen en geven niets om Mijn Koninkrijk.

Zij beantwoorden Mijn kussen en liefkozingen met onverschilligheid.
Zij vergeten Mij. En zo verandert Mijn Vreugde in bitter wenen.

O, wat ben Ik eenzaam te midden van velen.
O, wat bezwaart de eenzaamheid Mij!
Ik heb niemand

- om iets tegen te zeggen,
- om Mijn Hart eens uit te storten, zelfs niet uit Liefde.

Ik ben altijd treurig en zwijgzaam,

- omdat niemand luistert als Ik spreek.

Ach, Mijn dochter, Ik vraag je, Ik smeeek je,

- laat mij niet alleen in zo'n eenzaamheid.

Wees zo goed Mij te laten spreken door naar Mij te luisteren.
Luister naar Mijn onderrichtingen.
Ik ben de Meester der meesters. Hoeveel dingen wil Ik je leren!

Als je naar Mij luistert, zal je Mijn Geween doen ophouden.

En Ik zal met jou spelen. Wil jij met Mij spelen?”

Toen ik mij aan Hem overgaf en mijn medelijden met Zijn eenzaamheid toonde, **ging de Stem in mijn binnenste verder:**

“Genoeg, genoeg!

ga verder met de zesde Blijk van Mijn overmatige Liefde”.

113.6. Zesde exces van Liefde

6. “Mijn dochter, kom, vraag Mijn lieve Mama om een beetje ruimte te maken voor jou binnenin Haar Moederschoot, opdat je zelf de pijnlijke situatie kunt zien waarin Ik mij bevind”.

In mijn gedachten leek het dat onze Koningin Moeder plaats maakte om Jezus tevreden te stellen en zij zette mij erin.

Maar het was zo donker dat ik Hem niet kon zien: ik kon Hem alleen horen ademen, terwijl **Hij in mijn binnenste zei:**

“Mijn dochter, kijk naar een andere blijk van Mijn overmatige Liefde. Ik ben het eeuwige Licht.

De zon is maar een schaduw van Mijn Licht. Maar zie je

- waarheen Mijn Liefde leidt
- in welke voor donkere gevangenis Ik verblijf?

Er is geen sprankeltje licht. Het is altijd nacht voor Mij,

- maar een nacht zonder sterren, zonder rust.

Ik slaap nooit... wat een lijden!

Zo'n krappe gevangenis;

- geen mogelijkheid voor de minste beweging,
- de dichte duisternis...

Als Ik adem is het doorheen de adem van Mijn Mama,

- zelfs die adem, o, hoe moeizaam is hij!

En voeg daar dan de duisternis van de zonden van de mensen bij. Iedere zonde was een nacht voor Mij en alle samen vormden ze een grenzeloze afgrond van duisternis. Wat een lijden!

O, mijn overmatige Liefde!

Zij deed Mij overgaan van een onmetelijk Licht en een onmetelijke Ruimte naar een verschrikking van dikke duisternis,
- zo nauw dat de vrijheid om te ademen ontbreekt.
En Ik deed dit alles uit Liefde voor de mensen”.

Toen Hij dit zei kreunde Hij, bijna verstikt door gebrek aan ruimte.
Hij weende.

Ik werd verteerd door het wenen.
Ik dankte Hem, ik had zo’n medelijden met Hem.
Ik wilde Hem een beetje licht schenken met mijn liefde, zoals Hij vroeg. Maar wie kan alles zeggen!

Toen voegde **dezelfde Stem in mijn binnenste er aan toe**:
“Voor nu is het genoeg.
Ga verder met de zevende Blijk van Mijn overmatige Liefde”.

113.7. Zevende exces van Liefde

7. De Stem in mijn binnenste ging verder: “Mijn dochter, laat Mij niet alleen in zo’n grote eenzaamheid en dichte duisternis. Verlaat de Schoot van Mijn Mama niet.
Dan zie je een zevende Blijk van Mijn overmatige Liefde.
Luister naar Mij:
in de Schoot van Mijn hemelse Vader was Ik volmaakt gelukkig.
Er bestond niets Goeds dat Ik niet bezat
Vreugde, Gelukzaligheid; alles stond tot Mijn beschikking.

De engelen aanbaden Mij met eerbied.
Zij reageerden op elk van Mijn Wensen.
Ach, welk een overmatige Liefde!

Ik kan zeggen dat Zij Mijn lot veranderde.
Ik werd in deze sombere gevangenis gezet,
- beroofd van al Mijn Vreugde, Geluk en alle Goeds
- om Mij te bekleden met alle ellende van de mensen
En dit alles gebeurde:
- om een uitwisseling mogelijk te maken,

- om hun Mijn bestemming, Mijn vreugde en Mijn eeuwig Geluk te schenken.

Dit zou nog niets geweest zijn als Ik in hen niet de grofste ondankbaarheid en hardnekkige trouweloosheid aangetroffen had.

O, wat was Mijn eeuwige Liefde verbaasd bij het zien van zoveel ondankbaarheid en hoeveel verdriet had Ik over de weerspanning en trouweloosheid van de mens!

Ondankbaarheid was de scherpste doorn die Mijn hart kwetste
- vanaf Mijn Ontvangen tot het laatste ogenblik van Mijn Leven.

Kijk naar Mijn Hartje – het is verwond en het bloedt. Wat een pijn!
Wat voel Ik mij gekweld!

Mijn dochter, wees toch niet ondankbaar tegenover Mij.
Ondankbaarheid is de wreedste pijn voor je Jezus.

Het is:

- de deur voor Mijn neus dicht gooien,
- Mij verstijfd in de kou laten staan.

Mijn liefde hield niet op bij zoveel ondankbaarheid!
Zij schakelde over op smeekbeden, wenen en bedelen om Liefde.

Kijk nu naar een achtste Blijk van Mijn overmatige Liefde.

113.8. Achtste exces van Liefde

8. Mijn dochter, laat mij niet alleen.
Leg je hoofd op de Schoot van Mijn lieve Mama.
Zelfs van buitenaf zal je Mijn wenen en Mijn smeekbeden horen.

Als Ik zie dat noch Mijn wenen, noch Mijn smeekbeden,
de mens aanzetten tot medelijden met Mij,
ga Ik mij gedragen als de armste bedelaar.

En met Mijn Handjes uitgestrekt, vraag Ik
- om een aalmoes

- en in Gods Naam om hun zielen, hun genegenheid en hun hart.
Mijn Liefde wil tot elke prijs hun hart voor Zich winnen;

En nu Ik zie dat hij, na zeven Blijken van Mijn overmatige Liefde,
- nog steeds onverschillig blijft,
- doet alsof hij doof is,
- niets om Mij geeft en zich niet wil geven,
wil Mijn Liefde nog verder gaan.

Zij zou moeten stoppen, maar nee,
Zij wil zelfs nog meer over haar grenzen gaan.
En vanuit de Schoot van Mijn Mama bereikt Mijn Stem elk hart
- op de meest treffende wijze,
- met de vurigste Gebeden, en
- met de meest indringende Woorden.

En weet je **wat Ik hen zei?**

“Mijn kind, geef Mij jouw hart.

Ik wil je alles geven wat je wil,

mits jij in ruil daarvoor Mij jouw hart geeft.

Ik ben uit de Hemel neergedaald om het te veroveren.

O alsjeblief, weiger het Mij niet! Sla Mijn Hoop niet de bodem in! “

En toen Ik zag dat hij onwillig bleef, nog erger zelfs, dat velen hun rug naar Mij toekeerden, bleef Ik wenen.

Ik vouwde Mijn Handjes.

En met gesmoorde snikken **voegde Ik er aan toe:**

“O,! Ik ben een bedelaartje:

- wil je Mij echt je hart niet geven – zelfs niet als aalmoes?

Is dit niet nog een grotere Blijk van Mijn Overmatige Liefde:

- dat de Schepper de gedaante aanneemt van een Baby'tje,
om hem niet bang te maken.
- dat Hij vraagt om het hart van de mens,
al was het maar als aalmoes, en
- dat Hij, wanneer Hij ziet dat hij het niet wil geven,
smeeft, jammert en weent?”

Dan hoorde ik Hem zeggen: “En jij, wil jij Mij je hart geven?”

Of wil jij Mij ook laten jammeren, smeken en huilen
- opdat je Mij je hart geeft?
Wil jij Mij de aalmoezen weigeren die Ik je vraag?"

Toen Hij dit zei hoorde ik Hem bijna snikken en ik zei:
"Mijn Jezus, niet wenen! Ik geef U mijn hart en mijn hele wezen".

Toen ging de innerlijke stem verder:

"Ga verder naar het negende exces van Mijn Liefde".

113.9. Negende exces van Liefde

9. Mijn dochter, Mijn toestand is nog pijnlijker.
Als je Mij bemint, houd dan je blik op Mij gevestigd om te zien of je je Jezus wat verlichting kunt bieden:
- een woordje van liefde, een liefkozing, een kus
zal wat verademing geven te midden van mijn pijnen.

Luister Mijn dochter, na acht excessen van Mijn liefde die de mens zo slecht beantwoordde, gaf Mijn Liefde het niet op.
Zij wou er een negende Blijk van Overmatige Liefde aan toevoegen.

Dit waren Verlangens, vurige Verzuchtingen, opvlammende Verlangens.

Ik wou immers de Moederschoot verlaten om de mens te omhelzen.
Dit bracht Mijn nog niet geboren kleine Mensheid in zulke doodsangst dat Ik op het punt stond Mijn laatste adem uit te blazen.

Maar op dat moment schonk Mijn Godheid,
- die niet van Mij te scheiden is,
Mij opnieuw teugjes Leven.
Zo kwam Ik terug tot leven om mijn doodsangst verder te zetten en opnieuw terug te keren naar het moment van de dood.

Appendix 1

Luisa legt de verschillende manieren uit waarop Jezus tot haar spreekt. (cfr 75- blz 80)

In opdracht van de huidige biechtvader,
ga ik over iets anders spreken.

Ik zal in gehoorzaamheid, **de verschillende manieren** duidelijk maken **waarop de Heer tot mij gesproken heeft**:

Het lijkt mij dat **de Heer tot mij gesproken** heeft op **vier manieren**. Deze vier wijzen waarop Jezus spreekt zijn zeer verschillend.

De eerste manier is wanneer de ziel buiten haar lichaam treedt.

Eerst wil ik echter een beetje meer uitleg geven over **dit 'buiten haar lichaam treden'**.

Het gebeurt **op twee manieren**.

a) **De eerste** speelt zich af in een ogenblik, bijna in een flits. Het is zo plotseling dat het mij voorkomt dat het lichaam zich iets verheft van het bed om de ziel te volgen, maar het blijft toch daar.

Het lijkt of het lichaam daar als dood achter blijft, terwijl de ziel Jezus volgt op Zijn weg door het gehele universum – de aarde, de lucht, de zeeën, de bergen, vagevuur en Hemel. Hier toonde Hij mij dikwijls waar ik na mijn dood zal verblijven.

b) De **andere** wijze waarop de ziel naar buiten treedt is rustiger. Het lijkt of het lichaam onmerkbaar indut. En het lijkt versteend in tegenwoordigheid van Jezus Christus. De ziel blijft echter bij het lichaam.

Het lichaam voelt niet langer uitwendige dingen:

- zelfs als het hele universum onderste boven gaat staan,
- zelfs als ze mij zouden verbranden of mij in stukken zouden verdelen.

Deze twee zo verschillende wijzen om uit het lichaam te treden heb ik bewust beleefd:

De eerste manier van uit het lichaam te treden,

heb ik beleefd als volgt:

Ik moest mijn biechtvader gehoorzamen als hij kwam om mij opnieuw te laten bewegen

Ik zag hem vanaf de uiteinden van de aarde,
of vanuit de lucht, de bergen of de zee, het vagevuur
of zelfs vanuit de Hemel zelf.

Mijn ziel was zo ver weg,

dat het leek alsof ik niet op tijd kon terug zijn.

Ik zeg dat 'het leek' of ik mij haastte en bang was en bezorgd dat ik wellicht niet op tijd kon terug zijn, opdat mijn biechtvader mij (mijn ziel in mijn lichaam), daar zou aantreffen

En hierdoor zou ik niet kunnen gehoorzamen.

Ik geef echter toe dat ik daar altijd op tijd was.

En het leek of mijn ziel mijn lichaam weer binnen ging vóór mijn biechtvader mij vroeg te gehoorzamen en mij terug liet bewegen.

Bovendien, ik vertel de waarheid, kon ik mijn biechtvader dikwijls van ver zien komen. Maar om Jezus niet te verlaten leek het of het niet tot mij doordrong dat mijn biechtvader er aankwam.

Dan drong Jezus echter erop aan dat mijn ziel zou terug keren in mijn lichaam om mijn biechtvader te kunnen gehoorzamen.

Dan voelde ik grote weerstand om Jezus te verlaten

De gehoorzaamheid won het echter.

Opdat ik Jezus zou verlaten, kuste Hijzelf mij of omhelsde mij of deed iets anders als teken van afscheid.

Als ik mijn lieve Jezus verliet, zei ik Hem dan:

"Ik ga naar mijn biechtvader, maar, mijn goede Jezus, kom toch spoedig terug zodra mijn biechtvader weggaat".

Dit zijn de twee manieren waarop de ziel het lichaam lijkt te verlaten.

Bij deze twee manieren waarop de ziel vertrekt, spreekt God tot mij.

**1. Een eerste manier waarop Jezus tot de ziel spreekt,
noemt Hijzelf: spreken via het verstand.**

Ik zal het proberen uitleggen:

Nadat de ziel het lichaam verlaten heeft en zich bij Jezus bevindt, heeft zij *geen woorden* nodig om te verstaan wat de Heer wil vertellen.

En de ziel hoeft niet te spreken om zichzelf verstaanbaar te maken.

Via het verstand echter :

O, hoe goed verstaan we elkaar als we samen zijn.

Vanuit een Licht van Jezus dat ingeprent wordt in mijn verstand, voel ik alles wat Jezus mij wil doen verstaan.

Deze manier is zeer hoog en verheven.

De natuur kan zich nauwelijks aanpassen om het met woorden uit te leggen. Zij kan amper een paar ideeën geven.

Deze manier waarop Jezus zich verstaanbaar maakt is buitengewoon snel.

In één enkel ogenblik leer je veel verheven dingen, meer dan door het lezen van gehele boeken.

O, wat een zeer wijze leraar is Jezus:

in één ogenblik onderwijst Hij zovele dingen

Dit zou iemand anders jaren zou kosten, als hij er al in slaagt.

Een aardse leraar kan immers de wil van zijn leerling niet naar zich toetrekken of dingen laten inwerken in zijn geest zonder inspanning en nadenken.

Zo is het niet voor Jezus:

Zijn Liefde, de lieflijkheid van Zijn gebaren, de vriendelijkheid van Zijn spreken, zijn zo groot!

Daarenboven is Hij zo mooi,

Zodra de ziel Jezus ziet voelt zij zich zo aangetrokken,

dat de snelheid waarmee ze naar Hem rent soms zo groot is,

dat zij bijna zonder het te beseffen,

getransformeerd wordt in de Geliefde.

Het is zodanig

- dat de ziel niet in staat is haar aardse wezen te onderscheiden,
- zozeer wordt zij vereenzelvigd met het Goddelijk Wezen.

Wie kan verwoorden wat de ziel voelt in deze toestand!

Daarvoor is Jezus zelf nodig,

of een ziel die volmaakt gescheiden is van het lichaam.

Als de ziel zich opnieuw omringd voelt door de muur van dit lichaam, verliest zij dat Licht dat haar tevoren ondergedompeld hield.

Zij verliest immers zeer veel en blijft in het duister.

Dus als ze probeert iets te zeggen kan ze dat alleen grofweg.

Om een idee te geven, stel ik mij een blindgeborene voor.

Hij heeft nooit de schoonheid heeft gezien van wat het gehele universum inhoudt. Hij mag voor een paar minuten zijn ogen openen voor het licht en kan alles zien wat er in de wereld bestaat:

- de zon, het hemelgewelf, de zee,
- de vele steden, de vele machines,
- de verscheidenheid aan bloemen en
- de vele andere dingen van de wereld.

Na die paar minuten van licht keert hij opnieuw terug naar de vroegere blindheid.

Kan hij dan nauwkeurig alles beschrijven wat hij gezien heeft?

Hij kan enkel een ruwe schets maken en zal enkel een paar dingen verward kunnen vertellen.

Welnu, iets soortgelijks gebeurt wanneer de ziel afgescheiden wordt en dan terug komt in het lichaam.

Ik weet niet of ik nonsens vertel.

Maar net zoals die arme blinde alleen bezig blijft met het verdriet van het verloren gezichtsvermogen, zo is het ook voor de ziel.

Zij leeft jammerend en in een zeer moeilijke toestand omdat de ziel zich altijd hevig aangetrokken voelt door het hoogste Goed.

De aantrekkingskracht die Jezus in de ziel achterlaat is zo groot, dat de ziel altijd wil binnengetrokken worden in haar God.

Maar dit kan niet en daarom leeft zij als in het vagevuur.

Ik voeg er aan toe dat de ziel in deze toestand,
niets heeft van zichzelf. Alles wordt door de Heer gedaan.

2. Nu wil ik proberen om **de tweede manier waarop Jezus spreekt**,
uit te leggen :

**Terwijl de ziel zich buiten het lichaam bevindt,
ziet de ziel Jezus Christus als persoon**
bv. als kind of gekruisigd of in een andere staat.

De ziel ziet de Heer de Woorden uitspreken met Zijn mond
en de ziel antwoordt met haar mond.

Soms gebeurt het dat de ziel begint te converseren met Jezus,
- net zoals twee echtgenoten in intimiteit doen.

De Heer gebruikt niet veel woorden,

- hoogstens vier of vijf en soms zelfs maar één,
- hoogst zelden iets meer.

Maar met die weinige woorden:

- o, hoeveel licht brengt Hij binnen in de ziel!

Op het eerste gezicht lijkt het of ik een riviertje zie.

Als je echter van dichtbij kijkt, zie je in plaats van een riviertje
een onmetelijke zee. Dat is één Woord dat door Jezus gezegd is.

Door het onmetelijke Licht dat het in de ziel achterlaat,
ontdekt zij na het grondig te verteren, tot haar grote verbazing,
zoveel, dat zo subliem is en zo nuttig voor haar ziel.

Ik denk dat als al wat zij geleerd heeft samen komt,
zij bij één enkel Woord van Jezus,
helemaal in de war en sprakeloos blijft.

Welnu, deze manier past beter bij de menselijke natuur en kan
gemakkelijk meegedeeld worden.

Als de ziel opnieuw tot zichzelf komt,

- brengt ze mee wat ze uit de mond van de Heer gehoord heeft
- en zij brengt het over aan het lichaam.

Via het verstand is het niet zo gemakkelijk.

Ik, voor mij, denk dat Jezus zo spreekt om zich aan te passen aan de menselijke natuur.

Dit betekent niet dat Hij het nodig heeft om zich te doen verstaan. Maar zo verstaat de ziel het gemakkelijker. En zij kan het duidelijk maken aan de biechtvader.

Kortom, Jezus handelt als een zeer kundige, wijze en intelligente leraar die alle wetenschappen tot in de hoogste graad beheerst. Niemand kan Hem evenaren.

Maar omdat Hij zich bevindt te midden van leerlingen die de eerste letters van het alfabet nog niet geleerd hebben, onderwijst Hij Zijn leerlingen het abc. En Hij zwijgt over alle andere wetenschappen. O, hoe goed is Jezus!

Hij past zich aan de geleerden en spreekt tot hen op een hoog niveau, zodat zij, om Hem te begrijpen degelijk moeten bestuderen wat Hij aan hen vertelt.

En Hij past Zich aan de onwetenden en doet Zich voor of Hijzelf een klein beetje onwetend is. Hij spreekt op een lager niveau, zodat niemand ontevreden de les van deze Goddelijke Leraar verlaat.

3. De derde manier waarop Jezus tot mij spreekt is wanneer Hij Zijn eigen Wezen meedeelt aan de ziel.

Het komt mij voor dat:
zoals de Heer de wereld schiep, en de dingen door één Woord geschapen werden,
op dezelfde wijze schept Hij in de ziel datgene wat Hij uitspreekt.

Zijn Woord is immers scheppend,
juist door de Daad waarin Hij het Woord uitspreekt.

Als **Jezus bv. tegen de ziel zegt:**

“Zie hoe mooi de dingen zijn.

Maar waar je je oog ook laat rondgaan over de aarde en in de Hemel, je zult nooit een Schoonheid vinden zoals Ik”.

Bij deze Woorden van Jezus voelt de ziel,

hoe iets Goddelijks bij haar binnendringt.

De ziel blijft zozeer aangetrokken door deze Schoonheid.
Tegelijkertijd wordt zij niet meer aangetrokken door wat dan ook.
Hoe mooi en kostbaar dat ook is, het maakt geen indruk meer op haar ziel.

De Schoonheid van Jezus is binnen in haar ingeprent.

Zij is bijna veranderd in die Schoonheid:

- zij denkt aan die Schoonheid,
 - zij voelt zich bekleed met die Schoonheid,
 - zij wordt er zo door bekoord, dat haar hart zou breken als de Heer niet nog een wonder deed
 - en de ziel zou haar laatste adem geven uit zuivere liefde voor deze Schoonheid van Jezus, alsof ze de Hemel in vloog en zich verheugde in deze schoonheid van Jezus.
- Ik weet zelf niet of ik onzin vertel.

Om beter te kunnen uitleggen als ik spreek over dit **substantieel spreken van Jezus**, wil ik iets anders zeggen.

Jezus zegt:

“Zie hoe zuiver Ik ben.

Ik wil ook in jou de zuiverheid in alles vinden.”

Bij deze woorden voelt de ziel een Goddelijke Zuiverheid in haar binnengaan. Deze Zuiverheid wordt de hare.

En zij begint te leven alsof ze niet langer een lichaam heeft.

Zo gaat het ook met de andere deugden.

O, hoe verlang ik naar dit spreken van Jezus.

Wat mijzelf betreft, ik zou alles op aarde willen wegschenken,

- wat ik ook kan bezitten,

als ik maar één van deze Woorden van Jezus kon krijgen.

4. De vierde manier waarop Jezus tot mij spreekt is wanneer ik binnen in mijzelf ben: dat is in de natuurlijke toestand.

Dit gebeurt ook op twee manieren:

a) De eerste is: Jezus spreekt inwendig, terwijl ik in mijzelf ben, in mijn gedachten in het innerlijk van mijn hart, zonder gebruik van de stem of het oor van het lichaam.

b) De tweede manier is net zoals wij spreken.

Soms gebeurt dit zelfs als ik afgeleid ben of als ik met andere mensen spreek. Maar slechts één Woord is voldoende

- om mijn gedachten opnieuw te ordenen als ik afgeleid ben,
- of om mij vrede te geven als ik verward ben,
- of om mij te troosten als ik bedroefd ben.

Luisa gaat hierna verder met haar verhaal, waar ik stopte met “en zo deed Hij het”.

Appendix 2

Jezus geeft aan Luisa vijf nieuwe levensregels. (Cfr. 90)

Jezus, mijn Echtgenoot, gaf mij nieuwe levensregels opdat ik

- inniger met Hem verenigd zou kunnen leven en
- Hem van dichterbij zou kunnen volgen.

Voor mij zijn deze regels technisch gezien niet gemakkelijk uit te leggen. In hun essentie en in hun dagelijkse praktijk heb ik hen,

- dankzij de genade van God,

nooit overtreden.

Deze zijn:

1. Ik zal volledig onthecht zijn van alles wat geschapen is, inclusief mijzelf.

Ik zal leven in volkomen vergetelheid van alle dingen, zodat mijn innerlijk enkel op Jezus gericht is.

En ik zal alles doen met een levendige en hartelijke liefde voor Hem, zodat Hij,

- verheugd over mijn daden,

een permanente verblijfplaats in mijn hart kan vinden.

Hij heeft mij gezegd dat ik, behalve aan Hem, nooit aan iemand anders gehecht mag zijn, zelfs niet aan mijzelf.

Mijn herinneringen aan alles en iedereen mogen alleen in Hem verwekt worden.

Alle schepselen zijn immers alleen in Hem te vinden zijn.

Om dit te bereiken, is het noodzakelijk

- altijd in heilige onverschilligheid te handelen
- en abstractie te maken van alles wat er om mij heen gebeurt.

Ik moet altijd rechtvaardig en eenvoudig handelen, wat er ook gebeurt met de mensen.

Wanneer ik af en toe deze dingen niet in praktijk bracht, berispte **mijn lieve Jezus mij streng door te zeggen:**

"Als je niet tot een effectieve en emotionele onthechting komt, zal je niet volledig doordrongen zijn van Mijn Licht.

Als je daarentegen alle aardse zaken van je afwerpt, zal je zoals een transparant kristal worden,

dat het volle licht doorlaat.

Op die manier zal mijn Godheid, die Licht is, je doordringen."

2. Ik zal onthecht zijn van mezelf en uitsluitend en volledig in Jezus leven. Ik zal voorzichtig zijn en mij bekleden met een ware geest van geloof.

Door deze geest van geloof zal ik de middelen verkrijgen

- om mijzelf te leren kennen en mijzelf te wantrouwen,
- om te erkennen dat ik op eigen kracht tot niets in staat ben,
- om de middelen te verwerven om Jezus beter te leren kennen
- en om meer vertrouwen in Hem te hebben.

Hij zegt me ook:

"Je zult uit jezelf treden en je onderdompelen in de immense zee van mijn Voorzienigheid, nadat je jezelf en Mij hebt leren kennen.

Mijn kleine bruid, omdat Ik jaloers ben, zal Ik je niet toestaan om ook maar het kleinste plezier elders te zoeken.

Je moet altijd dicht bij je Bruidegom blijven, voor Hem, zodat Hij niet kan twijfelen aan jou.

Zo geef je Mij absolute heerschappij over jou, zodat als Ik wil

- je strelen of omhelzen, of
- je vervullen met charisma's, kussen of liefde
- zelfs je slaan, je pijn doen, je straffen

Ik dat kan doen.

Uit liefde voor Mij, en in volledige vrijheid, zul je je onderwerpen aan alles wat Ik nodig acht, aangezien we onze zorgen en onze vreugde delen.

Om geen andere reden dan om elkaar blij te maken en tevreden te stellen, zullen we zelfs een wedstrijd houden om te zien wie het meeste leed kan verdragen.

3. Hij vervolgde:

"Niet jouw wil, maar de Mijne moet in jou leven, om er te heersen als een koning in zijn koninklijk paleis. "

Mijn echtgenote, dit moet absoluut prioriteir zijn tussen jou en Mij. Anders zullen we de onenigheid van een onvolmaakte liefde moeten verdragen. Hieruit zullen schaduwen over jou komen. Mijn echtgenote, er zal dan iets onbehaaglijk zijn, aangezien een handeling niet afgestemd is op de adel, de eenheid van Wil die prioritair is tussen Mij en jou.

Deze adel zal in je wonen

- als je van tijd tot tijd probeert je 'niets-zijn' binnen te gaan, dat wil zeggen
- als je de volmaakte kennis van jezelf bereikt.

Je mag daar niet bij stilstaan. Nadat je jouw 'niets-zijn' erkend hebt, wil Ik dat je volledig in Mij verdwijnt.

Je moet alles doen wat je kan om binnen te gaan in de Oneindige Kracht van mijn Wil.

Hierdoor zal je alle Genaden op je afroepen, die je nodig hebt

- om in Mij binnen te gaan,
- om alles in Mij te doen, zonder verwijzing naar jezelf.

4. En Hij vervolgde:

**"In de toekomst wil Ik dat er geen 'jij' en 'ik' meer zijn.
Er zal geen 'ik zal doen' en 'jij zult doen' meer zijn.**

Deze woorden zullen verdwijnen en worden vervangen door **'wij zullen doen'**. Alles zal 'van ons' zijn.

Zoals elke trouwe echtgenote zou doen,

- zal je samen met Mij handelen
- en zal je het lot van de wereld leiden.

Alle mensen die door mijn Bloed verlost zijn, zijn mijn kinderen en mijn broeders geworden.

Omdat zij van Mij zijn, zullen zij ook jouw kinderen en broeders zijn. En omdat zo velen onder hen wild geworden zijn en zich van Mij afgekeerd hebben, zal je hen liefhebben als een echte moeder.

Velen zijn ook losbandig:

jij en Ik zullen hun welverdiende lijden op ons nemen.

Ten koste van zeer zware offers
zal je hen in veiligheid proberen brengen.
Beladen met de verdiensten van jouw lijden en besprenkeld met
jouw bloed en het Mijne, zal je hen naar mijn Hart leiden.

Wanneer mijn Vader hen ziet,
zal Hij niet alleen barmhartig en vergevingsgezind zijn,
maar als zij berouw hebben zoals de goede moordenaar,
zullen zij snel het eeuwige bezit van het Paradijs verkrijgen.

**5. "Uiteindelijk, voor zover je je losmaakt van alles wat niet
volledig van Mij is, zal je steeds meer ondergedompeld worden
in mijn absolute Wil."**

Dan, dankzij de kennis van mijn Essentie
- die dag na dag levendiger in je zal worden,
- zal je de volheid van mijn Liefde verwerven.

Door er al je liefde en verstand in te steken als nooit tevoren,
zal je in Mij alle mensen vinden,
- als in een spiegel die het licht en de beelden weerkaatst.
In één oogopslag zal je
- hen allemaal zien en
- de toestand van hun bewustzijn kennen.

Vervolgens, als een liefhebbende moeder
en in een ware Geest van Barmhartigheid,
- die mijn Geest is en deze van mijn Moeder,
zal je het ultieme offer brengen
- door jezelf op te offeren voor deze mensen.

Dit offer zal als een mantel zijn die je zal bedekken
als mijn ware en trouwe navolger en bruid.

Inhoudstafel – Deel 1

1. Luisa begint te schrijven.....	5
2. Noveen als voorbereiding op Kerstmis	7
2.1. Eerste exces van Liefde.....	7
2.2. Tweede exces van Liefde	7
2.3 Einde van de Noveen	8
3. Jezus werkt in de ziel van Luisa en maakt haar los van de buitenwereld.	9
4. Jezus belooft Luisa dat Hij altijd bij haar zal zijn en aandacht schenken aan al haar daden. Hij wil alle begeerten van haar hart leiden en verenigen.....	10
5. Alles wat gezegd werd, verwees naar God. Alles werd gedaan voor God en verwees naar Hem.	10
6. Jezus leert Luisa om de mensen lief te hebben zonder zich van Hem af te scheiden, door elke mens als een beeld van God te zien.	11
7. Jezus zet zijn werk in de ziel van Luisa verder, bevrijdt haar van zichzelf en zuivert haar hart.	12
8. Jezus spreekt tot Luisa over de noodzaak om het binnenste van haar hart te zuiveren, het valse ego te vernietigen verkleinen en nederigheid te verwerven.	12
9. Jezus brengt Luisa tot het besef van haar nietigheid.	13
10. De ziel moet berouw hebben over haar zonden. Jezus wil niet dat zij bij het verleden blijft stilstaan.	14
11. De mens moet zijn blik op Jezus gericht houden, en enkel met Hem en enkel voor Hem handelen.	16
12. De mens moet sterven aan zichzelf en alleen voor God leven. Daarvoor heeft hij een geest van naastenliefde en een geest van versterving nodig.....	17
13. De ziel moet volledig sterven aan zichzelf. Zij moet haar wil versterven in al haar keuzes.	19

14. Versterving van de wil en vernietiging van het ego.....	20
15. Jezus trok Luisa naar het gebed en hield haar geheel verzonken in de beschouwing van de vele genaden die Hij aan de mensen verleende.....	21
16. Jezus tracht de wil van Luisa te laten verdwijnen, zelfs in de kleinste dingen, opdat zij alleen in Hem leeft.	22
17. Het eerste visioen van Jezus die lijdt.....	24
18. Jezus spreekt tot Luisa over de liefde die zij moet voelen als zij iets onderneemt.....	25
19. Onderdompeling in de Passie van Jezus	25
20. Liefde voor het lijden	26
21. Jezus berooft Luisa van voelbare troost, opdat zij berusting en nederigheid leert.	27
22. De afwezigheid van troost.....	28
23. Uit zichzelf is de ziel tot niets in staat. Zij heeft alles aan Jezus te danken.....	29
24. De troost van het ontvangen van Jezus in het Heilig Sacrament.....	30
25. Jezus is de Geest van Vrede.....	32
26. Het aanbieden van teleurstellingen, moeilijkheden en leed	32
27. Lijden.....	33
28. Jezus zegt Luisa dat de ontbering van Hem de hardste en bitterste pijn is die Hij aan de zielen die Hem dierbaar zijn kan geven.	34
29. Iedereen die dat wil, kan terugkeren naar Jezus via de Sacramenten.....	35
30. Jezus wil dat Luisa Hem drieëndertig keer per dag bezoekt.	35
31. Jezus vraagt Luisa dat haar laatste gedachte en genegenheid van de avond is: Zijn Zegen te ontvangen, zodat zij in Hem, met Hem en voor Hem kan rusten.	36
32. Jezus dringt erop aan dat de ziel innig met Hem verenigd is	

om de verschrikkelijke strijd tegen de demonen vol te houden.	37
33. Na uw overwinning, zal Ik mijn vaste en permanente woonplaats in jou vestigen.	38
34. Laat echter uw Wil altijd geschieden. Ik zegen uw heilige Wil.	41
35. De duivels zijn zo: Zij vrezen niets meer dan een moedige ziel die zich vasthecht aan Mij.....	42
36. Ik voelde zo'n vlagen van verontwaardiging tegenover de Heer.....	43
37. De arme demonen konden niet in haar ziel zien waar Luisa altijd met Jezus verenigd was.....	44
38. Op andere momenten was de verleiding om te wanhopen en zelfmoord te plegen zeer groot.	45
39. Luisa bleef vrij en ongedeerd door Jezus te aanroepen.. ...	46
40. De vijandigheid van de demonen tegenover de heilige Eucharistie.	46
41. Na de Heilige Communie ondergaat Luisa een onbeschrijflijk en dodelijk lijden.	47
42. De Heer leerde Luisa hoe zij deze helse geesten op de vlucht kon drijven.....	47
43. Wat de Almachtige God toestaat, is voor het welzijn van de ziel.....	48
44. Luisa veranderde het bittere lijden dat de demonen in haar veroorzaakten in gebed.	48
45. Als gevolg van hun verleidingen en valstrikken leek Luisa een vuriger liefde tot God en haar naaste te verwerven	50
46. Luisa ziet Jezus omringd door vele vijanden. De heilige Maagd Maria vraagt haar om een offerziel te zijn.	50
47. Luisa ziet de beledigingen die Jezus aangedaan worden...	52
48. Jezus vraagt aan Luisa om zich aan te bieden als offerziel om eerherstel te brengen.	52
49. Jezus vertrouwt Luisa toe aan Zijn Allerheiligste Moeder ..	53

50. Luisa, als offerziel, zet haar zending verder door deel te nemen aan het lijden van Jezus, gekroond met doornen., als eerherstel voor de zonden van hoogmoed. Begin van het vasten van Luisa.....	53
51. Luisa lijdt door haar familie. Zij wil niet dat iemand opmerkt wat met haar gebeurt. Jezus zorgt ervoor dat niets opgemerkt wordt.....	55
52. Jezus toont zich aan Luisa, omringd door vijanden.....	56
53. Jezus vraagt Luisa om zich geen zorgen te maken over de kwetsuren die van haar familie komen. Hij wil dat zij een imitatie van Zijn Leven wordt.....	56
54. Alles wat Jezus bij Luisa toelaat is het beste voor haar.	58
55. Het wordt voor Luisa zeer moeilijk om haar familie te verdragen.	59
56. Jezus zegt aan Luisa dat ook Hij geleden heeft door alle soorten van mensen.	60
57. Gedurende zijn Leven op de aarde, was het voor Jezus ook zeer pijnlijk dat Zijn Lijden door anderen gekend was.....	60
58. De kracht en de liefde voor het lijden verwerven.....	61
59. Luisa moet lange tijd in bed blijven. Zij kan niet eten. Haar biechtvader wordt voor de eerste keer geroepen en bevrijdt haar van haar onbeweeglijkheid.....	62
60. Een nieuw en zwaar kruis voor Luisa: zij moet zich, als offerziel, onderwerpen aan de priesters.	64
61. Ik moest me onderwerpen aan het subjectieve oordeel van de priesters.	65
62. Maar wie kan God weerstaan!	66
63. Tegenkantingen en lijden vanwege de priesters.	66
64. De Heer leidt alles volgens zijn Plannen voor de ziel.....	67
65. Tijdens de cholera - epidemie maakt Jezus Luisa als offerziel bekend.....	67
66. De navolging van het Leven van Jezus.	68
67. Jezus wil dat Luisa een offerziel is.....	68

68. Verandering van biechtvader. Luisa moet toestemming vragen om te lijden;	69
69. Ik wil dat je alle aandacht schenkt aan Mij alleen!	69
70. Bij de nieuwe biechtvader begon ik mijn innerlijk te openen.	70
71. Jezus vraagt Luisa om zich voortdurend als offerziel aan te bieden. Hij geeft haar nieuwe Genaden.	72
72. Luisa probeert met allerlei smeekbeden de Heer te bedaren	73
73. Vrijwillig voortdurend lijden om de mensen te sparen.....	73
74. Jezus wil Luisa omvormen in Hemzelf en Hemzelf in Luisa.	75
75. Permanente offerziel. Luisa is voortdurend in bed.....	75
76. Jezus belooft aan Luisa, als offerziel van liefde, uitboeting en eerherstel, zijn dagelijks bezoek.	77
77. Jezus wil Luisa vereenzelvigen met Zichzelf	77
78. Hoe Jezus zich gedraagt met Luisa.	78
79. Jezus vraagt Luisa om haar wil met de Zijne te verenigen.	79
80. Een nieuw kruis voor Luisa. Zij geeft haar voedsel over en heeft honger. De biechtvader verbidt haar om nog een offerziel te zijn.	79
81. Luisa biedt weerstand aan Jezus om gehoorzaam te zijn aan haar biechtvader. Jezus levert een bewijs dat de toestand van Luisa van Hem komt.	81
82. Jezus bereidt Luisa voor op het mystiek huwelijk dat Hij haar beloofde.....	83
83. Jezus toont Luisa de Schoonheid van zijn Heilige Mensheid.	85
84. De ziel van Luisa verlaat haar lichaam voor de eerste keer. Jezus laat haar in deze toestand delen in zijn Lijden.	87
85. Jezus deelt aan Luisa zijn enorm Lijden mee wegens de zonden van de mensen.....	89

86. Jezus toont Luisa prachtige taferelen van het H. Misoffer	91
87. De H. Mis en de Verrijzenis van de lichamen.	92
88. Laatste voorbereidingen van het mystiek Huwelijk van Luisa	94
89. Het Mystiek Huwelijk van Luisa.	94
90. Jezus geeft aan Luisa vijf nieuwe levensregels.	96
91. Luisa's indrukken na het aanschouwen van de heerlijkheid van de engelen en de heiligen in de Hemel.	96
92. Luisa's ondraaglijk lijden omdat zij nog steeds in de gevangenis van haar lichaam moet leven, verbannen uit haar hemelse Vaderland.....	98
93. De heldhaftigheid van Luisa om naar haar lichaam terug te keren, na verschillende keren de Hemel bezocht te hebben. ...	99
94. "Lijden is de krachtigste manier om de Goddelijke Gerechtigheid te bedaren en de zondaar de genade van bekering te doen aanvaarden."	100
95. Jezus bereidt Luisa voor op de vernieuwing van haar Mystieke Huwelijk in de Hemel met de goedkeuring van de Heilige Drie-eenheid. Hij spreekt haar over de theologische deugden.	101
96. De drie theologische deugden : Het Geloof.	103
97. De drie theologische deugden (vervolg): de Hoop	103
98. De drie theologische deugden (vervolg): de Liefde.....	105
99. Laatste voorbereiding op het Mystiek Huwelijk: "zelf-vernietiging" en de wens om meer en meer te lijden.	106
100. Hernieuwing van Luisa's Mystieke Huwelijk in de Hemel, in de aanwezigheid van de Allerheiligste Drievuldigheid.....	107
101. De drie Goddelijke Personen vestigen hun blijvende Verblijfplaats in de ziel van Luisa. Zij geven haar het Geschenk van de Goddelijke Wil.	107
102. Een tweede Huwelijk voor Luisa: haar huwelijk met het Kruis.	109

103. Jezus legt aan Luisa de echte betekenis uit van het lijden, dat zij voor haar zonden ondergaat.....	112
104. Luisa's lijden redt een man van de dood en van de hel. .	114
105. De kostbare waarde van het kruis. Jezus herhaalt voor Luisa de kruisiging verschillende keren.	115
106. 14 september 1899 - De dag van de Kruisverheffing. De verdiensten van het kruis. Luisa krijgt een groter kruis.	116
107. Luisa's nieuwe deelname aan de Passie van Jezus.	119
108. De Wijsheid van het Kruis	120
109. Het Kruis is het teken van de ware christen. Als een open boek, vertelt het alles.....	120
110. Luisa bekent haar zonden aan Jezus.....	122
111. De effecten van de biecht bij Jezus. Deze ervaring herhaalde zich verschillende keren.....	126
112. Einde van het verhaal. Een nieuwe oorlog tussen Italië en Afrika.	127
113. NOVEEN VOOR KERTMIS	129
113.1. Eerste exces van Liefde	129
113.2. Tweede exces van Liefde	129
113.3. Derde exces van Liefde	130
113.4. Vierde exces van Liefde	131
113.5. Vijfde exces van Liefde	132
113.6. Zesde exces van Liefde	134
113.7. Zevende exces van Liefde	135
113.8. Achtste exces van Liefde	136
113.9. Negende exces van Liefde	138
Appendix 1 De verschillende manieren waarop Jezus tot Luisa gesproken heeft (cfr 75- blz 80)	139
Appendix 2 Jezus geeft aan Luisa vijf nieuwe levensregels. (Cfr. 90)	146
Inhoudstafel – Deel 1	151